YOUNG ADULT

LAURA NOWLIN

Continuarea bestsellerului
Dacă ai fi fost cu mine

dacă

i-aș fi spus

Traducere de Irina Stoica

PANDORA

ZD

Y
O
::

dacă
i-aș
fi
spus

SELECTIA T1YLURIUQR YOU^G ADULT

Laura Vladu

LAURA NOWLIN

dacă i-aș fi spus

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

PANDORA

Editori:

Magdalena Mărculescu

Silviu Dragomir

Fondator:

Ion Mărculescu, 1994

Redactare:

Carmen Botoşani

Design copertă: Elsie Lyons

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mrhaela Gavriloiu

Corectură:

¡rina Botezatu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internei sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţie^ altele decât cele pe care ¿1 fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt Interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autdr pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Pandora Publishing SRL.

Titlu original: If Only I Had Told Her

Autor: Laura Nowltn

Copyright © Laura Nowlin, *2024*

Romanian édition published by arrangement wlth Ilustrata Agency

Copyright © Pandora M, 2024

pentru prezenta ediţie

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P, 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

www.pandoram.ro

ISBN (prinţ): 978-606-978-781-6

ISBN (EPUB): 978-606-978-817-2

Această carte îi este dedicată lui
Aliksir Drago Jaan
şi este scrisă în onoarea tuturor părinţilor ai
căror copii vor trăi pentru totdeauna în
inimile lor

Nota autoarei

În iarna anului 2009, soţul meu m-a găsit plângând în timp ce mă uitam pe tableta mea IBM ThinkPad cumpărată la mâna a doua. S-a lăsat în genunchi în faţa mea, lângă „biroul meu” (de fapt, un pervaz mai lat din apartamentul nostru, pe care îl transformasem în birou), iar eu i-am mărturisit printre suspine:

— Acum trebuie să-l las pe Finny să moara în mintea mea!

Când tăcusem prima schiţă a poveştii lui Autumn din romanul *Dacă ar* fi *fost cu mine,* îmi imaginasem şi o versiune a lui Finn cu toate gândurile lui, cu pasiunea lui. Ba chiar scrisesem o pagina şi jumătate din povestea lui. Când soţul meu m-a văzut plângând, tocmai îmi dădusem seama că trebuia să şterg ce scrisesem despre el. Nu aveam niciun agent, nicio şansă de publicare în viitor; nu puteam să scriu un roman întreg din perspectiva lui, când ar ti fost mult mai bine să-mi canalizez energia către editarea celui pe care îl scrisesem deja, din perspectiva lui Autumn. Asa că mi-am sters lacrimile, m-am concentrat şi mam asigurat că povestea lui Autumn va fi cât mai bună posibil. Am lăsat vocea lui Finny să se stingă. Lam lăsat să moară din nou în mintea mea.

De-a lungul timpului, foarte mulţi cititori mi-au cerut să afle şi punctul de vedere al

lui Finny, dar le- am dat întotdeauna acelaşi răspuns: „îmi pare rău, e mort; nu pot să-l aduc înapoi.” Şi aşa era. Nu aveam puterea asta. Dar (lina Rogers a avut-o.

Nu plănuisem să ascult versiunea audio a cărţii. Mă îngrozea ideea că voi auzi cuvintele mele rostite cu vocea altcuiva. Dar la un moment dat Gina mi-a trimis un mesaj în care m-a întrebat dacii am ase uitat-o şi m-a rugat să-i spun părerea mea sinceră – chiar dacă era negativă –, pentru că şi ea era o artistă şi avea propriile aspiraţii. Am fost atât de impresionată de sentimentele şi de devotamentul ei, încât m-am hotărât să ascult cartea.

în momentul în care am auzit-o pe Gina rostind replica lui Finny către Autumn – ace] „Bună” din staţia de autobuz –, am simţit mişcându-se ceva în mine. înainte sa termin de ascultat cartea, Finny era din nou viu şi, dragă cititorule, era supărat pe mine. Nu pentru că-l omorâsem – înţelesese că trebuise să tac din romanul *Dacă ar fi fost cu mine* cea mai bună poveste posibilă –, ci pentru că erau câteva lucruri pe care voia să le spună, pe care trebuia să le clarifice. Având în vedere că resuscitarea lui era un miracol, dorinţa lui mi s-a părut rezonabilă, drept care am decis să-l las să-şi spună povestea.

Aşa că iartă-mă dacă ţi-am jurat că această carte nu va exista niciodată. La vremea aceea am crezut asta din tot sufletul meu de artist.

Dar uneori asa este viata – iar ăsta e un

lucru J J

bun.

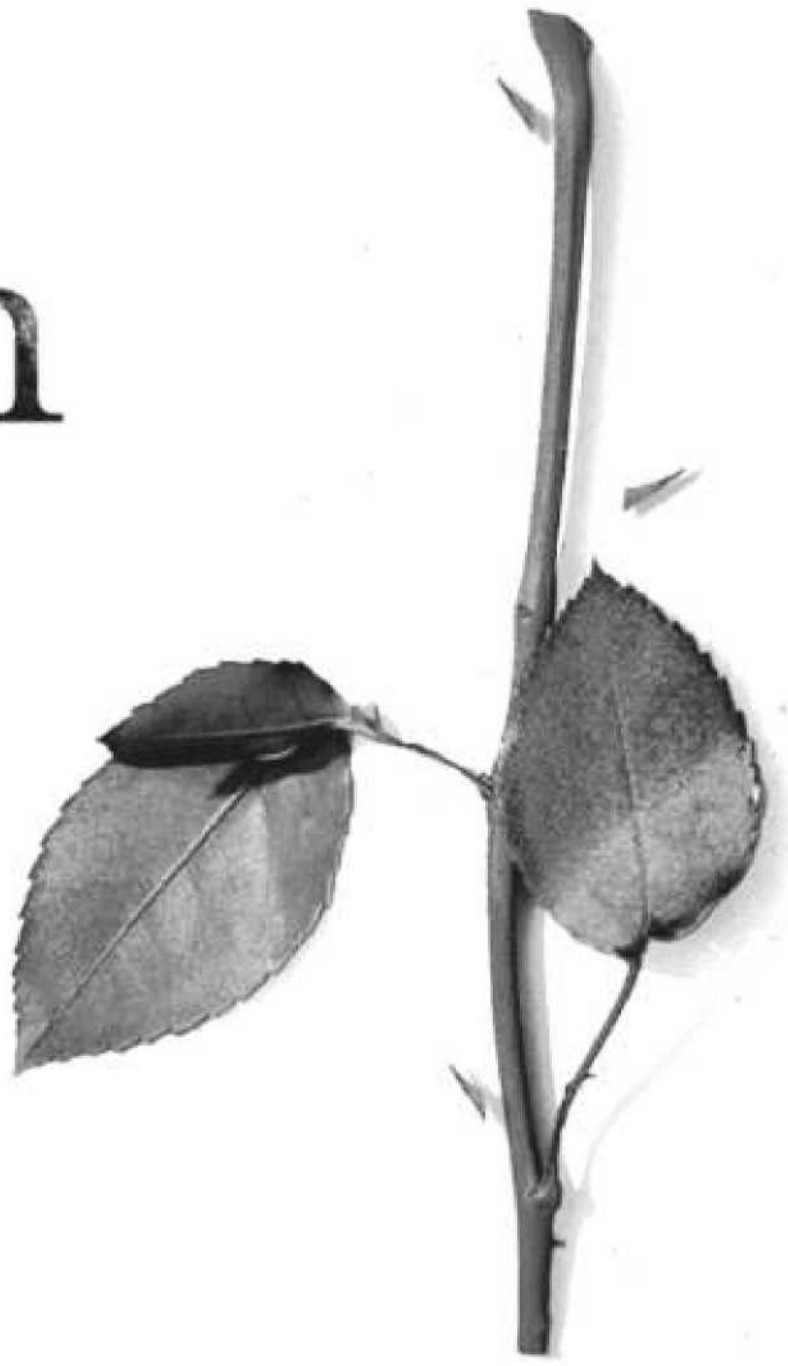
Atenţionare

Acest roman conţine descrieri legate de moarte, depresie, suicid şi sarcina.

Daca tu – sau o persoană cunoscută – te confrunţi cu probleme sau crize psihologice, te rog să ceri să fii ajutat.

Linia verde pentru prevenirea suicidului:
sună la 112 sau 0800 801 200
ori scrie pe adresa: sos@antisuicid.ro.

Finn

Unu

Să dormi lângă Autumn e groaznic. Vorbeşte în somn, dă din mâini, îţi ia toată pătura, stă pe perna ta. Câte poveşti aş putea spune dacă as avea cui! Totuşi Autumn e incredibil de stânjenită de haosul ei nocturn şi este una dintre ciudăţeniile pentru care nu suportă deloc să fie tachinată. *Mamele noastre* – cum a început Autumn sa le spună când eram mici – au şi ele tot felul de poveşti despre calamităţile ei pe timp de noapte, iar privirea pe care ea le-o aruncă de fiecare dată m-a făcut să nu spun nimănui nimic despre nopţile zbuciumate petrecute împreună în copilărie, când nu puteam sa dorm din cauza ei.

în vara asta mi-am dat seama că Autumn nu s-a schimbat deloc. Ieri a adormit în timp ce se uita cum mă Jucam eu un Joc video pe laptop. în sfârşit... în sfârşit, îmi reuşise o săritură contra cronometru, când ea şi-a aruncat un braţ peste laptop, iar personajul meu a căzut şi a murit. I-am ridicat uşor braţul şi i I am mutat doar câţiva centimetri mai încolo. Nu i-am . zis nimic despre asta când s-a trezit; mi-ar fi răspuns că ar trebui să plece acasă când începe să se simtă obosită, or, mai degrabă renunţ la toate Jocurile mele decât sa pierd vreun minut din ceea ce se întâmplă între noi de când Jamie i-a dat papucii.

bcmai de-asta m-am strecurat aseară între Autumn şi Jack. Era clar că aveau de gând să rămână la mine peste noapte şi mi s-a părut de datoria mea să fiu eu cel care încasează toate

loviturile.

Trebuie sa recunosc: sperasem să se întâmple ceva de genul ăsta.

Prima dată m-am trezit când mi-a înfipt degetele – n coaste.

Mătuşa Claire are dreptate. Acum Autumn sforăie. Când eram copii, nu sforăia. O crezusem pe Autumn de fiecare dată când îmi spusese că mama ei nu făcea altceva decât să glumească.

Dar iata-ne aici, în cortul ăsta făcut din pături, pe care l-am construit pentru ea, ţinându-şi capul pe cotul meu. Doarme pe o parte, ghemuită, sforăind – ce-i drept, nu prea tare. Pufăie scurt aer fierbinte.

Aseară, după ce a adormit Jack, noi doi am mai rămas treji şi am stat de vorbă. Autumn aţipea întruna, dar eu nu voiam să renunţ la prezenţa ei, aşa că o tot ţineam de vorbă, până când mi-a zis:

— Şşş, Finny. Trebuie să mă concentrez să mătur.

Mi-am întors privirea spre ea şi, în întuneric, î-am văzut ochii închişi şi i-am simtit respiraţia sacadată.

— Ai adormit?

S-a încruntat.

— Nu. Nu vezi că am mătura asta în mână? E atât de multă mizerie aici!

— Unde eşti? am întrebat-o.

— Oh, ştii tu... în camera... dintre...

— Dintre ce?

— Hm?

— în camera dintre ce, Autumn?

— Dintre fantezie şi realitate. Ajută-mă! E-aşa de multă mizerie!

— De ce e multă mizerie? am întrebat-o, dar nu mi-a mai răspuns.

M-am culcat şi eu, cam în aceeaşi poziţie ca

acum, pe spate, uitându-mă la pătura de pe noi. îmi aduc aminte cum am întins un braţ deasupra capului, vag conştient că ea se foia şi bombănea la câţiva
centimetri de mine, în timp ce probabil făcea curăţenie în spaţiul dintre lumea asta şi cea de dincolo. Nu ne atingeam, dar părea că atomii dintre noi erau impregnaţi cu dragostea mea pentru ea.

Mai târziu, m-am trezit când m-a lovit peste faţă, l-am împins mâna şi am întors capul spre ea. Era aproape de mine, dar nu ne atingeam – cu un pumn ţinea strâns pătura, iar mâna cu care mă lovise se odihnea între noi. Mi-am mutat privirea şi am închis ochii, încercând sa adorm din nou.

Dar acum...

Acum sunt în paradis: fruntea ei e lipita de mine, îşi ţine capul pe braţul meu, iar eu mi-am pus o mână pe umărul ei. Ne-am găsit din instinct. Chiar daca aş ii fost pe jumătate adormit, n-aş fi tăcut niciodată asta conştient. N-as fi ştiut dacă ea ar fi fost de acord. Nici
acum nu ştiu, dar nu pot să mă mişc.

Pornind de la nişte dovezi foarte vagi, penisul meu a decis că astăzi este cea mai tare zi din viata noastră.

îi înţeleg entuziasmul, dar (din păcate) supraestimează situaţia.

Dacă ma mişc, Autumn o să se trezească.

Dacă Autumn se trezeşte, o să vadă ce presupuneri face corpul meu.

Asta păţesc dacă mă pun în poziţia asta. Din nou.

Nu că aş mai fi fost vreodată *exact* în poziţia asta cu Autumn. Dar, aşa cum am mai zis, ar fi multe de povestit.

Aud apa la toaletă. Nu mă întrebasem până

acum unde a dispărut celălalt prieten apropiat de sufletul meu.

N-o să reuşesc să mă ascund de Jack. Nu cred că o să mă mai lase de data asta. A ştiut dintotdeauna că

încă mai sunt îndrăgostit de Autumn după atâţia ani, deşi, în mare, am fost fericit cu Sylvie. Nu mi-a zis nimic în liceu, dar n-o să mă mai lase să mă prefac.

x-

Acum vreo două săptămâni, după ce am fost să vedem horrorul ăla stupid care a făcut-o pe Autumn să ţipe de trei ori, amândoi – şi Autumn, şi Jack – mi-au spus că s-au distrat. Mi-au spus că înţeleg de ce ţin eu aşa de mult la fiecare şi, bineînţeles, poate că o să mai ieşim toti trei.

Autumn a vorbit serios. Mi-am dat seama de asta.

Şi ştiu că şi Jack a vorbit serios. Dar au mai fost multe alte lucruri pe care el nu mi le-a spus.

Nu ştiu dacă noaptea trecută a ajutat prea mult. Vreau ca Jack sa vadă că Autumn nu e falsă, că nu se crede o prinţesă, aşa cum zic mereu Alexis şi Taylor.

Autumn chiar e o prinţesă, doar că de pe altă planetă. E cea mai încrezătoare şi, în acelaşi timp, cea mai nesigură persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

în afară de Sylvie, bineînţeles.

Gândul la Sylvie îi distruge penisului meu iluzia că se va întâmpla un miracol şi mă face să mă simt şi mai vinovat.

Jack geme şi scuipă. Se aude iar apa de la toaletă, apoi deschide robinetul de la chiuvetă. îl aud luându- şi un pahar cu apă din bucătărie.

încerc să-mi aduc aminte ce mi-a spus Sylvie despre zborul ei. Probabil că a decolat deja. O

fi deasupra Canalului Mânecii? Nu-mi dau seama. Mi-o imaginez pe locul ei dinspre culoar, aşa cum mi-a zis că preferă să stea. Are walkmanul pe măsuţa din faţa scaunului; părul auriu îi cade pe faţă când îşi lasă capul pe-o parte, să asculte muzică.

Sper ca această călătorie să fie exact ce-i trebuie şi că o s-o ajute aşa cum a zis terapeutul ei că o să se întâmple.

La început, am fost sceptic. Sylvie, singură în Europa, fără cineva care s-o mai tempereze? Sigur, a mai fost în Europa, vorbeşte franceză fluent şi are telefon mobil. Dar tot nu mi-a venit să cred că terapeutul ei a insistat să plece singură, fâra vreun prieten sau un părinte, în călătoria de după absolvire pe care i-a recomandat-o.

Acum îmi dau seama că dr. Giles a avut dreptate. Sylvie ştie să aibă grijă de ea... când nu încearcă să-i impresioneze pe cei din jur. Sylvie se îmbată ca să atragă atenţia. Dacă nu ar fi fost provocată, Sylvie nu ar fî făcut niciodată toate prostiile alea faimoase la beţie.

Pe cont propriu, cu rucsacul în spate şi cu harta în mână, înarmată cu lista de hosteluri şi cu orarul trenurilor, Sylvie a străbătut întregul continent. în Amsterdam s-a trezit într-o situaţie neplăcută pentru ca nu şi-a dat seama că nişte ţipi voiau să profite de ea; dar a reuşit să scape şi, când m-a sunat pe mine, deja era în siguranţă.

Sper ca Sylvie să vadă cât e de capabilă, de inteligentă şi de puternică. Sper să se simtă bine în pielea ei, să nu mai plece urechea la ce zic alţii despre ea. Ar putea să facă orice-şi doreşte, dacă nu i-ar mai păsa de ceea ce cred despre ea oamenii care nu-i merită încrederea.

Eu sunt unul dintre acei oameni şi sper să nu stric progresul – mare, mic – pe care l-a făcut în

vara asta.

Jack intră în cameră. închid ochii. Penisul meu rămâne oarecum optimist, dar pătura îl ascunde. Ar trebui să mă mişc, s-o trezesc pe Autumn, să mă prefac că nu i-am cuprins niciodată umerii cu braţul, dar nu mă lasă inima să fac asta.

Aud mişcându-se pătura de la intrarea în cort. Jack oftează. îmi spune acelaşi lucru pe care mi l-a spus în noaptea în care am avut încredere că Sylvie no sa bea şi că o să poată să conducă maşina, dar, băut fiind şi eu, a trebuit ca, în cele din urmă, să-l sun pe el ca să vină să ne ia.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta, ştii bine! bombăne Jack.

Da drumul păturii şi, după zgomotul pe care Jack îl face, pare că se aşază pe canapea, însă nu mai sunt atent la el.

Autumn o sa se trezească în curând, tresare din când în când, iar muşchii fetei îi zvâcnesc ca reacţie la

lucruri pe care eu nu le pot vedea. Scoate un sunet slab – genul de sunet pe care aş vrea să i-l provoc eu, când e trează şi cu acordul ei. Acum, cu gândul ăsta în minte, îmi retrag braţul şi mă îndepărtez de ea. Se încruntă când îşi pierde sursa de căldura, iar eu rămân nemişcat, lăsând-o să se foiasca. Scânceşte şi se

ghemuieşte şi mai mult.

îmi permit luxul de a-i admira chipul.

Este colosal de nedrept cât de frumoasă c Autumn. Ma face sa fiu nespus de dezavantajat. Creierul ei genial şi nebun ar fi fost de ajuns. De ce trebuia să aibă şi o faţă perfectă?

N-am avut niciodată vreo şansă.

Nici înainte să-i crească sânii.

Trebuie să încetez cu gândurile astea.

Trebuie să încetez acum.

Jack stă pe canapea şi scrie ceva pe telefon. Nu zice nimic până nu mă aşez.

— Finn, frate...

— Ştiu, îi zic.

îsi închide telefonul.

— Nu. Eşti complet depăşit de situaţie. N-ai nici cea mai vaga idee.

— Ba cred că am o idee.

Se uită fix la mine.

— Ştiu ce fac, încerc să mă apar.

— Şi *ce anume* faci? Şi cu *ea* cum rămâne? întreabă Jack şi face un semn spre cort.

Deşi nu vorbim tare, începe să şoptească:

— Dacă nu-şi dă seama că eşti mort după ea, e cea mai proastă fiinţă din lume.

— Nu e proastă. Dar pur şi şi simplu nu are habar cât de mult o...

Nu sunt în stare să pronunţ cuvântul.

— ... cât de mult îmi pasă de ea. Crede că am pentru ea aceeaşi afecţiune ca în copilărie.

Se uită iar la mine într-un fel anume, dar nu pricep ce se aşteaptă sa zic. Autumn nu flirtează cu mine. Nu face glume cu subînţeles şi nu-mi dă speranţe false. Nu când e trează, cel puţin.

Problema e la mine. Inima mea devine confuză când ea mă priveşte cu afecţiune – dar afecţiunea asta, cred, e perfect normală, dat fiind că ne ştim de atâta vreme.

— Finn, zice Jack, uite ce e! Eu nu sunt ca tine. Nam crescut într-o casă în care s-a vorbit despre sentimente şi chestii de genul asta. Mi-e greu, dar o să vorbesc oricum. Din nou.

Din nou.

Are dreptate.

— Eşti un prieten bun, îi spun. Mulţumesc! Dar are nevoie de mine. Lucrurile nu stau prea bine cu ceilalţi prieteni ai ei.

— A râs cu tine toată noaptea, zice Jack ca şi cum încearcă să facă să-mi intre bine în cap fiecare cuvânt.

— Era ameţită de băutură şi, pe lângă asta, e...

îmi dau seama ce vreau sa spun şi n-ar trebui, dar cuvintele îmi ies din gura înainte să le mai pot opri.

— ...e ca Sylvie. Reuşeşte uimitor să-şi ascundă toată durerea.

Jack oftează şi îşi trece palmele peste faţa. Zice ceva, dar nu aud decât ultimele două cuvinte: „genul tău”. în cort, Autumn se foieşte şi, devenind brusc atenţi, ne ţinem amândoi respiraţia.

Linişte.

— Dacă tot ai adus vorba de Sylvie, şopteşte el. Da, mă plâng mereu de ea, dar e şi prietena mea, iar eu...

— Ştiu. O sa...

J

Autumn se foieşte din nou.

$

— O să se trezească, îi zic lui Jack.

El oftează. Are dreptate în privinţa sentimentelor mele fată de Autumn şi ştie ca ştiu că are dreptate.

Amândoi ştim ce o sa se întâmple. Eu şi Autumn o să mergem împreună la Springfield. O să ne facem prieteni, probabil comuni de data asta, dar, în cele din urmă, Autumn o să cunoască pe cineva de care o să-i placă, cineva cu cine ştie ce calităţi pe care le-a văzut şi la Jamie, de şi-a dorit să fie cu el. Iar eu o sa fiu mai mult decât devastat. O să fiu anihilat. Eu şi Jack suntem suficient de apropiaţi, încât asta să fie intr-un fel şi problema lui. Dar nu pot să renunţ la relaţia mea cu Autumn şi, când va fi să-l întâlnească pe tipul ăla, o sa mă asigur că

el o s-o sprijine, că nu os-o trateze ca pe o bătaie de cap, ori ca pe o achiziţie valoroasă. Sau ca pe un accesoriu. Sau ca pe o poantă bună.

— Fin-nah! rosteşte Jack sacadat şi pocneşte din degete în faţa ochilor mei. Alo!

— Scuze. Mi-a...

— Ţi-a fugit gândul aşa cum i se întâmpla şi ei? Eşti aşa de... de... Ca săptămâna trecută! Cum ai putut să ratezi meciu-ala?

— Eu şi Autumn eram la mall.

— Nu ratezi niciodată la TV un meci al celor de la Strikers, zice Jack.

Are dreptate; m-am enervat când mi-am dat seama că am ratat meciul. St. Louis reuşeşte cu greu să aibă o ligă de fotbal şi e de datoria mea să o sprijin cât pot. Dar Autumn îmi tot vorbea despre mall, că seamănă cu o grădină neglijată, în care unele petice de iarba se usucă mai repede decât celelalte. Dacă te iei după ea, zona din jurul sălilor de cinema e un loc însorit, în care plouă suficient de des. Ne-am plimbat pe acolo şi am decis că standurile erau ca nişte buruieni şi magazinele ca nişte grădini tematice neîngrijite.

Jack nu e deloc mulţumit ca ridic din umeri. Aşteaptă o explicaţie mai bună.

— O sa mă despart de Sylvie mâine, când vine acasă.

— Mă gândeam eu, spune Jack.

Cuvinte banale, dar îi simt în glas reproşul – pe care îl merit.

— Şi pe urmă? adaugă el.

— O, Doamne! mormăie Autumn ţâşnind din adăpostul ei.

— Autumn! o strig spontan, în timp ce se repede spre baia de serviciu de lângă bucătărie, cea în care a fost şi Jack cu doar

câteva minute în urma.

Am avertizat-o că n-o să se simtă deloc bine dacă bea şi al patrulea pahar. A fost alegerea ei, dar tot mă simt vinovat. în plus, Jack a fost cel care i-a preparat băutura, aşa că, spre deosebire de primele trei pe care i le-am făcut eu, probabil că a conţinut mai mult alcool. Sunt gata să comentez ceva cu privire la abilităţile lui de barman, când îi întâlnesc privirea şi- mi aduc aminte că nu sunt cu nimic mai breaz.

— Mă duc după ea să vad dacă e bine, îi zic.

— Mă gândeam eu, repeta el. Şi pe urmă?

— Pe urmă o să pierdem vremea pe-aici, nu?

încerc sa par relaxat, ca şi cum mă întreabă despre planurile pe ziua de azi, dar nu reuşesc sa păcălesc pe nimeni. Ştim amândoi că evit adevărata întrebare: cum am de gând să-mi trăiesc viaţa fiind îndrăgostit de Autumn Davis, dar fără să am nicio speranţă că sentimentele mele vor fi împărtăşite vreodată?

Doi

P-leacă! zice Autumn când bat la uşa.

Sună de parcă e pe moarte.

— Eşti bine?

Ştiu ce urmează sa-mi răspundă. Da.

Pleacă!

Autumn urăşte sa fie vulnerabilă. A moştenit asta de la mama ei, în ciuda tuturor momentelor în care sa plâns de faţada perfecţiunii suburbane a mătuşii Claire.

— OK.

îmi vine să aştept în faţa uşii, deşi ştiu că vrea să fie singură. Mă întorc şi ignor sunetele de dincolo de uşă. în loc sa râvnesc la ea, aşa cum o făceam acum câteva minute, ar fi trebuit să-mi fac griji din cauza mahmurelii ei.

Uneori mi se pare că Autumn scoate ce-i mai rău din mine. Mă face să mă simt ca unul dintre tipii ăia pe care-i urăsc, sportivii care spun în vestiar chestii care mă şochează. Am încercat de câteva ori să intervin în conversaţiile lor, mai ales după ce am ajuns în clasele mai mari, dar adesea eram aşa de consternat de ce auzeam, încât pur şi simplu nu apucam sa mai zic ceva. Cu toate astea, de câteva ori de-a lungul anilor, când au zis pe de-a dreptul lucruri vulgare despre Autumn, mă luam de ei fără ca măcar să realizez că o făceam.

Atunci am fost în stare să ţip la ei, să le tac morală pentru comentariile lor dezgustătoare, tocmai pentru ca eram de acord cu ei. Voiam ce voiau şi ei sau s văzusem imaginile pe care Ie descriau. Cuvintele lor erau o reflecţie grotescă a sentimentelor mele.

Apoi, după ultimul antrenament din clasa a doişpea, un tip dintr-a noua a venit la mine şi, arătând cât de ipocrit sunt de fapt, mi-a zis:

— L-ai lăsat pe Ricky să spună chestii mult mai rele despre alte fete.

L-am luat peste picior pe bietul puşti.

— înseamnă că ar fi trebuit să am standarde mai înalte şi pe-atunci. O sa plec curând. Aşa că o să poţi să joci tu rolul de cavaler galant anul viitor.

Mi-am aruncat geanta pe umăr şi am ieşit din vestiar. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă pe puştiul ăla, dar probabil că el o să-l ţină minte o vreme pe nemernicul de Finn.

în liceu, Autumn nu avea ochi decât pentru Jamie. Nu voia ca sportivii ăia obraznici să se gândească la ea şi nu voia – nici atunci, cum nu vrea nici acum – ca eu să mă gândesc la ea într-un anume fel. A fost cât se poate de limpede de-acum mulţi ani. înţeleg de ce a Simţit nevoia să clarifice asta. E mai bine că a făcut- o. Dar, intr-o bună zi, dacă o să vorbim despre asta, o sa-i zic că ar fi putut măcar să-mi spună că nu are sentimente pentru mine. Nu trebuia să mă abandoneze în felul ăla.

Probabil că la asta s-a referit mama ieri. Mătuşa Claire îsi sărbătoreşte divorţul de Tom, tatăl lui

Autumn, la un pahar de vin, în weekend. Ea şi mama ne-au lăsat mie şi lui Autumn bani şi ciudat de puţine indicaţii. Când mama m-a luat în braţe ieri, mi-a şoptit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, puştiule! Vorbeşte cu ea!

Toate lucrurile astea pe care nu ni le spunem plutesc intre mine şi Autumn. Ştie că mi-aş dori sa aibă alte sentimente faţă de mine. Trebuie să ştie că e mult mai rău decât crede. Dragostea mea faţă de ea e aproape o religie pentru mine. Dar e-n regulă că nu simte la iei. Sunt bine. Mă descurc. Putem să fim prieteni, ca pe vremea când eram copii. Eram îndrăgostit de ea şi atunci, doar că de data asta n-o să mai fiu asa iraţional, încât sa încerc sa-i dovedesc ceva. Mi-am învătat lecţia când am încercat s-o sărut şi nu mi-a răspuns la fel.

Dar mama greşeşte, nu-i momentul acum. Weekendul ăsta nu-i potrivit pentru conversaţia asta. Trebuie să trec cu bine de ziua de azi şi de despărţirea de Sylvie de mâine. După asta, poate o să vorbesc cu Autumn. Sau poate că ar trebui sa aştept până la Crăciun. Nu ştiu.

încă o dată, am uitat de celălalt prieten al meu. Am venit în bucătărie din obişnuinţa, să fac nişte pâine prăjită, deşi e prima dată când Autumn e mahmură la mine acasă.

Jack apare în prag. Se uită la mine.

— O sa pui şi zahăr şi scorţişoară?

— Lui Autumn nu-i place pâinea prăjită cu chestii de-astea, fraiere.

Uite-mă din nou răbufnind, în loc să-mi recunosc naibii sentimentele, ca un bărbat adevărat. încerc să revin la tonul meu normal şi zic:

— Vrei şi tu?

— Sigur.

Jack se aşază şi cască. Se pare că a decis să nu mă mai bata la cap azi.

— I-a plăcut *Băieţi buni?*

Râd.

— Doar ce l-am pus şi ai şi adormit. Şi ai vorbit atât de mult despre film aseară, încât nici n-a mai fost nevoie sa-l vadă.

— N-are cum, zice Jack. Filmul ăsta e ca un castel de cărţi de joc, atent construit...

Continuă, dar nu-l mai ascult. Uşa de la baie se deschide.

Ea s-a întors.

O aud cum merge în spatele meu, cum traversează bucătăria şi se asază la masă.

— Te simţi mai bine? o întreabă Jack.

— Oarecum, îi răspunde.

Când mă întorc spre ea, văd că are ochii închişi şi stă ghemuită pe scaun, cu bărbia pe genunchi.

îi dau lui Jack prima farfurie cu pâine prăjită şi mă întorc să mai fac.

— Dacă te gândeşti la sursa de inspiraţie, *Wiseguy,* începe Jack.

Vorbeşte despre filmul ăsta tot timpul. Nu trebuie să-l ascult ca să ştiu ce zice. Pot să fiu de acord sau să 5
răspund ce trebuie, în timp ce mă

concentrez la ea.

Ung cu unt felia de pâine prăjită pentru Autumn, aşa cum îi place, şi-mi zâmbeşte vag, recunoscătoare, într-un fel care mă topeşte. Nu pricep cum de reuşesc să mai stau în picioare.

Jack nu face altceva decât să încerce să mă salveze de propria persoană cu monologul lui despre Scorsese, iar eu sunt un prieten groaznic.

Ea respira încet, concentrată. Mestecă, înghite, respiră adânc. Mestecă. înghite. Respiră. Funcţionează. Se relaxează. Are ochii închişi în

1 » continuare; încă îşi sprijină capul pe piciorul îndoit.

— Cred că ţi-ar plăcea stilul narativ, dacă tot eşti scriitoare, zice Jack.

Autumn deschide ochii şi clipeşte. Sunt sigură că nici ea nu a fost atentă la lecţia de istoria filmului.

J

— Ce-ar fi să punem filmul de la capăt? Putem să ne uităm toti trei.

Jack îmi arunca o privire care-mi aminteşte că discuţia noastră nu s-a terminat.

Autumn ridică din umeri şi termină de mâncat,

i

Nu sunt atent la film. Stăm toţi trei pe canapea, unul lângă celălalt, abandonând cortul. Ei se uită la film. Eu pur şi simplu stau aici, lângă ea. Dar se pare că pâinea prăjită a funcţionat ca remediu pentru greaţa cu care s-a trezit.

Când s-a trezit? Despre ce vorbeam cu Jack?

S-a trezit când l-am avertizat pe Jack că Autumn o sa se scoale în curând... şi vorbeam despre...

...despre Sylvie sau fotbal. Despre asta ar fi putut să ne audă vorbind.

I-am spus deja lui Autumn că mă despart de Sylvie. Nu cred că i-am zis ceva care ar fi putut să dezvăluie adevăratul motiv. Una e să fiu într-o relaţie cu Sylvie în timp ce sunt îndrăgostit de vecina mea şi cu totul altceva dacă o sa fie din nou prietena mea cea mai buna.

— Pur şi simplu nu cu ea îmi doresc să fiu, am zis în cele din urmă, când Autumn m-a întrebat de ce.

Asta era adevărul, chiar dacă omiteam foarte multe detalii. A dat din cap ca şi cum înţelege şi mi sa părut că am spus amândoi mai mult decât o tăcuserăm de fapt – dar aşa sunt eu, naiv.

Stau între cei doi prieteni ai mei – cei mai buni – timp de două ore şi jumătate. Aseară am glumit şi neam tachinat. Astăzi tăcem. Oricum, îmi place aşa de mult să-mi petrec timpul cu amândoi! Sper ca la toamnă, când o să fim cu toţii la Springfield, să fie şi ei doi prieteni. Atenţie, doar prieteni!

E un gând ciudat, dar un lucru e clar: trebuie să ma conving şi pe mine şi să-l

conving şi pe Jack ca, atunci când Autumn va cunoaşte un tip, voi li pregătit să renunţ la ea.

— Hei, Fin, zice Jack. Vino şi ia-ţi ghetele de fotbal de La mine din maşină!

Se pregăteşte să plece şi ghetele mele de fotbal nu sunt de fapt în maşina lui. Maşina lui e o groapă de gunoi şi nu mi-aş lăsa niciodată ceva acolo, nici măcar ghetele de fotbal.

— Sigur!

Mă uit la Autumn înainte să mă ridic. E ghemuită într-o pătură, îşi bea paharul de apă pe care i l-am adus şi mai mănâncă o felie de pâine prăjită. îmi dau seama din nou cât de nedrept e că este aşa de frumoasă, chiar şi când e mahmură.

îl conduc pe Jack la maşină şi, când se întoarce spre mine cu o privire sugestivă, ştiu ce urmează să spună. Dau să deschid gura, dar mi-o ia înainte.

— Povestea ta n-are niciun sens.

Nu la asta mă aşteptam.

— Povestea mea?

— Că ştie, dar în acelaşi timp nu ştie ca eşti îndrăgostit de ea.

— Nu asta am spus.

— Ba da. Poate sunteţi cei mai proşti oameni de pe planetă, care pur şi simplu nu-şi dau seama că se iubesc, dar tind să cred că ştie că eşti îndrăgostit de ea şi că se joacă cu tine doar ca să se simtă ea mai bine.

— Nu așa...

Se uită iar la mine şi nu mai zic nimic.

— Termin-o cu Sylvie mâine! Şi sună-mă pe urmă. Gândeşte-te la ce ţi-am spus!

— Bine.

Ridic din umeri şi mă uit în altă parte.

— E totu-n regulă?

Mă uit din nou la el.

— Da.

Dă din cap şi pleacă. Eu mă întorc în casă.

Mă întreb dacă ar fi trebuit să mă prefac ca mă duc sus şi că-mi pun la loc ghetele imaginare înainte să ma aşez din nou pe canapea, lângă ea, dar nu pare să fi observat nimic.

— Te-ai distrat? o întreb.

Schiţează un zâmbet.

— Ai avut dreptate când mi-ai zis să nu beau şi-al patrulea pahar şi poate şi când mi-ai vorbit de calităţile de barman ale lui Jack.

— Cu siguranţă, am avut dreptate în ambele cazuri. Dar arăţi mai bine.

Arată extraordinar; aşa arată ea de obicei.

— Pâinea prăjită a ajutat. Mersi!

îmi zâmbeşte iar, ceea ce mă umple de căldură.

— E doar un truc pe care l-am învăţat...

îl ştiu de când aveam grijă de Sylvie – dar nu spun asta cu voce tare.

— Cred că o să mă duc acasă să fac un

duş, zice.

Sunt surprins şi dezamăgit. Clipesc tară să vreau.

— OK.

Poate e mai bine aşa. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Să-mi dau seama ce să-i zic mâine lui Sylvie.

Autumn întinde mâinile deasupra capului şi geme uşor înainte să se ridice, iar eu mi-aş dori să pot să înregistrez momentul ăsta şi să mă pot uita oricând la el.

— Pa, Finny! îmi arunca peste umăr în timp ce se îndreaptă spre uşa casei vecine, unde locuieşte.

Rămân pe loc, apoi fug la mine în cameră ca să o mai vad o dată pe geam înainte să intre în casa, poate chiar s-o văd urcând în camera ei, căci ferestrele noastre sunt fată în fată.

Nu că aş încerca s-o văd dezbrăcată. Pe cuvânt, am avut destule ocazii şi a fost cât pe ce să las sa se întâmple asta, dar mi-am impus mereu să trag perdeaua când ea a uitat s-o tragă pe-a ei. Totuşi azi intră în camera ei şi trage perdeaua imediat. Eu o las pe a mea netrasă şi mă întind pe pat. Ar trebui sa mă gândesc la ce mi-au zis mama şi Jack despre relaţia mea – despre prietenia mea – cu Autumn. Sunt amândoi de părere că trebuie să-i spun.

Dar nu mă pot gândi la nimic altceva *decât la ea.* La felul în care ochii ei căprui străluceau ieri în timp ce ridicam cortul. La cum am putut să-i miros părul moale când s-a lipit de mine de dimineaţă. La

cum şi- a arcuit spatele şi a scos sunetul ăla înainte să se ridice de pe canapea. La cum se dezbracă acum, ca să intre la dus.

Mă gândesc la Autumn intens, dar nu într-un fel care să mă facă să ma simt mai bine – nici acum, nici în viitor.

Trei

Privind înapoi, nu pot să-mi dau seama când anume m-am îndrăgostit de Autumn Rose. Am simţit ceva pentru ea încă dinainte să învăţ să citesc, iar sentimentele mele s-au amplificat pe măsură ce am crescut amândoi. Dacă aş încerca să identific momentul exact, aş zice că prima data când mi-am zis că „sunt îndrăgostit de Autumn” a fost înainte de clasa a cincea. Nu ştiu dacă un psiholog consideră că cineva atât de mic poate sa fie îndrăgostit. Dar ştiu că asta mi s-a întâmplat mie.

Eram îndrăgostit de ea, dar aveam doar unsprezece ani, aşa că mi s-a părut firesc să fim doar prieteni, chiar dacă ştiam în mintea mea că era ceva temporar. Vorbeam mereu de parcă aveam să trăim toată viaţa împreună, ca mamele noastre; eram sigur că urma să-şi dea seama şi ea că o sa ne căsătorim. Dar n-am avut niciodată senzaţia că era interesată de 5 mine în acelaşi fel. N-a înţeles de ce

ne-au zis că nu mai avem voie să dormim peste noapte în acelaşi pat. Dar eu am înţeles. Când mâinile ni se atingeau, ea nu încerca să prelungească momentul. Dar eu, da.

în acei primi ani în care am fost îndrăgostit de ea mi-a fost greu, dar habar n-aveam că adevăratul greu de-abia

începea.

L-am cunoscut pe Jack în prima zi de gimnaziu.

Eu şi Autumn nu mai aveam nicio oră în comun – s

măcar aşa urma să fiu mai puţin distras –, dar mi s-a părut o gluma când mi-am dat seama că n-o să mai avem nici pauza de prânz în acelaşi timp. Sigur că administratorii şcolii ştiau că tăceam totul împreună, că ne era sortit să fim împreună. Sigur că, dacă mă uitam în jurul meu la cantină, aveam s-o vad, nu?

Dar nu am văzut-o. în prima pauză de prânz, Autumn a mâncat cu noii ei prieteni, care urmau să- mi devină şi mie prieteni, deşi nu aveam habar peatunci că asa vor sta lucrurile.

Când m-am aşezat în cele din urma lângă Jack, la o masa aproape goala, a reacţionat de parcă m-ar fi aşteptat. Fuseserăm împreună la ora de sport de dimineaţă şi schimbaserăm nişte pase – noi doi şi cu ii 1 S alţi câţiva colegi –, după care profesoara ne-a lăsat să facem ce vrem. Dar nu m-am aşezat acolo pentru că l-am recunoscut pe Jack; ci, dezamăgit, m-am aşezat pur şi simplu la prima masa la care am văzut un loc liber. Iar Jack şi-a adus aminte de mine. M-a întrebat dacă mă uit la fotbal profesionist. I-am zis că da, fără sa fiu prea interesat de conversaţie, tară să-l ascult cu adevărat, întrebându-mă ce făcea Autumn.

Apoi Jack mi-a captat interesul.

— Datorită lui Paolo Maldini îmi place să fiu fundaş.

Inima mi-a tresărit şi m-am uitat la el pentru prima dată, observau du-i pistruii şi părul roşcat.

— Şi mie îmi place de el, i-am zis. E...

După care am zis amândoi în acelaşi timp:

— ...preferatul meu!

Nu-mi aduc aminte restul conversaţiei, dar asa am devenit prieteni.

în acea seară, în timpul cinei cu mamele noastre, Autumn a vorbit despre fetele cu care a mâncat, mai ales despre o fată pe nume Alexis, iar eu am fost fericit că ne-am găsit amândoi prieteni cu care să stăm la masă. în primele două săptămâni am crezut că totul o sa fie bine: că o să fie grozav pentru noi să avem şi alţi prieteni. Eu puteam să mănânc de prânz şi să joc fotbal cu Jack, iar cu Autumn să-mi petrec restul timpului. Ea urma să iasă cu acele fete la mall. Toate lucrurile de fete începeau să devină importante pentru Autumn, dar eu aveam să-i fiu alături mereu, pentru orice altceva.

în acel an, după ce am sărbătorit ziua lui Autumn ca-ntr-o familie, cu unchiul Tom, tatăl ei, şi după ce mama mi-a explicat că Autumn voia să organizeze o petrecere în pijamale cu nişte prietene şi că eu nu aveam cum sa particip, am înţeles. Nu m-a deranjat. Sigurul lucru pe care nu l-am înţeles a fost de ce mama a fost cea care mi-a zis asta, şi nu Autumn.

>

Am decis că era doar o chestie de sincronizare. Eu mergeam numai la cursuri pentru avansaţi, pe când Autumn nu, nici măcar la engleză. Cu un an în urmă, luase 8 la engleză. Citise toate cărţile din programă în clasa a patra, aşa că în timpul orelor citea pe ascuns Stephen King. Apoi şi-a scris fişele de lectură pe baza lucrurilor pe care şi le amintea de acum doi ani. Mie mi s-a părut impresionant ca, în condiţiile astea, a reuşit să ia chiar şi 8.

Pentru că nu mergeam la aceleaşi cursuri, iar temele noastre erau diferite, nu prea mai avea sens să învăţăm împreună – asta dacă nu cumva avea nevoie să o ajut la matematică. Aşa că am început să ne petrecem mai puţin timp împreună seara. Mi-am zis ca poate Autumn avusese de gând să-mi spună de petrecerea în pijamale, dar nu avusese timp.

Toata luna îi vorbisem lui Jack despre Autumn. Cât de plăcuta era, cât de tare, cât de amuzantă, cum îşi aducea mereu aminte să spună „Paolo", nu „Pablo” (Nu că ar fi vorbit despre fotbal. Ci mai degrabă că-i păsa suficient cât să ţină minte când vorbeam *eu* despre Paolo Maldini.)

De aniversarea mea – cu o săptămână înainte de ziua lui Autumn –, Jack a venit pe la mine şi am luat cina cu mama, cu mătuşa Claire şi cu Autumn. (Tom nu venea la aniversările mele şi, oricum, nici n-aş fi vrut să vină. Propriul tată îmi

trimisese doar un mesaj, ca să-mi spună ca a mai cumpărat o acţiune pe numele meu). De-abia aşteptam ca Jack şi Autumn să se cunoască.

Autumn i-a zâmbit şi am văzut cum Jack a făcut ochii mari. S-a scuturat ca atunci când ieşi din piscină. îi vorbisem despre prietena mea, Autumn, dar nu-i spusesem nimic despre chipul ei sau despre formele pe care le căpătase corpul ei.

— Bună, i-a zis el şi seara a părut complet normală, ca orice altă sărbătoare cu mamele noastre şi cu

>

Autumn, numai că acum era şi Jack cu noi.

Doar mai târziu mi-am dat seama cât de mult a stat Autumn cu nasul în telefon şi că l-a tratat pe Jack cu o politeţe rece.

Mamele noastre ne spuseseră că nu avem voie cu telefoane mobile până la vârsta de treisprezece ani, dar Autumn primise unul la începutul lunii, pentru ca tatăl ei greşise data din contract. Tom i l-a dat oricum, „fără să vorbească şi cu Claire, asa cum se obişnuieşte în regatul lui”, după cum a zis maică-mea. în seara în care am primit primul meu telefon mobil, i-am spus lui Autumn că putem să ne dăm mesaje, în loc să mai folosim paharul şi sfoara pe care o atârnaserăm între cele douiă ferestre. A zâmbit, dar nu părea că avea de gând să-mi scrie, aşa cum le scrisese noilor ei prietene toată săptămâna.

La finalul serii, când l-am dus pe Jack acasă, s-a uitat la mine cu milă înainte să

coboare din maşină. Bănuiesc că nu a făcut-o intenţionat, totuşi i-am citit mila pe faţă. Nu credea că Autumn era – sau că fusese vreodată – prietena mea. Fiica celei mai bune prietene de-a mamei mele, care venea des pe la noi?

Sigur. Dar credea ca ma minţeam singur daca aveam impresia că tipa asta sexy era prietena mea.

Aşa ca mi-am făcut un scop din a-i dovedi că Autumn chiar era prietena mea. în următoarele doua luni, Jack a fost asaltat de invitaţii la mine acasă, unde pereţii erau acoperiţi de poze cu mine şi cu Autumn şi unde mama putea să-i spună atât de multe poveşti despre aventurile noastre.

Am reuşit să-i demonstrez că eu şi Autumn

fuseserăm prieteni, dar nu am reuşit să-l conving (sincer vorbind, nici pe mine) că *încă* mai eram prieteni. în ultima zi de şcoală, înainte de vacanţa de iarnă, Jack a zis în sfârşit ceva. Nu-mi aduc aminte ce îi spusesem eu, doar că era ceva legat de Autumn.

— Finn! Frate! Uite ce e, înţeleg. Aş mânca sticlă spartă pentru şapte minute în paradis cu ea[1]. Dar măcar mai vorbeşte cu tine?

— Nu suntem genul de băieţi care sunt invitaţi la petreceri unde se joaca învârte sticla sau chestii de genul ăsta, i-am zis.

— Tocmai de-asta nu mai vorbeşte cu tine, a spus Jack.

Nu m-am obosit sa-i zic că mai vorbea cu mine din când în când.

— Probabil că o sa mai petrecem timp împreună în vacantă, am zis şi am ridicat din umeri.

Jack, mereu generos cu mine, nu mi-a spus că visam cu ochii deschişi.

Dar s-a dovedit că nu visam cu ochii deschişi. Chiar aşa s-a întâmplat.

Autumn a ieşit din transa în care intrase şi brusc
am avut senzaţia că mă vede din nou. Am fost asa de
uşurat, încât am simtit asta şi fizic. Am dormit mai
bine timp de două săptămâni decât dormisem în ultimele luni.

Aveam din nou şanse. Relaţia noastră tot nu era cum îmi doream, dar reintrasem în joc. Puteam să fac ceva.

Conversaţiile din vestiar nu deveniseră
încă asa de
porcoase cum aveau să fie în liceu, dar auzisem un băiat din clasa a opta cum se lauda că urmărise prin mall un grup de fete dintr-a şaptea. Din descrierea lui, le-am recunoscut pe Autumn şi pe prietenele ei – a şi pomenit numele lui Alexis – şi am fost şocat de cum spunea că i-au zâmbit şi i-au făcut cu ochiul, după care au intrat intr-un magazin de lenjerie intimă scumpă când şi-au dat seama că el se ţinea după ele.

A fost prima dată când m-am întrebat dacă o cunosc pe Autumn aşa de bine

precum credeam, apoi am început să fac tot felul de presupuneri greşite despre viaţa ei tara mine. Nu avea să fie ultima dată. Ceva mai târziu, printr-a noua, din cauza unor zvonuri şi a invidiei, am presupus că Autumn bea şi face sex.

Dar, în clasa a şaptea, mi se păruse că am priceput ce fel de băieţi îi plăceau lui Autumn. Trebuia să fiu mai masculin, ca sportivii mai mari. Eram deja bun la sport, dar voiam sa devin şi mai bun. Nu aveam un tata pe care sa-l iau drept model, însă puteam să învăţ mai multe despre ce înseamnă un *tip.* Credeam că o să treacă luni întregi, dar nicidecum ani, până să am din nou şansa s-o impresionez pe Autumn.

Apoi s-a întâmplat miracolul. Autumn s-a întors la mine de acel Crăciun. Eram din nou prieteni. în fiecare zi stăteam împreună, vorbeam şi râdeam ca-n vremurile vechi. Nu voiam să ratez sansa de a-i arăta

>

că puteam să fiu genul de băiat pe care-l voia.

în vacanţă am văzut filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* cu mamele noastre. Evident, îmi plăcuse comedia asta romantică în care doi prieteni ajung să fie iubiţi şi, când Autumn i-a zis mamei mele că „Sfârşitul a fost aşa de romantic!”, mi-am făcut un plan.

Aveam de gând s-o sărut la miezul nopţii, de revelion. Aveam de gând să-i arat că pot să fiu curajos, că pot să fiu un bărbat adevărat. Planul meu era ca, după

ce ieşeam afară să batem în cratiţe şi oale ca sa întâmpinăm noul an, să le arunc pe jos, s-o iau romantic în braţe şi s-o sărut. Am presupus că o să ştiu instinctiv cum să fac asta.

Eram aşa de entuziasmat la miezul nopţii, încât aproape că mi-am consumat toata energia sărind şi strigând, aşa cum făcuseră iubiţii mamei în ceilalţi ani. Când mi-am dat seama că era cât pe ce să-mi ratez şansa şi că toată lumea se pregătea sa intre în casă, am apucat-o de braţ.

— Stai! i-am zis.

Nu-mi propusesem să zic ceva, dar deja trecuseră câteva minute de la miezul nopţii.

— Ce e?

Plănuisem s-o iau în braţe şi s-o ţin strâns, dar eu o prinsesem de braţ, puţin mai sus de cot, şi trebuia să merg mai departe cu planul. M-am aplecat spre ea şi a făcut ochii mari.

[5]

Buzele îi erau la fel de moi cum îmi imaginasem. Am presupus iar că instinctele mele romantice mă vor ajuta, îmi vor spune cum s-o sărut ca-n filme. Dar am pupat-o în grabă, aşa cum pupasem multe persoane pe obraji, inclusiv pe mamele noastre.

Dar o sărutasem. Corpul îmi era plin de mirare şi de speranţă, l-am privit faţa când m-am dat înapoi, aşteptând să-i vad reacţia.

Era şocată.

[3]

— Ce faci? a zis.

Visul nai s-a spulberat. Asta nu fusese şansa mea. Fusese un test şi-l picasem. Mă lăsase să intru din nou în viaţa ei şi eu încercasem s-o sărut, de parcă aş fi fost egalul ei. Ar ii trebuit să aştept. Ar fi trebuit sa fac mai mult sport. Ar ii trebuit să fiu prietenul ei când avea timp de mine, în vacanţele de iarna şi de vara, apoi, când aş ti fost mai puternic şi mai înalt şi prietenele ei m-ar fi plăcut, atunci poate, *poate,* aş fi avut sansa să fiu iubitul ei.

Dar stricasem totul.

Era dezgustată. I se citea clar pe faţă.

N-aş fi vrut să-i dau drumul, ci să rămânem împreună. Doar după ce şi-a smuls braţul din strânsoarea mea am văzut că mă durea mâna de cât de tare o ţinusem.

Nu voisem să-i fac rău.

Mama mea ne-a strigat.

Autumn s-a îndepărtat de mine şi a luat-o la fugă – a fugit de mine aşa cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Nu s-a uitat nici o dată înapoi, nu mi-a făcut semn să vin cu ea.

În casă, am mâncat cu toţii tort. Pentru mine nu avea nici un gust. Mama ne-a întrebat de ce eram aşa de tăcuţi şi am zis amândoi, în acelaşi timp:

— De oboseală.

Am tresărit, ne-am uitat unul la celălalt, apoi neam mutat repede privirea. N-am ripostat când a vrut să plece acasă.

De-abia a doua zi, când ne-am dus să mâncăm la părinţii ei şi am văzut vânătăile

de pe braţul său, mi- am dat seama ce prostie uriaşă făcusem. O agresasem, îi citeam asta în privirea exasperată, confuză, patetică, dar fără să ceară compătimire. De-abia m-am abţinut să nu sar de pe canapea ca să-i acord spaţiul de care probabil ca avea nevoie cu disperare.

La şcoală, Jack m-a întrebat cum a fost în vacanţă. Mă sunase de două ori să mă întrebe daca nu voiam să ne petrecem timpul împreună. îi spusesem de fiecare dată ca eram cu Autumn şi că aveam planuri şi pentru a doua zi. Acum, când m-a întrebat cum a fost, îi citeam curiozitatea în priviri, poate chiar speranţa, de parcă urma să-i dau veşti bune despre Autumn.

Mi-au dat lacrimile. N-am izbucnit în plâns, m-am abţinut din răsputeri, dar a fost cât pe ce. 2A111 trăit unul dintre cele mai îngrozitoare momente din viaţa mea.

Eram în vestiar, chiar înainte de a doua oră. Jack sa uitat în jur nedumerit. Mă aşteptam să mă abandoneze. în schimb, a râs tare, mi-a tras un pumn în braţ şi mi-a zis:

— A, da? Haide să rezolvăm asta afară!

Şi m-a scos repede de-acolo.

Ştia un loc mai liniştit, în spatele pubelelor. Se pare că şi alţi copii ştiau de locul ăsta. Pe jos erau câteva mucuri de ţigară şi multe ambalaje de bomboane. Ma ascultat o oră întreagă. I-am zis tot, după care m-am simţit ceva mai bine.

Am stat lipiţi unul de celălalt, zgribuliţi

de frig.

— Nu ştiu ce să fac, i-am zis. A fost prietena mea cea mai bună.

Jack a dat din umeri:

— Nici eu nu am pe cineva despre care să pot spune că e cel mai bun prieten al meu.

După toate astea, am lăsat-o pe Autumn în pace. Până la Ziua îndrăgostiţilor.

Atunci s-a organizat o strângere de fonduri. Pentru doi dolari, îi puteai trimite cuiva o garoafă, roşie sau albă, împreună cu o mica felicitare. Pe un afiş mare scria: „Garoafele albe sunt pentru prietenii voştri”; şi ne lăsa pe noi sa deducem ce semnificau cele roşii, l-am trimis lui Autumn două garoafe, una albă şi una roşie – pe prima felicitare mi-am scris numele, iar pe cealaltă am scris „De la admiratorul tău secret”. Le-am auzit pe mamele noastre zicând ulterior că Autumn primise patru garoafe roşii, toate cu exact acelaşi text. Mie nu-mi trimisese nimeni nimic.

La finalul lunii februarie, mama a venit şi s-a aşezat pe pat lângă mine.

— Bună, puştiule!

De fiecare dată când voia să avem discuţii mai delicate, mama încerca să mă prindă când terminam de citit în pat, exact înainte să sting lumina.

— Ce e?

A oftat şi şi-a pus mâna pe piciorul meu.

— Ştii că eu şi Claire am sperat mereu că

tu şi Autumn veţi fi prieteni, dar nu am vrut să vă forţăm.

Habar nu aveam unde voia să ajungă.

— Dacă v-aţi îndepărtat unul de celălalt, înţelegem, dar voiam să ştiu daca *tu* te simţi bine în ceea ce priveşte prietenia cu ea. Pari destul de posomorât în ultima vreme.

Eram absolut convins că era dureros de evident cât de mult tânjeam după Autumn. Faptul că nu era clar pentru toată lumea m-a şocat.

Poate tocmai de-asta m-am răstit:

— Care prietenie, mamă?

Şi m-am întors la cartea mea.

[1] Probabil că a fost surprinsă, pentru că am avut timp să citesc câteva propoziţii până să-mi răspundă.

— Uneori fraţii şi surorile mai trec prin etape în care nu mai sunt prieteni, dar tot se iubesc...

Am lăsat cartea jos şi m-am uitat îngrozit la ea. Chipul ei a fost traversat de un şir de emoţii, de parca ar fi fost nişte slide-uri derulate pe un ecran: mirare, amuzament, veselie, apoi tristeţe. O tristeţe profundă.

— Şi uneori, a continuat ea, prietenii foarte buni trec prin perioade în care nu sunt aşa de apropiaţi, şi asta e-n regulă. Tot ţin unul la celălalt. Poate mai târziu o sa devină iar apropiaţi sau poate o să fie mai mult decât prieteni. Poate.

Mi-am lăsat capul pe-o parte, ca să-i arat că o ascult.

— Tot ce trebuie sa faci e să te concentrezi pe ce te face sa te simţi bine, cum ar ii şcoala şi fotbalul. Şi îl ai şi pe noul tău prieten, Jack. Poţi sa-ţi reaminteşti: „Autumn e acolo unde vrea să fie acum, iar asta e-n regula. Eu continui sa fiu puternic şi o să fiu aici dacă are nevoie de mine.” Hm?

M-a strâns iar de picior.

— OK, i-am zis. Puţin melodramatic, dar mersi.

Am ridicat din umeri şi am lăsat-o să ma îmbrăţişeze.

După ce a plecat, am stins lumina şi m-am gândit la sfatul ei.

Avea sens, pentru că nu era aşa de diferit de ce credeam şi eu înainte, deşi ratasem o sansă. Trebuia 5 i > să fiu mai tare. Fotbalul era cea mai bună cale prin care puteam să arat mai masculin. Urma să-i dovedesc lui Autumn că nu eram un ratat fără prieteni; eu şi Jack aveam să ne facem mai mulţi prieteni.

Pe tata îl văzusem de două ori până atunci – era foarte înalt. Pediatrul îmi spusese că şi eu o să fiu înalt, că era doar o chestiune de timp. Timpul era singurul lucru de care aveam nevoie ca să devin o versiune mai buna a mea. Câtă vreme Autumn mă ignora, eu urma să mă transform.

Şi, deşi sufeream de fiecare dată când eram în preajma ei, îmi ignoram sentimentele şi mă uitam la ea cu coada ochiului, ca un dependent de droguri disperat după o doză. Dar i-am dat timp lui Autumn, i-am acordat spaţiu, iar eu am

continuat să mă dezvolt.

în anul următor, de Ziua îndrăgostiţilor, i-am trimis lui Autumn o garoafă roşie, fără niciun text, iar lui Jack, o garoafă albă, iar pe felicitare am scris „Paola”.

La prânz, când s-a aşezat lângă mine, Jack mi-a dat cu floarea în cap.

— Mulţumesc, mi-a zis el, dar să nu crezi că o să meargă aşa uşor.

— Mi-a fost milă de tine, i-am răspuns.

Până la finalul pauzei de prânz, masa era plină de petale albe, într-atât ne tot loviserăm unul pe altul cu floarea. Ceilalţi băieţi cu care ne pierdeam vremea – mai degrabă ca să fim mai mulţi decât pentru că am fi vorbit cine ştie ce – s-au enervat, dar cred că niciodată nu ne-am distrat mai bine cu doar doi dolari.

X Joc de adolescenţi în SUA sunt alese două persoane care trebuie să petreacă şapte minute intr-un spaţiu retras, timp în care pot face absolut orice-şi doresc. (NJj

Patru

Nu m-am simţit deloc mai bine după ce am visat o altfel de noapte petrecută cu Autumn în cort şi după ce m-am gândit la toate greşelile mele care ne-au ţinut departe unul de celălalt. Mă doare capul. Sunt şi mai obosit şi mă simt iar vinovat. Autumn nu vrea să mă gândesc aşa la ea. trebuie să mă controlez.

Mă dau jos din pat şi merg la baie, dar nu mă pot abţine să nu mă uit spre fereastra ei – nu se vede nimic, are perdelele trase. Mă dezbrac şi intru la duş, potrivesc apa cât de fierbinte suport şi stau acolo cât de mult rezist. Apoi, repede, dau drumul la apa rece.

Eşti aici, în momentul asta, acum, îmi zic, în timp ce apa rece îmi şiroieşte pe pielea înfierbântată.

Adevărul e că ce ţi-ai imaginat tu nu se va întâmpla niciodată şi ce-ţi aminteşti s-a terminat deja.

în momentul ăsta, Autumn e prietena ta.

Nu strica asta!

Dar fii pregătit pentru momentul când va pleca din nou!

Când încep să tremur, pornesc iar apa caldă. îmi las visul şi amintirea obrazului ei pe braţul meu să dispară precum se scurg şiroaiele de apă.

Telefonul sună în timp ce-mi pun nişte boxeri curaţi. Răspund automat, presupunând că e Autumn, fără să mă uit la ecran,

— Bună! zic.

— Bună! spune Sylvie.

Mi se pune un nod în stomac.

— Ah! Buna! Uau! Unde eşti?

— La Londra. Am o escală lungă până când iau avionul spre Nevv York, aşa ca o sa mă duc să mă plimb prin oraş şi o să încerc să ajung la cat mai multe obiective, deci o sa fiu ocupată. Voiam să mai vorbesc cu tine o ultimă data.

Vrea să zică o ultimă dată până când se întoarce în State, dar mie-mi sună de parcă ar vrea să spună o ultimă dată înainte să mă despart de ea, chiar dacă nu ştie că asta urmează sa fac.

— Da, îi zic.

Mi se pare din ce în ce mai greu să ma prefac că o să mai avem un viitor împreună după ce se va întoarce.

— Deci? spune ea. Eşti nerăbdător să ne vedem mâine?

— Da, îi zic din nou şi s-ar putea să fie cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată. Când ajungi?

— Pe la patru... O să vii la aeroport, nu?

Nici nu ma gândisem la asta. Normal că se aşteaptă să vin. Dar nu pot s-o iau în braţe şi s-o sărut de faţă cu părinţii ei, apoi să-i frâng inima când rămânem doar noi.

Ce pot să-î răspund?

— Probabil. O să te anunţ.

— Probabil?

îi simt suspiciunea şi durerea din voce. Uneori mi se pare că înţelege ce se întâmplă. Nu ştiu dacă e sau nu o cruzime din partea mea să-i dau motive să fie suspicioasă. Oare e mai bine pentru ea aşa? Nu ştiu cum să tac un lucru atât de crud în cel mai blând mod cu putinţa.

— Scuze, eu...

— Ce-ai făcut aseară? mă întreabă Sylvie, veselă din nou.

— Oh, a venit Jack pe la mine.

— Cred ca v-ati distrat!

5

îmi povesteşte ce planuri are pentru cele zece ore pe care le va sta în Londra – să ia un taxi spre un sătuc din apropiere, să stea singură şi să bea o bere într-un pub, apoi să se plimbe de-a lungul Tamisei, după care să ia din nou un taxi spre Heathrow. Sylvie a tăcut asta pe tot parcursul excursiei: şi-a planificat fiecare ora, ca sa se poată bucura de cât mai multe experienţe. E unul dintre lucrurile care-mi plac la ea. Nu face niciodată ceva cu jumătate de măsură; nu lasă să-i scape nicio ocazie.

Şi lui Autumn i-ar plăcea asta la Sylvie. Apreciază lucrurile tăcute cu pasiune. Daca nu ar ii amândouă aşa de convinse că cealaltă o urăşte, le-ar prinde bine dacă s-ar influenţa una pe alta. în clipa în care Autumn ar ieşi din aeroport, şi-ar pierde paşaportul şi s-ar şi rătăci şi, cel mai probabil, nu şi-ar mai găsi niciodată nici drumul spre casă, nici paşaportul.

Mai demult, înainte să-mi dau seama cum va decurge vara, i-am zis lui Sylvie că Jamie i-a dat papucii lui Autumn. Stăteam pe terasa din tăţa casei, înainte ca Sylvie să plece la aeroport. Obişnuiam să o mai ţin la curent cu diverse informaţii, asa cum faci când ai o cunoştinţă comună. Mă ajuta să mă conving că sentimentele mele pentru Autumn erau platonice. O minciună. Pentru că, dacă n-as fi vorbit niciodată despre cealaltă fata, a cărei viaţă se intersecta mereu cu a mea, Sylvie ar fi intrat la bănuieli, iar asta pe bună dreptate.

Sylvie mi-a pus o mulţime de întrebări privind despărţirea lor. în timp ce stăteam lângă ea şi geamantanele ei, i-am spus că tot ce ştiam e ca mătuşa Claire a zis că Jamie s-a despărţit de Autumn. Sylvie a fost surprinsă, la fel cum a părut să fie şi restul lumii. M-a întrebat de două ori dacă eram sigur de informaţia asta. Că doar îl auziserăm cu toţii pe Jamie lăudându-se că el şi Autumn vor fi împreună pentru totdeauna.

Atunci l-am bănuit pe Jamie ca i-a luat virginitatea lui Autumn, după care a părăsit-o, dar n-am zis nimic şi n-am lăsat să se vadă cât de îngrijorat eram. Nu aveam de gând să-i alimentez gratuit gelozia lui Sylvie.

Dar apoi n-a mai fost gratuit. Autumn era atât de deprimată din cauza lui Jamie, încât mamele noastre mi-au cerut *mie* sa încerc să vorbesc cu ea. Brusc, eu şi Autumn am început să ne vedem în fiecare

zi.

La început, mi-am zis că n-o să dureze mult, aşa că nu avea rost să-i spun ceva lui Sylvie. Apoi, după o săptămâna, m-a luat gura pe dinainte şi i-am zis lui Sylvie că ratasem apelul ei pentru că mă uitam la un film cu Autumn. Mi se părea aşa de normal că ne petreceam iar timpul împreună, chiar şi după atâţia ani, încât pur şi simplu mi-a scăpat numele ei.

Sylvie m-a întrerupt.

— Tu şi Autumn sunteţi din nou prieteni?

Nu o mai auzisem de mult vorbind pe tonul ăsta.

— întotdeauna am fost prieteni, i-am răspuns, iar Sylvie n-a spus nimic câteva clipe.

— în fine! a zis în cele din urmă.

Şi asta a fost tot. Sylvie n-a mai întrebat nimic de Autumn. Iar eu am reuşit să nu-i mai pomenesc numele, deşi m-am întâlnit cu ea de multe ori peste vara.

în primele zile de vacanţă, când eu şi Autumn am început sa ne vedem, nu plănuisem să mă despart de Sylvie. Ce rost ar fi avut? Eram în continuare îndrăgostit de Sylvie şi, când mă îndrăgostisem prima dată de ea, eram deja îndrăgostit de Autumn de ani buni. Aşa că, din punct de vedere emoţional, nu se schimbase nimic esenţial.

5

Dar, în următoarele săptămâni, mi-a devenit clar: o iubesc pe Sylvie, dar nu pot să spun că voi fi îndrăgostit de ea tot restul vieţii. Sunt foarte multe lucruri care-mi

plac la ea şi îi înţeleg ciudăţeniile, dar nu-i sunt devotat. E o parteneră bună, dar nu e o parte din ceea ce sunt eu.

Devotamentul meu faţă de Autumn e gravat în fiecare celula din corpul meu. Sunt complet fermecat de ea. Voi sta în tribune şi o voi încuraja tot restul vieţii, voi fi cel mai înfocat admirator al ei. Ştiu că o voi iubi mereu, aşa cum ştiu că voi avea mereu nevoie de oxigen.

Sylvie îşi ia un an de pauză înainte să meargă la facultate. Are nevoie de mai mult timp ca să-şi dea seama ce vrea să facă, asa că mă bucur. Dar situaţia noastră nu va fi cu nimic mai simplă când eu voi pleca în Springfield cu Autumn, iar Sylvie va rămâne aici, în St. Louis.

— Ce zici dacă te sun când fac escală la Chicago şi- mi zici atunci daca o să vii mâine la aeroport? mă întreabă Sylvie.

— Bine, îi răspund.

Mă îngrijorează cât de calmă e, în ciuda faptului că nu-mi fac datoria de iubit. Ştie ce urmează să se

întâmple? Oare speră că, dacă e drăguţă, mă va convinge să rămân? Sau poate nu bănuieşte nimic şi e pur şi simplu bucuroasă să mă vadă, indiferent dacă asta se întâmplă la aeroport sau mai târziu? Vreau să bănuiască ceva sau nu?

— Ei bine, trebuie să închid, continuă ea. Din fericire, voi putea să dorm în avion.

— Cât e ceasul la tine? o întreb, aşa cum am tot făcut-o în ultimele săptămâni, când nu ştiam ce sa mai zic.

îmi răspunde, dar vocea îi e acoperită de anunţul din difuzoare, aşa că nu înţeleg ce zice.

Ah! Este ora...

Mă mir când ma uit la ceas. Când a trecut după- amiaza?

— E cinci. în tine!

— Te iubesc, îmi zice.

— Şi eu te iubesc, îi răspund şi chiar nu e o minciună.

Doar ca nu e întregul adevăr, închide.

M-am întrebat de multe ori cum am ajuns eu şi Autumn în situaţia asta, dar la fel de des m-am întrebat acelaşi lucru şi despre mine şi Sylvie.

Dacă n-aş ti intrat în echipa de fotbal de seniori, totul ar fi fost diferit.

Eu şi Jack ne făceam griji că unul dintre noi ar putea sa nu mai facă parte din echipa de juniori. Când s-au afişat listele, mi-am căutat numele şi am fost devastat când nu l-am găsit. Totuşi m-am bucurat O

s

pentru Jack.

Apoi un băiat înalt, mai mare ca vârstă decât mine, a zis în gura mare:

— P-hen-e-ass^ Smith? Cine naiba e ăsta?

— Phineas, i-am zis. Poţi să-ini spui Finn.

Câţiva băieţi au râs, dar habar n-aveam de ce – până când mi-am văzut numele. Pe lista cu echipa de seniori.

Jack mi-a spus mai târziu că abilitatea mea de a ignora comentariul răutăcios al tipului ăluia, noul meu coechipier, m-a făcut să par un şmecher. După părerea lui,

râsetele băieţilor fuseseră de apreciere la adresa mea. Eu nu eram aşa sigur de asta.

în ciuda entuziasmului lui Jack, eram îngrozit de saltul ăsta brusc.

— O să fii cool şi, fiind prieten cu tine, o sa fiu şi eu cool. Ştii asta, nu? mi-a spus în timp ce aşteptam ca mama să vina sa ne ia după probe.

Ambii părinţi ai lui Jack erau la fel de absenţi ca tatăl lui Autumn şi, deseori, mama îl lua şi pe el de la activităţile pe care le tăceam împreună.

— Nu sunt sigur, i-am zis.

Eram la fel de înalt ca ceilalţi din echipa de seniori, dar mie mi se părea că erau mult mai mari. în plus, eram obişnuit sa fiii unul dintre cei mai buni din echipă. Sigur că în echipa de seniori aveam să fiu printre cei mai slabi. Probabil că urma să-mi petrec tot sezonul pe banca de rezervă.

— Finn, suntem la liceu. Ăsta e un întreg ecosistem şi tu tocmai ai ajuns în vârful piramidei trofice.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vrei sa spui în vârful lanţului trofic.

— Nu contează. O sa fii cu o majoretă, mi-a zis Jack cu gravitate.

Ideea asta m-a făcut să râd în hohote.

Echipa de seniori se antrena pe terenul din nord, lângă parcarea elevilor. Echipa de juniori se antrena pe terenul din sud, mai aproape de locul unde părinţii îşi lăsau copiii şi de unde şi-î preluau la finalul

antrenamentului. Deşi eu şi Jack eram în echipe diferite, aveam acelaşi program şi mama a putut să ne aducă la antrenament şi să ne ia acasă în fiecare zi în ultimele săptămâni din acea vară.

S-a dovedit că, în comparaţie cu elevii mai mari, eram destul de bun. Nu eram cel mai bun din echipă, dar nu mai eram îngrijorat că o să stau pe banca de rezervă la toate meciurile.

La sfârşitul primului antrenament, toţi coechipierii mei s-au îndreptat spre maşinile lor. Unul dintre băieţi m-a întrebat dacă am nevoie sa mă ducă undeva, lucru pe care l-am apreciat, dar i-am spus că mă descurc şi am traversat campusul, ca să ajung la locul unde mă aştepta Jack. Eram entuziasmat să-i spun că antrenamentul nu fusese aşa de greu cum mă aşteptasem.

Treceam pe lângă sala de sport, fără şă fiu foarte atent, când o uşă s-a deschis în dreptul meu. Cât pe ce să intru într-o fată care căra o geantă de majorete.

— Ah! a exclamat ea.

— Alexis! am zis, surprins. Scuze!

S-a uitat la mine clipind. Nu mai vorbiserăm niciodată până atunci. Nici nu eram sigur că ştia cine sunt. Imediat au mai venit trei fete cu genţi la fel.

— Tu eşti... Finny, nu? m-a întrebat Alexis.

— Mi se spune Finn, i-am răspuns, dar am luat-o ca pe o dovadă că Autumn vorbise despre mine cu prietenele ei.

— Corect! Ei bine, nu e nimeni rănit. Vrei

să vii cu noi?

Şi aşa am ajuns să mă întâlnesc cu Jack, eu fiind însoţit de patru fete drăguţe.

— Ah, el e prietenul meu, Jack, am zis când am ajuns la zidul scund pe care stătea. Jack, ele sunt Alexis, Victoria, Taylor şi...

Mi-am dat seama că nu ştiam cum o chema pe ultima fată şi am roşit.

— Sunt Sylvia... Sylvie, s-a prezentat ea.

Ne-am aşezat toţi lângă Jack, aşteptând să vină părinţii să ne ia. N-am vorbit mult, dar, a doua zi, în timp ce-mi târâm picioarele de pe terenul din nord spre cel din sud, le-am văzut pe fete aşteptând lângă uşa de la sala de sport. Doar când m-am apropiat şi am observat cum se uită la mine, mi-am dat seama că ma aşteptau.

— Eşti gata? m-a întrebat Alexis, când am ajuns în dreptul lor.

— D... da? i-am zis şi am plecat împreună.

După aceea, am ajuns să le aştept eu. Nu era mare lucru. Stăteau cu noi până veneau părinţii să ne ia. Nu prea vorbeam, pentru că nu aveam despre ce. Voiam să stăm împreună, dar nu ştiam de ce. în fine, eu ştiam de ce voiam să stau cu ele; erau prietenele lui Autumn. Sau cel puţin aşa credeam.

într-o după-amiază, când mama a întârziat şi tetele plecaseră deja, Jack m-a anunţat că e îndrăgostit de Alexis, pentru că era aşa de frumoasă şi de amabilă cu el!

— Toate sunt frumoase şi amabile, am comentat eu. Dar nu ştim nimic altceva

despre ele.

— E şi ăsta un început bun, a zis Jack. Şi Alexis e genul meu. De fapt, mă gândeam că şi ţie s-ar putea să-ţi placă de ea...

S-a uitat atent la mine.

— Tocmai de-asta am adus vorba..., a adăugat.

— Ce? Nuuu...

Nu-mi dădeam seama de ce credea asta.

Era uşurat că nu ne plăcea de aceeaşi fată, dar tot părea bănuitor.

— Mda, ei bine, atunci ţie de cine-ţi place? m-a întrebat.

— Frate, n-o cunosc pe niciuna, i-am zis. Asta tot încerc să-ţi spun. Nu ştiu dacă-mi place de vreuna dintre ele.

— OK, nu contează. Ştiu sigur că te-ai masturbat cel puţin o dată gândindu-te Ia una dintre fetele-astea. La care?

— Las-o bal..., am dat să zic şi Jack mi-a tras un pumn în umăr.

— Vezi? Care? Victoria, nu?

— Sylvie, perversule!

— Serios?

— Ce vrei să spui?

— Nu credeam că e genul tău.

Am râs.

— Şi care e „genul meu”?

S-â uitat fix la mine – avea „privirea Iui Autumn”, după cum începusem s-o numesc.

Poate credea ca-mi place de Alexis pentru că avea parul castaniu, ochi căprui şi era cam de aceeaşi înălţime cu Autumn. Silueta Victoriei semăna cel mai s
mult cu cea a lui Autumn. Sylvie, blondă, slabă ca o balerină şi suficient de înaltă,

încât să mă poată privi în ochi fără să-şi dea capul pe spate, era opusul lui Autumn din punct de vedere fizic. Doar că amândouă erau la fel de frumoase.

— Nu ştiu, i-am mărturisit atunci lui Jack. Sylvie pare... sinceră? Şi-mi place asta.

Sylvie nu fusese colegă cu noi în generală şi mă întrebam ce ştia Autumn despre ea, ce credea despre ea. Cum Autumn nu era majoretă, poate nu o cunoscuse încă.

— OK, a zis Jack şi a continuat să vorbească despre Alexis.

Faptul că mă interesa altcineva decât Autumn, în orice fel, era suficient pentru el.

Am fost asa de fericit în vara aceea! Credeam că î
planul meu avea să funcţioneze, în sfârşit! Prietenele cool ale lui Autumn mă plăceau. Nu am vorbit prea mult în acele săptămâni de vară, pentru că amândoi eram ocupaţi, aşa că n-am observat că Autumn nu mai vorbea deloc despre ele.

Ar fi trebuit însă să observ că nici „prietenele” lui Autumn nu mai vorbeau despre ea.

2 Joc de cuvinte intraductibil, Rostirea pe silabe a numelui personajului face ca ultimul segment să sugereze că era vorba de un tip idiot; în original, iiss, aici *idiot.* (N.n)

Cinci

E cinci şi jumătate şi sunt încă în boxeri, gândindu-mă în continuare la toate greşelile pe care le-am făcut. Stau pe pat, cu telefonul în mână, deşi Sylvie a închis de mult. Mă uit spre fereastra lui Autumn. Perdelele sunt încă trase peste geam.

încercând să par relaxat, îi scriu: Salut, ce faci?

Nu mă aştept sa-mi răspundă atât de repede, aşa că sunt fericit – până când citesc.

Scriu.

Un singur cuvânt.

Autumn e acolo unde vrea să fie acum şi asta e-n regulă.

Mă dau jos din pat, îmi trag un tricou pe mine şi nişte pantaloni. îmi fac ordine în cameră ca să mai treacă timpul, apoi mă duc la subsol şi pun nişte rufe la spălat. Când mă întorc în sufragerie, desfac cortul, strâng păturile şi le pun în dulapul cu aşternuturi. Autumn a lăsat jumătate de pahar de apă pe măsuţa de cafea. O beau, apoi spăl toate paharele şi le şterg.

Aş fi vrut să am un câine. Mi-ar fi prins bine sa fiu nevoit să ies cu el la o plimbare seara. Autumn şi-a dorit dintotdeauna un câine.

Mă duc iar sus şi-mi iau cartea. Nu sunt

un cititor la fel de pasionat ca Autumn, dar mereu am o carte începută, prin care trec încet, dar sigur.

Dar pe Autumn am văzut-o terminând un roman, uitându-se în gol un minut, ca şi cum ar primi nişte instrucţiuni, apoi deschizând o altă carte. De parcă e obligată să citească şi a rămas în urma.

în şcoala primara, când îi plăcea în mod special o carte, o citea în drum spre casă, având încredere în mine că mă asigur să nu se lovească de ceva. îmi aduc aminte cum mergeam lângă ea şi o priveam în timp ce plângea, cu lacrimile şiroind u-i în tăcere pe obraji, fără să-şi ia privirea de pe pagină. îmi aduc aminte şi cum mergeam lângă ea când râdea atât de tare, încât îi dădeau lacrimile.

Pe mine cărţile nu ma fac niciodată să fiu asa de supărat sau de trist sau de încântat cum este ea. Pentru mine sunt mai mult o pauză, câteva ore în care pot să fiu detectiv sau spion, înainte să mă întorc la viata reală. De cele mai multe ori, uit acţiunea unui

roman la scurtă vreme după ce l-am terminat. Dar cărţile sunt viaţa lui Autumn. E făcută din poveştile pe care le citeşte.

Cel mai bun lucru care s-a întâmplat de când Jamie s-a despărţit de Autumn e că acum nu mai trebuie să-mi fac griji că el o va împinge să devină profesoară.

Autumn ar fi extrem de nefericită ca profesoară. Ştiu asta pentru că mama mea e profesoară şi văd sacrificiile pe care

trebuie să le facă pentru că-i place atât de mult să predea. Lui Autumn nu i-ar plăcea. Poate că nici nu i-ar displăcea, dar n-ar fi niciodată pasionata de asta. Scrisul e pasiunea ei. Autumn ar ajunge să-şi urască elevii, pentru că i-ar lua din timpul de scris. îmi dau seama clar cât de captivă s-ar simţi.

s

Câftd şi-a schimbat planurile şi a început sa caute facultăţi cu specializări de scriere creativă, am răsuflat uşurat, dar nu doar pentru că mi se părea că aşa va fi mai fericită. începusem să ma întreb dacă nu cumva nu o cunosc pe Autumn aşa de bine precum credeam, că poate chiar *voia* să devină profesoară. Dar odată ce a revenit la dorinţa de a tace carieră ca scriitoare, mi s-a confirmat încă o data că ştiam cine e în adâncul fiinţei ei.

Nu cred că Jamie a înţeles-o vreodată pe Autumn.

Jamie.

îmi aduc aminte cum, după absolvire, am dat cu pumnul în perete deoarece credeam că ea îl aşteaptă s-o ducă într-un loc romantic, sa facă dragoste.

Lui Autumn îi plăcuse *La răscruce de vânturi* în clasa a unsprezecea. Mereu termina cărţile prima, ignorând programa. începuse să vorbească în oră despre pasiunea lui Heathcliff, înfuriindu-i pe colegii noştri, pentru că rezuma acţiunea, uitând că noi nu terminaserăm cartea.

Stăteam în spatele ei şi mă uitam la ceafa ei, agăţându-mă de fiecare cuvânt.

încercasem să-mi placa. *La răscruce de vânturi* e despre nişte prieteni din copilărie care se îndrăgostesc. Voiam ca povestea sa arate că eu şi Autumn eram meniţi sa fim

* > împreună. Dar tot ce am putut sa văd a fost că obsesia lui Heathcliff pentru Cathy l-a transformat în cea mai rea versiune a lui.

Aşa că, revenind la momentul de acum câteva săptămâni, după ce am dat cu pumnul în perete mi- am masat degetele pline de sânge, am verificat să nu fi lăsat vreo urmă pe zid şi mi-am spus: *Ce zici de genul asta de pasiune, Autumn? E demnă de Heathcliff? Acum Jamie poate să te lase însărcinată şi eu o să mă aleg cu o contuzie după ce o să lovesc cu pumnul într- un copac când o să intri tu în travaliu.*

Autumn scoate la iveală ce e mai rău din mine şi nu e vina ei.

Deşi Jack crede ca e.

Dacă e să fiu sincer, am o datorie la el – la acest adevărat prieten pe care-l am – să mă gândesc la ce mi-a zis când a plecat azi: fie eu şi Autumn suntem cei mai proşti oameni din lume, care nu-şi dau seama că se iubesc, fie ea se joacă cu mine.

Nu ştiu de unde să apuc ideea asta. E ca şi cum mi-ar fi zis să mă gândesc la cum ar fi daca ea ar omorî pe cineva.

Autumn are defectele ei. E arogantă când vine vorba de cum arată. Nu are tenacitatea sau ambiţia să

facă nimic din ce nu are legătură cu cititul sau cu scrisul. Când e în toane proaste, trebuie să ai grijă, într-o clipită poate să-ţi

arunce nişte cuvinte crude, care-ţi activează toate nesiguranţele.

Dar aproape mereu îşi cere rapid scuze. Tresare după ce cuvintele îi ies de pe buze şi îţi zice că-i pare rău. Nu spun că e în regulă. De obicei asta se întâmplă când e deprimată şi, dacă e să ne luăm după felul de-a fi al mamei ei, probabil că se va confrunta toată viaţa cu episoade depresive. Tot ce vreau să spun e că face asta ca pe un mecanism de apărare, nu din cruzime.

Dacă Autumn ştie că o ador, ce-ar avea de câştigat din faptul că m-a torturat cu prezenţa ei toată vara? Nu are nesiguranţe legate de felul în care arată. Dacă ar vrea atenţie de la un băiat, ar putea... să se ducă oriunde în oraş. Şi să stea cu o carte în mână când

ii

cineva s-ar aşeza lângă ea. N-ar dura mult până când...

Fetele au insistat mereu ca prietenii lui Autumn sunt rivalii noştri şi, deşi eu şi Jack am zis mereu că Jamie e un papiţoi enervant, nu am considerat că e o competiţie între noi până când n-au început ei.

Dar oare Autumn a văzut lucrurile asa? Nu i-a plăcut niciodată de Sylvie. Nu mi-a zis-o în faţă, dar e evident.

Sylvie n-a plăcut-o niciodată. Ea mi-a zis-o clar.

Oare Autumn îmi alimentează special dragostea, doar ca s-o tortureze pe Sylvie? Oare e aşa orbită de durerea pe care i-a

cauzat-o Jamie, încât îi face plăcere s-o facă pe Sylvie să sufere prin mine?

Nu sună veridic. Autumn pe care o iubesc eu nu ar face asta, dar e mai probabil decât orice altă teorie în care ea ar vrea să mă rănească pe mine.

Ştie că o plac de mult. Poate, poate, poate că Jack are dreptate puţin – Autumn se joacă cu mine ca s-o enerveze pe Sylvie?

Pare ceva prea crud pentru ea.

Dar i-am promis lui Jack că mă voi gândi la asta, asa că fix asta am făcut.

1

Stau pe pat, cu o carte thriller deschisă pe piept, uitându-mă pe tavan.

încerc să citesc.

Nu-mi pasă că ambasadorul din ţara fictivă a fost otrăvit.

— Când citeşti o carte şi nu poţi să te concentrezi, mi-a zis Autumn odată, întreabă-te cât e vina autorului şi cât e vina ta. Fii sincer! Asa îti vei da

1 > J

seama dacă ar trebui să te opreşti din citit cartea respectivă pentru totdeauna sau doar pentru câteva ore.

Nu-mi dau seama daca e vina cărţii sau a mea, asa că o pun la loc pe noptieră.

Perdelele lui Autumn sunt în continuare trase peste fereastră.

Mă dau jos din pat să aprind lumina.

încă nu e întuneric, dar casa lui Autumn e umbrită de casa mea. Sunt sigur că nu are lumina aprinsă. Aş vedea un punct strălucitor prin perdele.

Ce fel de ciudat sunt dacă m-am uitat la perdelele ei atât de mult, încât am ajuns la

concluzia asta?

îmi dau seama de dispoziţia în care e în funcţie de tot felul de factori: de cât timp îi ia ca să apară, de cât de concentrată e când citeşte, de cât de deschisă e la anumite subiecte. La şcoală, îi recunoşteam râsul pe holurile aglomerate. în clasă îi anticipam părerile faţă de o carte şi de evenimentele studiate.

Chiar şi când aş fi putut să o evit sau sa nu mă gândesc la ea, am ales să nu o fac. De exemplu, i-am folosit numele în schemele mnemonice de multe ori ca să învăţ cuvinte la şcoală. E graţioasă, venerată şi de necitit. Dragostea mea pentru ea e puternică, de cursă lungă şi pentru totdeauna.

Sylvie m-a prins o dată făcând asta. învăţam amândoi pentru examenul final şi, stând pe canapea, repetam împreună cuvintele noi. Ajunseserăm la *mirobolant* (era un miracol ca nu *obosea* citind atât de mult).

— Autumn- – minunată! am zis, prea concentrat la ce învăţam, ca să mai fiu atent să nu-mi divulg secretele.

— Poftim? m-a întrebat Sylvie privindu-ma pe deasupra caietului ei.

— *Mirobolant,* nu? Ceva minunat, magnific?

— Da. Dar ai zis...

— Da! *Autumn,* adică toamna, când e ziua mea! Frunzele cad... şi aşa mai departe. Ai văzut că-mi place când încep să se schimbe culorile.

Sylvie ştie că ador frunzele toamna. F. anotimpul meu preferat, atunci e ziua mea etc., etc., dar, sincer, nu ştiu dacă m-a crezut.

*

Nu, nu e adevărat. Ştiu că Sylvie nu m-a crezut.

S-a uitat lung la mine. N-a părut supărata. Doar resemnată. A început să se uite pe notiţe, căutând unde rămăseserăm.

— *Deluzoriu?* m-a întrebat în cele din urmă.

— înşelător. Următorul cuvânt?

>

O lăsase moartă şi am mers mai departe.

Mă urase ca o întrerup, dar îmi iau telefonul şi scriu: *Pot să trec pe la tine?* Trimit mesajul înainte să am timp să mă răzgândesc.

Mă duc jos la bucătărie şi mănânc resturile de pizza. Pun cutia la reciclat şi îmi torn Cola. Mai e un deget de rom. Ma uit la sticlă şi o pun la loc pe blat. N-o să mă ajute cu nimic. Poate o să vrea să-l bea Autumn înainte să se întoarcă mamele noastre acasă, mâine.

îmi verific telefonul, deşi as fi auzit dacă mi-ar fi

răspuns.

Mă aşez la calculator şi mă uit la câteva clipuri cu meciul celor de la Strikers pe care l-am ratat. Măcar pot sa le mai fac ceva trafic pe site.

Mă uit iar la telefon. Vara asta mi-a răspuns întotdeauna imediat.

Dacă de dimineaţă, în cort, eu credeam

ca dormea, dar ea era trează? Dacă am trezit-o când mi- am retras braţul şi se întrebase de ce o atinsesem şi de ce rămăsesem nemişcat atât de aproape de ea, fara să zic nimic? Dacă a fost aşa, înseamnă ca m-a auzit – sau ar fi putut să mă audă – zicându-i lui Jack multe lucruri incriminatoare, în ţaţa cortului.

Pentru numele lui Dumnezeu, puştiule, vorbeşte cu ea!

Spune-i că-ţi pare râu. Spune-i că ştii că nu-ţi împărtăşeşte sentimentele. Spune-i că lucrezi la asta. Spune-i că vrei să fii alături de ea.

Nu ăsta e discursul la care ar trebui să lucrez în seara asta.

Trebuie să stabilesc ce o să-i spun lui Sylvie, pentru că nu pot să-i spun adevărul.

înainte că Sylvie să accepte să ne împăcăm, după ce ne despărţiserăm într-a zecea, mă întrebase de nenumărate ori daca eram foarte, foarte, foarte sigur ca nu mai aveam sentimente pentru Autumn.

Am minţit-o pe Sylvie, din nou şi din nou, pentru că o iubeam şi pentru că-mi era dor de ea şi o voiam înapoi cu disperare.

M-am folosit chiar şi de ideea maică-mii

– care î

mă făcuse să mă simt jignit la vremea la care mi-o spusese – şi i-am zis lui Sylvie că Autumn fusese prima mea iubire, dar că acum ne aveam ca fraţii. în cele din urmă, m-a crezut. Sau mai degrabă ne-am prefăcut amândoi că m-a crezut.

Nu pot să-i spun lui Sylvie: „Nu mai pot

să fiu cu tine pentru că sunt îndrăgostit de Autumn. Ea nu-mi împărtăşeşte sentimentele, însă nu ar fi cinstit faţă de tine, acum, că vrea să fim iar prieteni.[11]

Pentru că Sylvie mi-ar spune că, dacă *o iubesc,* trebuie sa rup orice relaţie cu Autumn.

Nu pot sa-i spun lui Sylvie că aleg prietenia cu Autumn şi renunţ la relaţia noastră de aproape patru ani. A muncit atât de mult să-şi recapete încrederea în sine, după tot ce i s-a întâmplat înainte să ne cunoaştem.

îmi dau seama cât de anapoda sună planul meu: să renunţ la o fată care mă adoră, pe care şi eu o iubesc destul de mult, ca să fiu admiratorul unei alte fete, care n-o să se îndrăgostească niciodată de mine. Jack mi-a zis mereu că nu gândesc limpede când vine vorba de Autumn şi poate ar fi trebuit să-l iau în serios, pentru că şi azi, mai devreme, a avut dreptate.

Sunt complet depăşit de situaţie.

---

3 Joc de cuvinte intraductibil bazat pe cuvântul *autumn* (iV.r.)

Şase

E casa mătusîi Claire şi a lui Autumn. Pur şi

simplu mă duc acolo tot timpul. Aşa că ilar fi deloc ciudat dacă as intra ca la mine

acasă şi aş întreba-o dacă a mâncat, pentru

că mai avem ceva bani lăsaţi de mamele noastre şi un pic de rom – doar un pic! – sau ceva de genul ăsta. Va ti clar că nu trebuie să mai ieşim amândoi dacă nu vrea şi ea asta.

Apoi, în funcţie de cum se va comporta, voi şti daca a auzit ceva de dimineaţă şi dacă trebuie să-i explic ceva.

Orice s-ar întâmpla, îi voi spune ce simt... în cele din urmă. Dar asta poate Să mai aştepte. Am aşteptat atâta vreme. Acum mă îngrijorează mai tare ce o sâ-i spun lui Sylvie. Alung vina pe care o simt când mă gândesc la ea, mă ridic de pe canapea şi mă duc afară.

Mătuşa Claire încuie întotdeauna uşa din spate. Mama uita adesea să o încuie pe a noastră şi îşi pierde mereu cheile, as a că tine ascunsă o cheie de rezervă.

*11

Mătuşa Claire nu ţine nicio cheie ascunsă, dar Autumn le pierde des şi uita să încuie uşa din spate, aşa că pun pariu că şi azi a uitat.

A uitat s-o încuie şi în ziua în care l-a adus pe Jamie acasă fără să ştie ai ei, în clasa a noua. I-am văzut intrând în casă, apoi trăgând perdelele. Şi tocmai atunci, spre groaza mea, mama m-a rugat să mă duc alături şi s-o întreb pe Autumn dacă aveau să ne dea nişte ouă. în timp ce traversam peluza, mă rugam sa fi lăsat uşa din spate descuiată. Chiar aşa a fost şi am intrat peste ci.

Azi bat încet, dar nu răspunde. Rotesc mânerul uşii şi o deschid. *E casa mătăsii*

Claire. Autumn nu
păruse surprinsa sau confuză în ziua când mă dusesem să cer oua. Singura parte ciudată a fost când Jamie a venit din hol şi s-a uitat lung la mine, în timp ce Autumn căuta în frigider. Mi-am dat seama că ea nu voia sa ştiu că Jamie era acolo. Ştiam amândoi că părinţii ei n-ar fi fost de acord ca Jamie să vină aici cât nu erau ei acasă.

M-am şi prefăcut că nu ştiam că era cineva acasă, ca să nu se simtă stânjenită.

Pe de altă parte, Jamie a avut grijă să ştiu că era şi el acolo, că Autumn era a lui. Am vrut să zic ceva, dar Autumn mi-a dat ouăle pentru mama. Ar ti trebuit oare să-l demasc? Şi-ar fi dat Autumn seama că orgoliul lui era mai important decât dorinţele ei?

Pe Autumn nu a deranjat-o că am venit neanunţat. Nu a deranjat-o nici atunci, nici de celelalte milioane de ori, înainte sau după. Asta e tot ce contează. Aşa a fost mereu cu mamele şi casele noastre. Totuşi inima
îmi bate cu putere. Unde e?

Mă aşteptam să se uite la un film în sufragerie sau să mănânce în bucătărie, dar în camere nu e nimeni şi luminile sunt stinse. Mă îndrept spre scări ascultând scârţâitul podelei de lemn sub tălpi pe măsură ce urc. Sigur mă aude, nu? Oare a ieşit?

Odată ajuns în dreptul camerei ei, bat la uşă şi o deschid încet – o parte din mine se aşteaptă să nu fie nimeni aici. Dar, în

întuneric, în colţul îndepărtat al patului, îi zăresc silueta.

— Autumn?

— Bună! mă salută ea.

Vocea îi e calmă, dar îi tremură.

Umerii mi se încordează. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să văd ce mai faci.

— Am terminat romanul.

Plânge, Pare mai afectata decât atunci când vorbeşte de alte cărţi pe care le citeşte şi, daca se referă la romanul scris de ea, ar trebui să fie lacrimi de fericire, nu? Dar nu par lacrimi de fericire.

Oricum, nu contează de ce plânge, ci doar că plânge. Instinctele mele preiau controlul şi traversez camera, o iau în braţe, aşa cum am visat de atâtea ori, cu atâta emoţie şi dorinţă.

Dar acum vreau şa fac un singur lucru: să opresc durerea care o face să mă apuce cu degete încleştate de tricou. A trecut asa de multă vreme de când mi-a permis s-o văd atât de vulnerabilă! Eram aşa de mici atunci!

Suspinele lui Autumn răsuna în pieptul meu când îşi lipeşte obrazul dulce de mine şi e dovada clara că sunt groaznic. Mă simt aşa de bine când o consolez pe Autumn! Asa cum m-am simtit toata vara, de când Jamie m-a făcut cel mai fericit om din lume când i-a frânt inima lui Autumn.

Autumn a mea.

Nu, Phineas, mi ea ta.

E în halat, dar încerc să alung gândul.

începe să se liniştească. Respiraţia i se domoleşte. Vreau să-i mângâi părul, spatele, s-o sărut pe creştet. Nu pot. Nu o să fac asta. *Autumn.*

Simt cum umerii i se relaxează şi o aud cum începe să scâncească uşor. Nu mai plânge. Aş putea să mă mise, dar n-o tac. O tin în braţe cu blândeţe, mă asigur că e bine – însă ar putea oricând să se desprindă din braţele mele, la cea mai mică mişcare a mea.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreb.

O *sil fia aici dacă are nevoie de mine.*

— E ca şi cum au murit, spune ea.

Bineînţeles. Jamie şi Sasha. Cei doi oameni care iau fost ancoră în ultimii patru ani. O vreme şi-a reprimat sentimentele, dar acum îşi dă în sfârşit voie să plângă pierderea prieteniei lor. Totuşi o las să-mi explice.

— Cine?

— Izzy şi Aden.

De-abia apuc să mă întreb *Cine?,* că adaugă:

— Personajele mele principale.

Romanul ei. Cel pe care l-a terminat. Nu înţeleg de ce e un motiv ca să plângă în halul asta, dar sunt atât de uşurat, încât râd şi-mi zic cu voce tare:

— Chiar am crezut că s-a întâmplat ceva grav.

Se dezlipeşte de pieptul meu şi-mi las un braţ în jos, în timp ce ea se uită la mine. în lumina slabă, ochii ei plini de lacrimi sclipesc. Faţa ei superbă e roz şi puţin

umflată. Arată aşa de drăguţ şi de devastată în acelaşi timp!

— Chiar *s-a întâmplat* ceva grav!

Vocea i se frânge şi buzele îi tremură.

— Nu vezi că sunt supărată?

Râd, Nu mă pot abţine. Râd fiindcă nu plânge pentru un motiv din lumea reala şi pentru că sunt fericit că şi-a terminat romanul. Devotamentul ei fată

de scris e minunat, asa cum este şi ea.

Apoi mă loveşte cu pumnii. Nu foarte tare, dar mă doare un pic – însă asta mă face să izbucnesc iar în râs.

— Nu mai râde de mine! spune pe un ton imperativ.

— Scuze! îngaim şi încerc să-mi ascund râsul. Este evident că eşti supărată.

Şi eşti minunată, iar eu mă simt groaznic – gândesc, dar nu spun.

— Dar n-am vrut să zic decât ca am crezut că s-a întâmplat ceva *cu adevărat* rău. M-am gândit că te-a sunat Jamie.

— Cui îi pasă dacă mă sună Jamie?

Fără să vreau zâmbesc din nou larg, nu mă pot abţine.

— Cui îi pasă de Jamie? adaugă şi începe iar să plângă.

Mă folosesc de starea ei ca s-o strâng încă o dată în braţe. Chiar aşa, cui îi pasă de Jamie?

— Nu înţelegi, o aud gemând în dreptul inimii mele.

Trag adânc aer în piept şi mă las inundat de parfumul ei.

— Ştiu, îi zic.

înţeleg un lucru: Autumn trăieşte în lumea asta şi în ficţiunea scrisă de ea sau de alţii ca ea. Nu ştiu cine ne face să fim intr-un fel anume – Dumnezeu? genetica? destinul? –, dar Autumn e făcută să spună poveşti. O să fie o scriitoare extraordinară. Mereu a fost incredibilă. Indiferent de subiectul romanului, o sa mă uimească. Sunt sigur de asta.

— De-abia aştept să-l citesc, îi zic.

Zâmbesc din nou şi ştiu că-şi dă seama din vocea

mea. Mă cunoaşte aproape la fel de bine precum o cunosc şi eu pe ea.

— N-ai voie.

Stăm aplecaţi unul spre celălalt, ca două laturi ale unui triunghi. Incă-şi mai trage nasul.

— De ce nu?

Mi-a mai zis cândva că era posibil să iau nişte lucruri *ad litteram,* să fac legături cu viaţa ei adevărată. Poate a inclus chestii despre Jamie sau despre tatăl ei sau mai degrabă despre absenţa lui. Poate are legătură cu Sylvie? Pare puţin probabil.

Dar sunt convins că vrea să-l citesc. Ştie că a scris

ceva bun, asa cum ştie şi că e frumoasă. Ştie că romanul ei e bun, dar îi e teamă că nu e aşa de bun precum speră. Sau cel puţin asta presupun, pentru că tot asta-mi spusese cândva şi despre ultima variantă a piesei ei lirice în patru acte – despre un război dintre

dragoni şi zâne –, pe care o scrisese când

avea aproape doisprezece ani.

— Nu toţi dragonii vor să distrugă zânele, doar unii dintre ei... iar ceilalţi dragoni li se alătura la sfârşit zânelor, mi-a explicat Autumn, de parcă vorbea de nişte evenimente din prezent.

Nu prea îmi păsa de zâne, însă m-am gândit ca n-o să-mi displacă povestea ei. Dar când am citit acel poem superlung, mi s-a părut mult mai bun decât mă aşteptasem. M-a surprins. Nu suna deloc a ceva ce ar fi scris un copil şi exact asta i-am zis după ce l-am citit. I-am mărturisit că ajunsesem să ţin la prinţul dragon mult, mult mai mult decât m-aş fi aşteptat sau decât as fi vrut. Şi chiar asa era. Autumn era

triumfătoare şi mi s-a părut minunat s-o văd aşa.

Acum s-a întunecat de tot. Respiră sacadat. Ar putea să se mişte dacă ar vrea. De ce nu s-a mişcat?

— OK, cedează ea. Poţi să-l citeşti după ce mâncăm.

îşi lipeşte Ia loc obrazul de pieptul meu, iar eu îmi las braţele să cadă.

— Bine, îi zic.

Nu trebuie să-i spun că am mâncat deja. Nu mai ţineam cont de ora meselor vara asta. Mă ridic de pe pat şi îi întind o mână.

— Ăăă, trebuie să mă îmbrac! mă anunţa.

Las mâna jos.

— Oh! încep să râd. Nu mi-am dat seama. Te aştept la maşina?

Poate nu sunt chiar aşa de groaznic,

dacă grija mea faţa de starea ei emoţională m-a făcut să ignor complet faptul că e aproape dezbrăcată.

Şapte

Afară, cu lumina lunii şi a felinarelor, e mai puţin întuneric decât la ea în casă. Mă sui în maşină, pornesc motorul şi aprind farurile, astfel încât terasa din spate e luminată ca o scenă. Nu mai durează mult până apare şi ea. Poartă blugi şi un tricou, e relaxată şi intangibilă. Şi-a luat laptopul cu ea. Oare îl aduce acum ca să nu-i piară curajul? îşi fereşte ochii de lumina puternica şi vine spre maşină.

— Unde mergem? Tacos? Burgeri? Pui? o întreb O o când se aşază pe scaunul din dreapta.

Nu mai e roşie la tată.

— Poftim? întreabă, de parcă a uitat că mergem să mâncăm.

— Mergem să sărbătorim, îi zic. O să ne oprim la benzinăria aia care are dulciurile tale preferate, cele în tub care arată ca gelul de păr şi cele care sunt ambalate în hârtie şi parcă-s detergent.

Nu râde.

— Bine.

— E genial ca ţi-ai terminat romanul, chiar dacii simţi că ai... – încerc să-mi aleg cuvintele cu atenţie – ...că ai rămas fără personajele principale.

— Da! dă ea din cap.

îşi întoarce ţaţa şi se uită prin parbriz.

— Nu ştiam că o să doară asa de tare.

— Tot mai trebuie să-l editezi, nu? zic în timp ce pornesc maşina. Şi când o să fie publicat, cei doi o să trăiască pentru totdeauna în al ţi oameni, nu?

Pufneşte enervată.

— Ce este? o întreb.

— Nu poţi sa spui pur şi simplu „Când o să fie publicat*', Finny.

îi surprind expresia înainte să ma uit înapoi ca sa ies din parcare. Se uită pe geamul întunecat.

Oftează.

— Probabil că n-o să fie publicat niciodată. Asta e realitatea.

— Nu, nu, nu.

Aştept să treacă o maşină înainte să ies pe Elizabeth Street şi continui:

— Nu-i adevărat. Realitatea e că eşti bună. Realitatea

e că o să mă laşi să-l citesc.

Mă înveselesc. Cred că e un efect întârziat al faptului că am ţinut-o în braţe.

Oftează din nou. Risc şi mă uit iar la ea. Sta

ghemuită, sprijinită de geam. Vreau să-i spun că e periculos să meargă cu picioarele ridicate pe scaun, dar nici nu vreau să fiu pisălog şi, oricum, sunt un şofer bun.

— Deci unde mergem? o întreb.

După o pauză, îi aud vocea gravă, în dreapta.

— Tacos, propune ea.

— Cum vrei-, zic şi aud râsul pe care ştiam că-l va provoca referinţa cinematografică.

Când îşi dezlipeşte capul de geam, îl deschid ca să las aerul nopţii să intre în maşină, aşa cum îi place. Scoate o mâna pe geam şi se lasă mângâiată de curenţii de aer. Vântul îi ciufuleşte parul şi mă inundă mirosul ei, umplându-mi plămânii.

în vara asta au fost seri în care eram cu ea şi pur şi simplu am întors maşina ca să revenim acasă doar pentru că eram prea obosit şi mi-era teamă ca nu sunt destul de atent ca să mai conduc. Ador să o am lângă mine. Ador să aud cum reacţionează la tot felul de prostii pe care le auzim la postul de radio local. Ador să-i ţin mâinile sub ale mele pe volan, să-i arăt că va putea să conducă dacă are încredere în ea.

— Şi pe urma? m-a întrebat Jack. Ce o sa se întâmple pe urmă?

în final va trebui să-i spun că lucrurile nu vor putea mereu să meargă cum au mers în vara asta sau, daca e să fiu realist, cum vor merge probabil şi în toamna asta. Nu vreau să fiu ca toti nenorocitii ăia

> J

care nu văd la ea mai mult decât corpul ei, dar nici nu pot să-i fiu doar prieten. Nu, dacă sunt aşa de aproape de ea. Nu, daca sentimentele mele sunt mult mai puternice decât ale unui simplu prieten. Va trebui să-î spun asta până de Crăciun, altfel o s-o iau razna.

Dar în seara asta are nevoie de mine. O vreme măcar am o scuză: fragilitatea ei de

acum, faptul că va trebui să ne acomodăm cu viaţa la facultate şi apoi... şi apoi... şi apoi...

Nu pot sa ma gândesc la asta acum.

— Te deranjează daca pun muzică? o întreb.

— Nu, deloc, şopteşte, iar eu întind o mână ca să iau un CD din torpedou.

Am descoperit o trupă care are un cântec pe care vreau să-l asculte şi ea pentru că... ei bine, dacă e să fiu sincer, sunt mai multe piese pe albumul ăsta care mă fac sa mă gândesc la ea. Prima melodie îmi aduce aminte de vara asta petrecută cu ea, de energia ciudată care se simte când suntem seara împreună în maşină, chiar dacă nu avem aceleaşi sentimente. N-o să se întâmple nimic dacă pun CD-ul şi dacă mă prefac că mesajul nu e pentru ea – măcar aşa o să umplu tăcerea cât timp ea încă este cu gândul în altă parte.

N-ar trebui sa mă bucur asa de mult de momentul i ăsta. N-am făcut nimic ca să-l merit. Autumn are încredere în mine ca sunt pentru ea prietenul de care are nevoie, şi totuşi iată-mă şoptind versurile, prefacându-mă ca îi cânt ei.

Uneori dragostea e complicată, dar, în seara asta, mă face să mă simt uşor şi liber. Sunt recunoscător că

* 3

pot să mă bucur de timpul ăsta cu ea. E aproape suficient.

— Mi-a plăcut mult, zice Autumn când se termină melodia.

Roşesc, deşi ştiu că n-a prins mesajul. începe următorul cântec.

— Ai ratat ieşirea, observă ea.

— Ah, la naiba, zic, deşi am ratat-o intenţionat.

— Nu uita ca mi-ai promis dulciuri!

Pare că începe să-şi revină.

— în niciun caz! Mai întâi mergem să mâncăm tacos, apoi luăm tot jeleul plin de fructoză şi zahăr din lume. Şi dupăăă – mă întorc şi mă uit la ea – mergem acasă... ca-să-ci-tesc-ro-ma-nul-tău!

Mormăie ceva. Cu coada ochiului, văd cum îşi acoperă faţa cu mâinile. Mai scoate un mormăit, se uită în sus, apoi într-o parte. întorc pe autostradă, după ieşirea pe care am „ratat-o” şi mă uit la ea când ajungem în dreptul semaforului.

Autumn priveşte resemnată pe fereastră, ca un condamnat care-şi aşteaptă cu demnitate execuţia, îmi înăbuş râsul şi renunţ să o mai tachinez. Cel puţin în legătură cu romanul pe care l-a scris.

Şi 3

Asta nu a înţeles Jamie niciodată. Autumn are nevoie ca prietenii ei s-o tachineze, ca să nu se mai ia în serios aşa de mult. Altfel, se pierde în propriile gânduri. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie s-o *iei în serios.* E clar că e terorizată gândi ndu-se că-i voi citi romanul – şi n-o s-o las să se răzgândească –, deasta nu-i nevoie s-o mai sâcâi şi eu.

1

— Ştii, într-o zi, când o să rămâi fără dinţi, o să regreţi că eşti ca un spiriduş obsedat

de zahăr, îi zic în timp ce rulăm încet pc breteaua rutieră ca să ajungem înapoi pe autostrada întunecata.

Râde, aşa cum am şi sperat.

— Nu sunt un spiriduş obsedat de zahăr, insistă, dar ştie că am dreptate. Şi n-o sa rămân tară dinţi, adaugă.

— Eh! fac eu şi ridic din umeri.

Pufneşte lângă mine şi-mi permit să zâmbesc, dar nu râd.

— A, deci acum o să te duci la facultatea de stomatologie? ma întreabă.

— S-ar putea să âu nevoit, dacă nu încetezi să mănânci atâta zahăr, zic şi mă loveşte iar peste braţ, în joacă.

Luminile strălucitoare din fata restaurantului cu tacos ne întâmpină.

— Bine, dar..., începe Autumn brusc, după ce tăcuserăm amândoi în ultimul minut.

intru cu maşina pe aleea către drive-în.

— Te duci la Medicină, îmi zice, dar ai mâncat fastfood plin de grăsime aproape în fiecare seară în vara asta. Recunoaşte că suntem amândoi groaznici şi, deşi tineri, ne punem în pericol sănătatea cu mâncare mizerabilă.

Cu piciorul apăsat ferm pe pedala de frână, mă întorc spre ea.

— Recunosc. Dar ies la alergat de trei sau patru ori pe săptămână. Sunt slab de felul meu, însă...

Mă aplec spre ea, ca să pot s-o privesc în ochi, în întuneric.

— ...tu eşti leneşa, Autumn.

— E-adevărat! ciripeşte veselă şi fericită şi nu ma pot abţine să nu râd.

s

Do a mne, câ te de drăgu ţă!

Ne privim unul pe celălalt.

Şoferul maşinii din spatele nostru claxonează. Ţinem rândul pe loc.

— Ups! face ea şi râde, după care îşi lasă picioarele jos şi se întinde.

Mă prefac că trebuie să fiu atent la condus, ca să mai înaintăm încă vreo doi metri. Am nimerit la o oră când e aglomerat. Nici nu am ajuns să vedem meniul.

— Vrei acelaşi lucru ca de obicei? o întreb, cu privirea înainte.

— Dap.

O aud căutându-şi iar o poziţie comodă. De-asta îmi place aşa de mult să fim în maşina asta şi de-asta îmi doresc să prelungesc cât pot de mult fiecare ieşire: e o distantă mica între noi, intimă chiar, dar suficientă cât să nu-mi pierd minţile. Condusul îmi solicită suficient de mult lobul frontal, aşa încât să nu mă las purtat de gânduri.

Ridic piciorul de pe frână şi maşina mai înaintează puţin.

— N-o să mai meargă multă vreme aşa, continuă Autumn.

Fără să vreau, mă uit la ea, apoi îmi mut privirea şi apăs încet pe frână.

— Ce anume?

— Dieta mea sau, mai bine zis, lipsa ei. Acum pot sa mănânc orice. Nu mă îngraş deloc. După ce o să rămân însărcinată sau

când o să îmbătrânesc, pun pariu că va trebui să mă gândesc la calorii, eventual să fac sport ca să mă menţin, cum faci tu.

M-a fascinat mereu faptul că fetele sunt aşa de relaxate la gândul ca în pântecul lor poate creşte o fiinţă umana. Bănuiesc ca, dacă şi corpul meu ar fi fost capabil de asta, mi-ar fi fost mai uşor să-mi imaginez... sau aş fi fost mai relaxat. Şirul gândurilor lui Autumn mă mira deci, dar încrederea ei că într-o bună zi o să fie însărcinată mă face să inspir adânc.

într-o zi, cineva o va lăsa însărcinata.

— Poate, dar mai e mult până atunci, nu?

în sfârşit ajungem în dreptul ferestrei unde comandăm.

Râde.

— Da, n-am nicio şansă la imaculata concepţie.

Vânzătorul ne întreabă ce dorim, aşa că nu mai am timp să fac o gluma despre cum o s-o ajut să-l crească pe lisus al doilea.

Chiar aş ajuta-o, oricât de ridicol ar suna.

Acum, că am luat tacos, misiunea noastră este pe jumătate îndeplinită. întorc spre autostradă ca să mergem la ciudata benzinărie unde se găsesc misterioasele dulciuri pe care le adoră Autumn.

Şi-a terminat romanul.

Avem optsprezece ani, aproape nouăsprezece; în curând vor fi aniversările noastre.

Pe cât e de frumoasă, pe atât e de extraordinară.

— Vrei să ridic geamul? o întreb.

Sunt aşa de mândru de tine, îmi zic.

— Trebuie să termin măcar un taco mai întâi, îmi zice, mestecând. Mor de foame.

— Ce ai mâncat acasă?

— Ăăa...

— Autumn!

— Am scris toata ziua! striga.

— E aproape opt seara! zic şi mă uit la ea. Ai mâncat doar două felii de pâine prăjită şi un taco?

— Dar mai am încă şase tacos aici, răspunde.

îl termină pe primul şi îl scoate pe al doilea din ambalaj.

După un minut, o întreb:

— Ai fi mâncat dacă n-aş fi venit Ia tine, după ce nu mi-ai răspuns la mesaj?

— La care mesaj?

începe să se foiască şi vad lumina telefonului când îl deschide.

— Oh! face ea.

Ma bucur că e surprinsă ca n-a observat.

— Scuze!

— Nu-i nimic. E bine că am venit înainte să leşini şi

să te loveşti la cap sau mai ştiu eu ce.

— A, foarte amuzant! zice, dar eu chiar vorbesc serios.

Tocmai de-asta trebuie să aştept până la vacanţa de Crăciun ca să-i spun că ce simt pentru ea e mai mult decât o simplă atracţie fizică – pentru că am nevoie de

spaţiu. în primul semestru, o să mă asigur că Autumn îşi aduce aminte să ajungă la cantină înainte să se închidă.

Când Autumn e deprimată sau stresata sau când scrie, se închide în mintea ei asa de tare, încât uită că

există şi fizic. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să nu observ că mi-e foame. Nu pot să-mi imaginez cum e să trăieşti asa de mult în afara lumii fizice, ca ea.

Autumn probabil ar spune că nu-şi imaginează cum e să ai un corp ca al meu, unul care funcţionează intr-un ritm constant, atingându-şi scopurile cu succes.

— Vrei să conduci şi tu la întoarcere? o întreb când

ne oprim la benzinărie.

E o lumină caldă care se reflectă din interiorul benzinăriei şi parchez pe unul dintre spaţiile iluminate de ferestre.

— Sunt prea obosită. Aş provoca un accident. Nici măcar tu nu ai putea să ne salvezi, îmi răspunde ea.

— Mă duc să-ti iau dulciuri. Stai aici şi mănâncă!

Probabil că ar trebui să-i spun lui Autumn că „domnul drăguţ dinăuntru”, care îi zâmbeşte şi o salută mereu, se uita la ea libidinos atunci când nu e atentă. Nu cred ca tipul e periculos, e doar scârbos, Are cel puţin cincizeci de ani. Eu am optsprezece şi tot reuşesc să-mi stăpânesc hormonii mai bine decât el.

— Vin imediat!

Autumn da din cap aprobator şi

continuă să mănânce. Pare mulţumită. Ştiu că vara asta nu va
însemna niciodată la fel de mult pentru ea cum înseamnă pentru mine, dar vreau să-şi aducă aminte cu drag de perioada asta. Nu vreau ca ciudatul ăsta sa spună ceva care să întineze amintirea.

Tuburile cu jeleu pentru Autumn şi pacheţelele de pudră sunt pe raftul de jos la raionul de bomboane, alături de alte ciudăţenii cu zahăr. De exemplu, ăsta e probabil ultimul loc de pe pământ unde se mai vând dulciuri care arată ca nişte ţigări. Mă întreb dacă nu am fost singurii care au cumpărat dulciurile astea toată vara şi dacă nu cumva, după ce vom pleca noi, raftul va rămâne neatins cu lunile.

Iau şi nişte sucuri, în ciuda tachinărilor mele de J * *
mai devreme, pentru că vreau s-o fac fericită pe Autumn. O sa mă fac stomatolog şi o să-i repar eu dantura, dacă va avea nevoie.

Tipul în vârstă e aici. îl văd că mă observă când mă aşez la coadă. Remarc că se uită şi după Autumn, în spatele meu.

Câţld pun produsele pe tejghea, comentează:

— Eşti singur în seara asta?

Mă uit la el, pentru că nu sunt sigur de tonul lui. A ridicat din sprânceană şi-mi zâmbeşte în acelaşi fel în care o face când crede că nu-l vede nimeni cum se uită la Autumn.

— Nu, e cu mine.

Accentuez cuvintele ca şi cum rostesc un adevăr – când de fapt doar îmi doresc să se întâmple asta: să fiu al ei.

în timp ce scanează produsele, îşi ar Linca privirea spre geamul maşinii mele.

— Cum e? mă întreabă, de parcă aş avea ceva de împărtăşit.

— Păstrează restul!

Iau cumpărăturile şi plec. Mâine o să vin să iau toate dulciurile astea ciudate care-i plac lui Autumn, ca să nu mai fie nevoie să trecem vreodată pe-aici.

— Hei! Ura! zice Autumn când intru în maşină.

îi pun în braţe captura şi pornesc[1] motorul. Mă uit spre tejghea când plecăm, dar bărbatul e ocupat cu alt client. N-o s-o mai vadă niciodată.

CD-ul merge în continuare. Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi găsit altceva, la radio. Nu zicem nimic niciunul dintre noi şi începe un alt cântec care mă face să mă gândesc la ea. Vreau să conduc aşa, cu ea alături de mine, toată noaptea, toată viaţa. Drumul se întinde în faţa noastră, pare ca nu se mai termină.

După ce se termină cântecul, o întreb:

— Eşti sigură că nu vrei să conduci puţin în seara asta?

— Da. Tu nu mănânci?

— Poate mai târziu.

Mă întreb dacă observă că fac un ocol mare prin North Country, conducând la limita inferioară de viteză. Sper că absoarbe fiecare cuvânt din cântece, că

dragostea mea ar putea funcţiona ca o vrajă protectoare, chiar daca Autumn nu e conştientă de asta.

Poate e prea devreme să-i zic de Crăciun. De-abia reuşeşte să nu-şi piardă telefonul şi cheile. Cum o să

reuşească să nu-şi lase băutura nesupravegheată pe la petreceri? Va trebui să stau lângă ea, să mă asigur că lipul de care se va îndrăgosti o va trata aşa cum trebuie. De data asta, daca o să vad ceva în neregulă, nu o să tac.

Autumn e acolo unde vrea sa fie, stă lângă mine, prietenul ei, iar eu îi voi fi alături dacă va avea nevoie de mine.

— Te-ai mai gândit ce specializare o să-ţi alegi la Medicină?

Se sprijină din nou cu tâmpla de geam. Pe jos e plin de ambalaje de tacos.

Dau muzica mai încet.

— N-o să-mi dau seama decât după câţiva ani de cursuri, ii zic. încă nu ştiu destul de multe lucruri despre corpul uman.

Fac o pauză, pentru că vreau să mai împărtăşesc ceva cu ea.

— M-am gândit mult la creier în ultima vreme.

— Ce-i cu el?

Pare distrasă, totuşi e atentă şi la mine.

— Păi...

Mai fac o pauză, ca să formulez cât mai ilustrativ.

— Conduc, aşa că, pe de o parte, mă gândesc la vizibilitate, la viteză, la distanta dintre maşini şi mise

volanul, dar, pe de altă parte, nu mă gândesc efectiv la lucrurile astea. Mă gândesc de fapt la...

...la cât eşti de aproape de mine...

— ...la conversaţia noastră. în timpul ăsta, creierul meu le spune plămânilor să respire şi inimii să bată, dar nici la asta nu mă gândesc efectiv. Creierul meu face să funcţioneze *toate* lucrurile astea, în timp ce eu ma gândesc...

...la cât de mult te ador...

— ...daca-ţi explic clar ce vreau să spun.

Am rămas tară aer. Creierul meu, se pare, nu se descurcă chiar asa de bine.

Inspir adânc şi continui:

— Un singur organ face de fapt toate lucrurile astea... şi e asa de mic! Multi oameni nu-şi dau seama

> • 1 ¡ |

eât de mic e de fapt creierul uman, probabil pentru că vorbim mereu despre cât de mare este în comparaţie cu cel al altor animale. Dar îţi încape în palmă. Şi e responsabil pentru tot ceea ce suntem „noi”. Romanul tău a fost dictat de creierul tău, Autumn, cuvânt cu cuvânt, şi mi-aş dori să înţeleg cum de este creierul tău capabil să facă asta.

Autumn nu zice nimic. Discuţia nu se poate încheia aşa. Rămân prea multe lucruri nerostite.

Apoi Autumn zice:

— Sau cum un creier poate să ştie tot felul de lucruri logice, dar tot să trimită semnale şi emoţii ilogice? Cum de-ţi spune să faci tot felul de tâmpenii?

— Da, exact! o aprob în timp ce ies de pe autostradă. Face tot felul de lucruri cum trebuie, dar şi multe prostii. înregistrează atâtea informaţii şi totuşi îi scapă aşa de multe.

Ridic din umeri.

— De-abia aştept să învăţ despre cum face toate lucrurile astea, adaug.

Mă uit la ea.

îmi zâmbeşte, făcându-mi inima să bată şi mai repede.

Dau muzica mai tare. Albumul a reînceput cu primul cântec şi poate, la un anumit nivel, creierul ei înţelege că am pus cântecul ăsta pentru ea.

---

4 As vot/ u'ish, în original^ în 1b. engl. – replică din filmul *File de poveste ('ilie Princess Bridh,* 1987)* (NJ.)

Opt

Mergem acasă la mine şi intrăm fără să mai spunem nimic. S-a închis iar în lumea ei. Vreau s-o asigur că o să-mi placă la nebunie romanul ei, dar ştiu că n-o s-o ajute. Fac un semn spre romul de pe blat.

— Vrei sa-ţi torn puţin în Cola?

Strâmbă din nas.

— N-o sa mai beau niciodată rom cu Cola. Nu râde de mine! adaugă. S-ar putea să vorbesc serios.

— Mă gândeam că poate-ţi dă un pic de curaj.

Fac semn spre laptopul pe care-l ţine în

braţe ca pe un copil. îl strânge şi mai tare.

— Trebuie sa fiu de faţă în timp ce citeşti? ma întreabă Autumn.

— Chiar vrei sa te duci acasă?

Mă încrunt. Nu ştiu ce-mi doresc mai mult: să stea cu mine sau să citesc romanul scris de ea?

— Nu, zice repede.

— Atunci nu ştiu ce altă variantă ai.

[1]

Autumn oftează, frustrată de limitările realităţii, apoi se duce hotărâtă în sufragerie. O urmez şi văd că se aşază pe canapea şi işi deschide laptopul. Apasă pe câteva taste, apoi se reazemă de spătar şi se uită la mine. Mă aşez lângă ea.

împinge laptopul în braţele mele şi zice:

— Asta e pagina de titlu. Du-te în jos până îl termini. E destul de scurt. Cu greu se poate numi roman.

— Nu eşti obligată să mă laşi să-l citesc, îi zic, cu degetele pe tastatură.

Simt ca e important să o asigur de asta. Oricât de mult mi-aş dori să-l citesc, încep să-mi fac griji că nu e pregătita să mi-l arate.

— Nu. E momentul potrivit.

Mă uit la faţa ei superbă şi speriată, apoi încep să citesc.

— Dar să nu te gândeşti prea mult la ce citeşti, şopteşte, însă eu deja sunt vrăjit de cuvintele ei.

A luat multe detalii din copilăria noastră. E evident. Poate de-asta e aşa de

îngrijorată. Dar nu a copiat întru totul perioada când eram noi mici; uneori personajul lui Izzy seamănă cu Autumn, dar apoi văd în ea câte ceva din mine; iar în Aden văd câte ceva din Autumn. Fac lucruri pe care le-am făcut şi noi, de exemplu mimează ca-şi fac desene cu degetul pe spate noaptea, dar şi lucruri pe care nu le- am făcut, deşi ne-am fi dorit, de exemplu construiesc o căsuţă în copac.

îmi arunc o privire spre Autumn, care stă ghemuită în celălalt capăt al canapelei, cu o carte în mână. Vreau să-i spun că sunt onorat să văd frânturi din vieţile noastre în cartea ei, dar ştiu că şi-ar dori să continui să citesc.

Izzy are un tată grozav şi mereu prezent, dar mama a părăsit-o. Părinţii lui Aden îl iubesc, dar au probleme şi sunt distanţi din punct de vedere emoţional, motiv pentru care el îşi petrece mult timp în casa vecina. Dar cu prezenţa constanta a tatălui lui Izzy şi sprijinul ocazional al părinţilor lui Aden, au amândoi suficientă îndrumare părintească. Este şi nu este adevărat.

Autumn nu e bună la desen, dar Izzy este şi îşi transformă poveştile în benzi desenate pentru Aden. în realitate, eu am făcut mici desene pentru poveştile lui Autumn şi am ales să nu le arătam nimănui. Din

nou, este şi nu este adevărat.

Mă simt de parcă aş călători în timp, dar intr-o lume paralelă. Ca un caleidoscop,

povestea se transformă sub ochii mei. Suntem noi. Nu suntem noi. Suntem noi. Nu suntem noi.

Apoi vine partea în care nu suntem noi, nu avem cum sa fim noi, pentru ca Aden o sărută pe Izzy şi ea îl sărută pe el. îmi simt gura uscată, dar nu mă încrunt. îmi dau seama vag că Autumn nu mai citeşte, ci se uită la un film, iar creierul meu, mereu pregătit să facă mai multe lucruri în acelaşi timp când vine vorba de Autumn, înregistrează şi faptul că ea se uită din când în când la mine.

Dar mă concentrez mai ales pe romanul ei. E normal să fie îngrijorată că aş putea interpreta greşit partea asta. Când începe relaţia romantică a celor două personaje, încep să-l văd pe Jamie în Aden: cadourile ciudate, felul în care face demonstraţii publice că Izzy e a lui. Dar mă văd şi pe mine. Sunt câteva detalii evidente, ca de exemplu faptul că Aden joaca fotbal şi că are părul blond. Dar e mai mult de- atât, mult mai mult.

E felul în care Aden vede dincolo de nesiguranţele lui Izzy şi îi apreciază calităţile.

E felul în care Aden îi zâmbeşte lui Izzy când îi zice:

— îmi place că ţi se pare de la sine-nţeles c-o să te- nvăt să conduci.

Mă ridic să-mi iau un pahar cu apă.

Iau o gura de rom din sticlă.

Mă întorc în sufragerie şi mă aşez.

E ca şi cum a luat mici fragmente din

vieţile noastre şi ale oamenilor pe care-i cunoaşte, le-a pus intr-un mixer şi le-a asezonat abundent cu ficţiune.

La un moment dat are loc un meci important de fotbal, Aden apără un gol şi nu se mai ajunge în prelungiri, iar Izzy aleargă pe teren şi-i sare în braţe, deşi e plin de noroi. Şi Sylvie a sărit să mă îmbrăţişeze după ce am blocat o pasa exact la fel, acum câţiva ani. Autumn nu era de faţă, dar probabil că a aflat. Sylvie a avut probleme cu lidera majoretelor fiindcă şi-a murdărit uniforma şi nu a avut o atitudine elegantă sau ceva de genul ăsta.

Dar, în roman, Izzy nu poartă uniformă, pentru că Autumn nu a fost niciodată majoretă. Izzy este şi nu este Autumn. Văd în Izzy şi câte ceva din Brooke şi din Sasha.

Izzy şi Aden stau pe schelele de deasupra scenei din sala de festivităţi, lucru pe care Autumn şi-ar dori să-l facă.

Aden nu c inspirat doar de mine. Are părţi din Autumn, dar şi din Jamie şi probabil şi din ceilalţi prieteni pe care nu-i cunosc bine.

Dar felul în care Aden o iubeşte pe Izzy? Ăsta sunt eu.

Felul în care o întreabă dacă e bine şi în care îi J înţelege tăcerile dintr-o singură privire? Asta sunt eu.

Felul în care Aden îi spune lui Izzy să-i ignore pe profesorii care o îndeamnă să urmeze cursuri de pedagogie, când de fapt e atât de bună la scris încât ar n păcat să nu încerce? Asta sunt eu. Mereu sunt eu.

Autumn se ridică şi se întinde, dar eu

continui să citesc. Atât de bună e povestea ei. Nu cred că prima versiune a unei cărţi e de obicei asa de bună, nu? E o scriitoare super şi o să devină şi mai şi.

Mă ridic şi constat că Autumn nu mai e aici, asa că mă duc în bucătărie, iau romul şi revin pe canapea.

Am de gând să termin romanul în noaptea asta.

Nouă

Beau romul în timp ce citesc, mai repede acum, când mintea mea nu mai trebuie să înregistreze şi mişcările lui Autumn pe fundal. Pe măsura ce povestea se apropie de sfârşit, mi-e mai uşor sa măresc viteza.

Finalul mă ia prin surprindere. Anticipasem un sfârşit nefericit la toată povestea lor. Autumn a dovedit că-i e uşor să renunţe la prieteni şi mă aşteptam ca acelaşi lucru să se întâmple şi cu Izzy şi Aden.

închid laptopul şi-l pun pe măsuţa de cafea. Romanul ei e chiar mai bun decât mă aşteptasem, dar nu mă pot concentra pe poveste.

Scriitorii scriu despre ce cunosc. Ştiam asta.

Dar, dacă Autumn a descris dragostea mea cu asemenea detalii perfecte, înseamnă că ştie. înseamnă că a ştiut mereu, că a înţeles mereu ce simt pentru

ea.

în toţi anii ăştia, eram convins că am păcălit-o pe Autumn şi că am făcut-o să creadă că sentimentele mele erau doar o joacă de copii în cel mai rău caz sau, în cel mai bun caz, hormoni de adolescent. Dar a ştiut mereu adevărul. Mi-a observat dragostea şi mi-a împărtăşit-o într-o ficţiune.

— Tind sa cred ca ştie că eşti îndrăgostit de ea şi se joacă cu tine, ca să se simtă ea mai bine, mi-a zis Jack.

A ştiut. Toată vara a ştiut.

în toţi aceşti ani a ştiut. încă din şcoala generală.

Ar fi putut sa-mi spună că sentimentele mele erau evidente şi ca o făceau sa se simtă inconfortabil sau că J
avea nevoie de spaţiu. Ar fi fost suficient. Aş fi înţeles. N-ar fi trebuit să-mi şi explice de ce.

în schimb, a dispărut.

Am fost un tâmpit că am sărutat-o atunci, de revelion, totuşi nu meritam să se poarte atât de rece cu mine atâţia ani, pentru ca mai apoi să se îmblânzească şi să-mi zâmbească din nou – nu
meritam asta cu atât mai mult cu cât ştia că eram
îndrăgostit de ea şi că, pe parcursul acelui semestru, îmi fusese atât de dor de ea. Dacă ştia că o iubesc, atunci ştia şi că m-a răscolit când a reapărut în viaţa mea de Crăciun, ca apoi să mă abandoneze din nou.

Am terminat romul; am terminat şi

cartea. De ce mai stau aici?

Informaţia asta nouă mă apasă pe piept ca un bolovan. Cu mare efort, mă ridic de pe canapea.

Beau un pahar de apă înainte să mă duc s-o caut pe Autumn. Vreau să am mintea limpede când o să-i cer explicaţii.

Verific mai întâi camera mamei, dar evident că s-a dus în patul meu. Pentru că a ştiut mereu, dar s-a folosit de mine ca să se simtă ea mai bine.

Când răsucesc mânerul uşii, creierul îmi paralizează. Nu ştiu ce o să-i zic.

Lumina din hol îi cade pe chip şi o face să tresară.

— Autumn!

Sunt foarte supărat pe ea, dar drăgălăşenia ei mă loveşte ca un pumn în stomac.

Scoate un scâncet şi clipeşte. împing uşa, astfel încât acum e aproape închisă şi lumina nu-i mai pică direct pe faţă.

— Autumn! o strig din nou.

— Ce e?

Se ridică, îşi da părul laoparte de pe faţă şi se uită la mine, cu ochii împăienjeniţi de somn şi atât de frumoasă!

— De ce a trebuit să pleci aşa? mă surprind zicând.

— Eram obosită. Şi tu citeai.

— Nu.

N-am de gând să mă abţin. îi zic direct:

— După ce am împlinit treişpe ani. De ce a trebuit să nia părăseşti?

Autumn rămâne nemişcată. îmi dau

seama că e trează de-a binelea şi că pricepe ce-i spun.

Nu are niciun răspuns.

Ştiu asta acum.

— Nu am plecat, răspunde în cele din urmă şi ştim amândoi că minte. Pur şi simplu, ne-am îndepărtat unul de celălalt.

N-am de gând s-o mai las să-mi facă asta.

— Nu ne-am *îndepărtat* pur şi simplu, Autumn.

— N-am vrut, zice. îmi pare rău!

Ochii îi strălucesc de lacrimi. Chiar pare sa regrete.

Dar nu e suficient. Nu e deloc suficient.

— Ştiu deja de ce ai tăcut asta.

Nu trebuie să-mi explice. Ştiu că nu m-a vrut niciodată în felul ăsta. Nu vreau s-o aud zicându-mi în fată.

— Vreau să ştiu doar de ce a trebuit să fii asa de

crudă.

A venit momentul sa accept ce-mi tot repetă Jack de atâtia ani!

Autumn se încordează. De data asta, n-am de gând s-o las să scape tară sa vorbim.

— OK, am fost proastă şi egoistă în toamna aia. Şi- mi pare rău. Dar totul ar fi revenit la normal dacă nu m-ai fi sărutat din senin, tară să mă întrebi. Ai idee cât de mult m-ai speriat în noaptea aia?

Am speriat-o? îmi aduc aminte expresia de pe faţa ei când s-a dat înapoi. Era dezgustată. Nu, era...

— le-am speriat?

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Nu eram pregătită.

Şi le şterge cu podul palmei, ca un copil mic.

— Şi n-am ştiut ce să cred.

> *

Nu era pregătită?

Am speriat-o.

E prea mult de digerat. Mă aşez la capul patului. Stau cu faţa la fereastră, văd şi fereastra ei şi nu suport asta, aşa că mă uit în jos, la mâinile mele.

Nu *era pregat itâ? Şi am speriat-o.*

Am prins-o de braţ. Am încercat să fiu romantic, dar am ratat toate semnalele.

Am meritat sa se poarte cu mine aşa în anul următor. Am noroc că mai vrea să stea cu mine acum, că încă are o părere suficient de bună despre mine, încât sa ma includă în romanul ei. Autumn scoate la iveală tot ce-i mai rău în mine. Am ştiut mereu asta şi totuşi am continuat să dau vina pe ea.

Nu mi-ani ratat şansa cu Autumn în noaptea aia. Pur şi simplu nu ar fi trebuit să încerc.

Dacă aş fi aşteptat, dacă i-aş fi acordat spaţiu... Dacă aş fi avut încredere în Autumn pe care o cunoşteam, în loc să plec urechea la toate poveştile nemernicilor din vestiar...

Simt cum se mişcă salteaua când se apropie de mine.

— îmi pare rău. Mă urăsc pentru că te-am rănit.

încearcă să se uite atent la mine în

întuneric, dar eu încă nu suport să mă uit la ea. Am trezit-o ca să-i cer explicaţii pentru cruzimea ei, dar mi-am dat seama că eu sunt cel care îi datorează mii de scuze.

— Şi mie îmi pare rău, îi zic.

Am întârziat amândoi asa de multi ani!

— Pentru ce?

Probabil că e încă adormită.

— Că te-am sărutat.

— Nu spune asta!

N-am văzut-o niciodată asa de tristă.

— Nu spune că-ţi pare rău că ai făcut asta!

îi datorez scuze şi pentru altceva?

Se dovedeşte că de fapt nu ştiu cine e Autumn şi

nu ştiu nici cine sunt eu. îmi scapă un râs amar. Oricât aş încerca, pare că ajung mereu s-o rănesc.

— Nu ştiu niciodată cum să procedez ca să te fac fericită, nu-i aşa?

îmi răspunde aşa de repede, încât mă ia prin surprindere.

— Mă faci mai fericită decât oricine pe lumea asta.

Tonul ei e convingător, tară nicio îndoială.

— Serios?

Aşa cum mi-a zis Jack: povestea ei nu are sens.

— în fiecare zi, completează ea.

Ne aşezăm.

Autumn nu era pregătită s-o sărut.

Autumn nu vrea să-mi cer scuze că am sărutat-o.

O fac fericită.

Aceste trei noi informaţii îmi trec rapid prin minte, se ciocnesc cap în cap până când, deodată, se asază într-un fel care le face să aibă sens.

fi

Doar că nu are cum să fie adevărat.

Ştiu oare cum s-o fac pe Autumn fericită?

Prima data am sărutat-o fără să-i cer voie.

— Şi dacă te-as săruta acum?

1 ?

Respiră adânc, iar eu am murit deja.

— Asta m-ar face foarte fericită.

Nu ştiu ce să fac mai departe.

Nu *eşti cu faţa la ea,* îmi şopteşte creierul meu.

Mă răsucesc pe pat, îmi pun un picior sub mine, aşteptând ca ea să mă oprească, să clarifice ce a zis, pentru că n-are cum sa fi vorbit serios.

îşi ridică faţa spre mine şi expresia de pe chipul ei îmi taie răsuflarea.

întind o mână, gata s-o retrag imediat. Uşor, îi ating parul la spate, deasupra gâtului. Se relaxează când îmi simte mâna şi ceva se frânge în mine.

Lacom, o trag spre mine. Când mă aplec, îi lovesc nasul cu nasul meu. Cât pe ce să-mi cer scuze când îşi întoarce faţa şi buzele ei sunt aşa de aproape!

Toate scuzele sunt acum uitate şi buzele

mele le J

ating pe ale ei.

Doar buzele mele. Nicio altă parte din mine nu mai există.

Autumn.

O sărut pe Autumn.

îmi doresc s-o împing pe pat şi s-o simt sub mine – şi anumite gânduri încep din nou să prindă contur în mintea mea.

N-o da în bară, Finn!

îmi pun mâna pe şoldul ei, astfel încât degetul meu să poată să-i mângâie acel loc care se unduieşte când merge – silueta ei e fantastică. Autumn geme, asa cum am auzit-o de mii de ori în fanteziile mele.

O sărut şi se apleacă spre mine.

E adevărat.

Se întâmplă.

Autum n.

Mâna ei e pe umărul meu şi am impresia că o să mă împingă, dar de fapt mă trage mai aproape, deşi suntem cât de aproape putem în poziţia asta.

Vrea asta. Mă vrea *pe mine.*

Autumn îşi pune mâna pe genunchiul meu şi mă abţin să nu gem.

— Au! ţipă ea.

Scutură din cap şi-mi dau seama că am tras-o de păr.

Mă dau repede în spate.

— Scuze, zic, gata să-mi retrag mâinile.

— Nu! Nu te opri! îmi spune.

Mâna ei e în continuare pe umărul meu. Mă trage iar spre ea şi adaugă:

— întinde-te lângă mine!

Autumn se lasă pe spate, pe pat. întinde mâinile spre mine.

— O, Doamne! şoptesc eu.

Vrea să...

A zis „lângă mine”, nu „pe mine”, dar

mâinile ei...

Mă aşez peste ea şi mă sprijin în cotul drept. Unul dintre sânii ei e lipit de pieptul meu. Când mă uit la ea, privirile ni sc întâlnesc. Mă ia în braţe şi buzele ei sunt ispititoare.

O sărut.

Mă sărută.

E aşa de ciudat... parca am ieşit din propriul corp, aşa mă simt. Sunt pur şi simplu un suflet care pluteşte extaziat în univers. Timpul şi spaţiu] nu mai au înţeles, sunt temporare, îmi sunt indiferente.

Apoi ma prăbuşesc iar în propria persoană. Corpul meu, corpul ei, momentul ăsta: toate mă lovesc brusc.

Mă sărută pasional.

Autumn mă sărută.

îi cuprind obrajii cu palmele.

Mi-am dorit de atât de multe ori să-i ating faţa; fiecare zâmbet şi fiecare încruntare au fost o tentaţie pentru mine. Trăsăturile feţei ei m-au bântuit la fel de mult ca orice altă parte din corpul ei.

Corpul ei.

Autumn se agaţă de mine, se lipeşte de mine. Geme uşor când buzele ni se desprind, ca sa inspirăm şi sa expirăm. Daca minţile noastre nu ar reuşi asa de bine sa ne îndeplinească nevoile, probabil că ne-am fi sufocat deja.

Sper că o sărut cum trebuie. Pare că mă descurc. Poate instinctele mele reuşesc în sfârşit să preia controlul şi lobul frontal se

poate relaxa, înainte să încep sa mă gândesc prea mult şi să găsesc o metodă sa stric momentul.

Autumn mă sărută cu aceeaşi intensitate cu care o sărut şi eu, precipitat şi apăsat. încerc sa mă calmez, mi-e teamă că entuziasmul meu va deveni obositor. Dar Autumn adoptă ritmul meu şi pare că suntem parteneri de dans şi că muzica s-a schimbat. Nu-mi da drumul. Sunetele de plăcere sunt ameţitoare.

Cum am ajuns aici? Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat în ultimele minute, e prea mult pentru mine. Trebuie să fiu prezent în momentul ăsta, căci nu ştiu cât va mai dura.

Ea.

Ea.

Vreau să-i ating sânii.

Nm, *Finn.*

încerc să mă concentrez din nou pe buzele ei – pe buzele lui Autumn! –, căci ea mă sărută din nou şi din nou şi din nou.

încerc să fiu recunoscător pentru că sânul ei e lipit de pieptul meu şi că i l-aş putea atinge şi pe celălalt.

Oare ştiu cum s-o fac fericită? Pentru că nu mă

pot desprinde de gura ei, să putem vorbi. Cu mâna stângă îi mângâi obrazul, apoi gâtul, apoi umerii.

încet, Finn. încet.

Încerc să-i sugerez ce tac, ca să ştie. Fără surprize, fără greşeli. Vreau să-i ating şi celălalt sân şi-mi apropii mâna de el,

simţindu-i coastele sub degete.

încet.

îmi mişc mâna, apoi,..

îi cuprind în palmă sânul.

După toţi anii ăştia în care am încercat să nu mă uit la ei, dar în care forma corpului ei mi s-a gravat Cumva în minte, o simt pe Autumn sub mine, o ating cu mâinile, cu buzele şi cu şoldurile mele.

Geme aşa cum a făcut şi de dimineaţă, în cort un sunet pe care mi-am dorit să i-l provoc eu şi care mă face sa ameţesc din nou. Exist doar prin senzaţii. Nu există nicio altă realitate, e doar Autumn.

— Finny...

Buzele mele simt când îmi rosteşte numele şi în

acelaşi moment îl şi aud.

Mă prăbuşesc din nou în timp şi spaţiu, îmi aduc aminte că o sărut pe Autumn. Semnalul ajunge la mine.

Opreşte-te!

Ridic capul şi mă uit la ea.

— Da?

— Vreau...

Lumina e în continuare slabă, totuşi pot să-i văd mai clar chipul. Are obrajii roşii şi ochii îi strălucesc, umezi. Pare din nou temătoare.

O s-o spun eu în locul ei, dacă ea nu poate.

— Vrei sa mă opresc?

— Nu! strigă, luându-mă prin surprindere. Dimpotrivă!

îşi muşcă buzele după ce spune asta şi

se mişcă timid sub mine, iscând o serie de senzaţii în corpul meu, care mă împiedică să înţeleg ce zice.

Pentru că n-are cum să zică ce cred eu.

Asta ar însemna să...

— Vrei să continui?

— Da, şopteşte Autumn.

Corpul meu urlă de aceeaşi dorinţă.

Instinctele mele vor să preia din nou controlul, dar, de data asta, nu au dreptate.

— N... Nu... n-am...

Probabil că Autumn presupune că am prezervative, dar nu e adevărat. Oare chiar vrea s-o facem după ce ne-am sărutat o dată, pe când cu Jamie aşteptase atât de mult timp? *Fără greşeli, fără interpretă ri greşi te.*

— Nu-mi pasă, zice.

Vorbeşte ferm, cu o încredere absolută.

— Autumn, nu!

Ar trebui să mă ridic şi să ne liniştim amândoi, dar nu mă mise. Autumn isi atinge nasul de nasul meu.

» * Q

îşi atinge nasul de nasul meu.

— Te rog, Finny! şopteşte şi mă săruta pe gât într-un fel care mă topeşte. Te rog, Finny!

în toate fanteziile mele, nu a existat niciodată o explicaţie pentru care eu şi Autumn să ajungem să facem dragoste. în povestea din mintea mea, săream direct la momentul în care o sedusesem ca prin magie, în tot felul de circumstanţe.

Şi au fost multe circumstanţe fantastice.

Niciodată, în nicio clasă, în nicio maşină, în nicio curte şi sub niciun acoperiş, Autumn nu mă implora.

—Te rog, insistă ea în timp ce buzele ei îmi ating gâtul şi maxilarul. Te rog, te rog...

Bariera din mintea mea se prăbuşeşte.

Buzele ei Ie ating din nou pe ale mele şi mă las prada dorinţei.

Sigur o să-mi spună să mă opresc.

îmi trec mâna peste tricoul ei şi şi-l dă jos. Nu-mi spune să mă opresc când mâinile mele găsesc închizătoarea sutienului.

Sutienul lui Autumn zboară şi sunt copleşit când îi simt pielea şi când îi văd forma trupului învăluit în umbre. Trage de nasturele de la blugii mei.

Chiar vorbeşte serios.

1

Scoate un icnet de frustrare când degetele îi alunecă şi nasturele rămâne închis.

J

Mă doreşte.

>

Toată raţiunea şi logica mea au pierit în faţa unui fapt clar: Autumn mă doreşte.

Acum eu sunt cel nerăbdător.

îi dau mâna laoparte şi deschid eu nasturele. Mă retrag puţin, cât să-mi dau jos blugii şi boxerii şi îi arunc pe jos. Se aude o bufnitura surda când telefonul din buzunarul pantalonilor aterizează pe podea şi mă uit iar la Autumn, care-şi ridică soldurile ca să-şi

' J i

scoată şi ea blugii.

Mâinile mele preiau controlul, vreau s-o

ajut să se dezbrace şi, ca să fac asta, aproape ca o îmbrăţişez. Chicoteşte şi îi sărut picioarele când reuşeşte să se elibereze.

Apoi îmi dau şi eu jos tricoul şi mă uit la ea.

— Doamne, Autumn!

Prietena mea. Visul meu. Dragostea mea. în ochi i se citeşte o încredere intensă. Nu merit privirea asta; nu poate fi adevărat.

!şi dă jos şi chiloţii, ultima piesă de vestimentaţie care ne mai stătea în cale.

Nu mai am putere să-i spun că nu putem face asta, deşi ştiu că totul se întâmplă prea repede şi că probabil nu e o idee bună. O ajut. îi arunc chiloţii pe jos.

Chiar dacă e o greşeală, tot o s-o facem.

Tsi deschide braţele, ca să mă întorc în îmbrăţişarea ei. Trebuie să-i zic asta, cât încă mai am capacitatea să gândesc.

— Pot mai întâi să-ţi spun că te iubesc?

N-am de gând să ratez şansa să-i spun asta, deşi ştie că e adevărat. Deja risc prea multe.

— Da.

Mă prăbuşesc peste ea, dar în ultimul moment îmi revin şi mă las încet mai jos, mă aşez între picioarele ei şi instinctele animalice preiau din nou controlul.

— Te iubesc, îi mărturisesc pentru toate acele dăţi când n-am putut să-i spun asta şi pentru toate acele dăţi când poate nu voi mai reuşi s-o fac. O, Doamne, te iubesc! îi

repet, pentru că ea e aici, eu sunt aici şi nu-mi spune să mă retrag sau sa mă opresc, ci mă atinge cu nasul, iar eu îi simt respiraţia fierbinte pe claviculă. O, Doamne, Autumn!

încet, Finn.

Fără greşeli.

Din telul diferit în care respiră, din felul în care mă strânge şi mai tare, îmi dau seama ca e în agonie şi extaz.

încet. Concentreaza-te, Finn!

Încet...

încearcă să se relaxeze sub mine. O simt.

Vrea să continuăm să facem dragoste, deşi o doare. Nu ştiu cum de sunt aşa de sigur, după toate greşelile din trecut, dar situaţia e lipsită de orice echivoc.

Autumn m-a sedus.

Absurditatea gândului aproape că mă face să râd, dar ea îmi şopteşte la ureche:

— E-n regulă, Finny. Sunt bine.

îşi lipeşte obrazul de al meu. Oftează fericită.

Sper ca sunt la fel de blând şi după aceea, când mă simt copleşit de atingerea sânilor ei pe pieptul meu, de coapsele ei în jurul taliei mele, ca şi cum i-ar ti frica să nu evadez.

Vreau să-i rostesc numele la final, dar nu reuşesc să spun mai mult decât primii vocală.

Zece

Autumn geme şi simt cum se scurge din noi imul dintre multele motive pentru care nu ar fî trebuit să facem asta. Mă mişc, dar fără regrete, pentru că amintirea asta o să-mi rămână pentru totdeauna.

Ies din transă... trebuie sa ştiu dacă e bine.

— Autumn! e tot ce reusesc să zic.

— Şi eu te iubesc. Am uitat să-ţi spun.

începe să plângă, însă nu ca înainte, nu ca atunci când o durea finalul personajelor ei. Dar tot lacrimi sunt, asa că trec sub tăcere ce mi-a mărturisit şi mă concentrez asupra ei.

Mă aplec şi o sărut pe faţă, din nou şi din nou,

— E-n regulă. Nu plânge! îi şoptesc, amânând toate celelalte lucruri pe care aş vrea să i le spun.

Eşti în siguranţă. O sărut pe ochi. *Eşti iubită.* O sărut pe frunte. *Voi fi tot ce ai nevoie să fiu, după acest moment.* O sărut pe obraz. *Orice vei vrea să fiu.* O sărut pe celălalt obraz.

— Nu plânge! E-n regulă.

— Vrei să ma tii în braţe? mă întreabă şi e cea mai

bună idee pe care am auzit-o vreodată.

Mă întind lângă ea; îşi şterge repede

lacrimile şi îşi pune capul pe umărul meu. O cuprind în braţe – şi este de-a dreptul fantastic.

— Asa? o întreb ţinând-o cu blândeţe, dar ferm.

— Da, îmi răspunde şi n-am de gând să mă mai clintesc vreodată.

Inspir parfumul părului ei şi mă ia ameţeala.

N-am mai fost niciodată asa de euforic.

Un cor de păsări cântă aducând un tribut acestei minunate zile, corpului ei, bucuriei mele. în lumina dimineţii, îi vad umbra genelor pe obraji, forma şoldului sub pătură.

Sunt aşa de fericit, încât nu mi-ar părea rău să mor acum.

— Nu pot să cred ca s-a întâmplat asta! mă surprind zicând.

Ochii mi se închid involuntar şi mă bucur când vorbeşte, pentru ca aşa mă ajută să rămân treaz.

— Ai vorbit serios când ai spus că mă iubeşti? mă întreabă.

— Bineînţeles că am vorbit serios.

Sunt asa de obosit şi de fericit, încât nu mă gândesc la cât de ridicolă e întrebarea. Mă mişc – încet, ca să n-o deranjez şi ca să mă mai bucur de atingerea pielii ei înainte sa adorm. Ochii mi s-au închis de tot, dar o aud zicând:

— N-ai spus-o doar pentru că asta trebuie să spună un băiat?

Tiu în continuare ochii închişi, dar îmi

zic: Care *băiat?* Ca apoi să-mi dau seama că se referă la mine. Eu sunt băiatul. Băiatul care a trebuit să zică...

Deschid ochii.

Se preface că nu ştie?

Sunt complet treaz acum şi-mi repet în minte întrebarea ei.

Se preface că nu ştie.

De ce face asta?

Mă întorc şi mă sprijin în cot. Trebuie să-i vad fata.

— Haide, Autumn! Ştiu că ştii că sunt îndrăgostit de tine dintotdeauna. Nu trebuie să te prefaci.

Orice va vrea de la mine după momentul asta, singura mea regulă e sa nu rămână nimic nespus între noi.

— Poftim?

E foarte convingătoare, dar ştiu ce buna actriţă poate fi.

— E-n regulă! oftez eu, pentru ca nu mă pot abţine sa nu simt o undă de exasperare, chiar şi acum. Am ştiut tot timpul că ştii.

Dar Autumn se supără. Se ridică şi îşi trage pătura peste ea, de parcă ar vrea să se apere. Se încruntă. Păsările ciripesc în continuare.

De ce o supară că ştiam ca ştia că o iubesc? Eu nu sunt supărat pe ea din cauza asta.

Sau cel puţin nu acum. Am uitat cum am reacţionat azi-noapte, când am citit romanul scris de ea.

— Cum adică *dintotdeauna?* mă întreabă

Autumn.

— Ştii tu. Dintotdeauna. De când aveam... cât? Unşpe ani?

— Din clasa a cincea? Anul în care i-ai tras un pumn lui Donnie Banks?

Iată! Ştie despre ce vorbesc.

— Da. Nu-ţi aduci aminte ce a spus Donnie Banks?

— M-a făcut ciudată.

— A zis *„Iubita* ta e o ciudată!” Şi ştia că tu nu vrei să fii iubita mea, dar că eu îmi doream asta.

Pentru că toată lumea ştia asta. Toată lumea.

Inclusiv Autumn.

Nu?

— Mă plăceai şi atunci?

Chiar e confuză. Dar dacă nu ştia în şcoala primară, ce s-a întâmplat cu noi?

Mă ridic de tot. Trebuie să gândesc limpede.

— Nu de-asta n-ai mai fost prietenă cu mine în generală? Pentru că te saturaseşi ca eu să vreau mai mult?

Asta s-a întâmplat. Ştiu foarte bine.

— Nu, zice Autumn. Habar n-aveam că asta voiai.

Spune adevărul. Cumva, nu înţeleg cum, nu ştia.

— Dar după ce te-am sărutat, atunci ai ştiut, nu?

Pentru că Autumn chiar crede că o iubesc. I-am citit romanul. E evident.

— Nu, insistă Autumn. N-am ştiut de ce

m-ai
sărutat şi m-am speriat. Am crezut că poate doar voiai sa vezi cum e să săruţi o fată.

Voiam să văd cum e? Am cumva halucinaţii? îmi

plimb privirea prin dormitor. Totul pare normal.

Autumn nu ştia că o iubeam în şcoala primară sau în generală? Nu. Nu. Sigur ştia.

— Dar n-are niciun sens, îi zic. Dacă nu ştiai, de ce m-ai părăsit?

îşi Iasă privirea în jos. Asta e? Am prins-o cu minciuna? Mi se pune un nod în stomac. O s-o iubesc şi dacă se dovedeşte că e crudă. Asta e blestemul meu.

— Era asa de bine să nu mai fiu fata ciudată! îmi
spune Autumn. îmi plăcea să fiu populară. Chiar neam îndepărtat în anul ala.

Roşeşte şi rămân cu gura căscată.

— Nu zic că nu e vina mea. Spun doar că n-am făcut-o intenţionat, mă asigură ea.

Oh, Autumn!

Niciodată nu m-am gândit că lui Autumn îi pasă de ce cred oamenii despre ea. Nu-i stă deloc în fire. Mereu am apărat-o în şcoala generală, dar nu pentru ca a dat vreodată semne că o deranja ce credeau sau ce spuneau ceilalţi copii. Poate de câteva ori s-au întâmplat nişte lucruri care au făcut-o să plângă, dar o credeam mereu când zicea că e supărată de cât de nedrept

e totul sau din principiu.

Când a ajuns în sfârşit să fie apreciată de colegii noştri, părea să o ia ca pe ceva firesc, că în sfârşit lucrurile s-au aşezat cum trebuia. N-a zis niciodată, în primele zile din şcoala generală, că se bucură că a devenit populară peste noapte. Părea indiferentă, nu entuziasmată.

Autumn e o actriţă bună, dar nu cri iar aşa de bună. De exemplu, acum încearcă să ascundă cât e de ruşinata, dar nu-i iese. Autumn e o mincinoasă bună. Autumn nu e o mincinoasă bună. Este şi nu este adevărat.

— Chiar nu ştiai? o întreb, ca să fiu sigur.

— Nu. Chiar nu ştiam.

O cred şi nu mai rezist. Sistemul meu nervos

decide că nu mă mai poate ţine drept, dacă vreau şi să funcţionez, şi să gândesc limpede. Mă întind pe spate şi mă uit în gol.

Autumn nu ştia că o iubesc.

Mă uit la tavanul alb, dar nu văd decât miile de amintiri în lumina acestei noi informaţii. Mă simt de parcă ADN-ul întregii mele relaţii cu Autumn a suferit o mutat ie. De fiecare dată când îmi făceam griji că-i par penibil, ea nu ştia sau nu observa.

— în toti anii ăştia mi-a fost teamă că e evident că încă te... ştii tu...

— încă[s]...?

După toate astea, tot are nevoie să-i spun răspicat:

— încă te doream.

— Serios?

N-am ce să-i mai răspund la o asemenea întrebare.

Toate agoniile mele au fost cauzate doar de imaginaţia mea. în noaptea în care a trebuit să-l sun pe Jack ca să ne ducă acasă pe Sylvie şi apoi pe mine, am găsit-o pe Autumn mâncând pe terasa din spate. Era supărată din cauza părinţilor ei şi mi-a ascultat răbdătoare toate prostiile spuse la beţie, în timp ce eu eram sigur că i-am făcut cele mai evidente şi mai penibile declaraţii de iubire. A doua zi dimineaţă, am zăcut în pat, bolnav ca un câine, de-a dreptul îngrozit de ce-i zisesem.

Dar totul a fost doar în mintea mea. Nimic n-a fost adevărat. Autumn nu ştia. Autumn nu auzea

dragostea care urla aşa de tare în mintea mea.

în semestrul în care am fost parteneri la sport, am regretat multe lucruri pe care i le-am zis după ore, iar momentele în care am cedat tentaţiei s-o ating păreau grozav de ridicole. Ştiam sigur că eram mereu în pericol să fiu iar alungat de Autumn, pentru că nu reuşeam deloc să-mi ascund iubirea fată de ea.

Dar ea nu ştia.

5

Când mi-a zis că lui Jamie nu i-ar plăcea sa ne petrecem – eu şi ea – timpul împreună, n-a fost o dovadă a faptului că am încălcat nişte limite. Poate că Jamie o fi fost un nenorocit, dar daca Autumn m-ar fi

iubit atunci...

Ce a crezut în toţi anii ăştia fata asta pe care am iubit-o mereu şi pe care credeam că o cunosc în profunzime?

— Cum rămâne cu Sylvie? mă întreabă Autumn şi nu mă pot abţine să nu râd.

Totul pare o comedie a erorilor scrisă de Shakespeare. Aşa arată ironia? Poate îmi zice Autumn.

— Dintr-un singur motiv am început să-mi petrec timpul cu majoretele după antrenamentele de fotbal: eram sigur că încă sunteţi prietene. Credeam că aşa o să am o şansă cu tine, că o să fiu suficient de cool pentru tine. Dar după aceea a venit prima zi de liceu şi nici măcar nu m-ai salutat în statia de autobuz. Şi

J J I

am aflat nu doar că nu mai erai prietenă cu ele, ci că le şi urai. Iar tu ai început să ieşi cu Jamie. Alexis mă întreba de ce o duc pe Sylvie de nas, iar eu nu pricepeam despre ce vorbeşte...

A fost o conversaţie oribilă. După un meci de fotbal, primul în care chiar am jucat mai mult, Alexis m-a tras deoparte când am ieşit din vestiar. Eram epuizat şi transpirat. Ea era cu Jack şi m-am cam speriat când m-a luat de braţ aşa de posesiv. Părea furioasă.

— De ce-i faci asta? m-a repezit ea.

— Cui?

M-am dus imediat cu gândul la Autumn, deşi nu avea niciun sens.

— Oh, Doamne! a şoptit Alexis. Lui Sylvie, monstrule ce eşti!

Sentimentele mele faţă de Alexis din ultimii patru ani sunt asemănătoare cu sentimentele pe care oamenii le au faţă de o soră sau un frate. O iubesc, pentru că o cunosc de atâta vreme, dar mă scoate din sărite şi, în majoritatea timpului, nici nu prea-mi place de ea.

Alexis a exagerat atunci, dar aberaţiile ei au mereu un sâmbure de adevăr.

îmi cam plăcea de Sylvie la vremea aceea.

Sylvie vorbea cu mine în staţia de autobuz. Nimeni altcinevâ nu mai făcea asta. Faptul că era la fel de frumoasă ca Autumn, deşi în alt fel, a fost un bonus binevenit. Mi se părea în siguranţă să mă uit la Sylvie.

Când Alexis mi-a atras atenţia, am înţeles ce voia să spună. Şi m-am simţit vinovat. în plus, văzusem cum un tip o săruta pe Autumn pe treptele unde stătea mereu. Planul meu eşuase.

1

Aşa că am invitat-o pe Sylvie la film şi ne-am distrat. Chiar ne-am distrat. Era singura persoană pe care o ştiam care asculta NPR în timp ce se pregătea de şcoală, dimineaţa. îmi plăcea că citea biografii şi avea un raft special dedicat preferatelor ei. Era frumoasă. Era amabilă. Voia să fie cu mine.

Mi-a prins bine să fiu cu Sylvie. M-am bucurat aproape de fiecare minut cu ea. Şi a făcut din mine o persoană mai bună, din multe puncte de vedere. Sper ca, într-o bună zi, să pot să-i explic totul, dar acum îi

zic lui Autumn:

— Să nu crezi că nu mi-a pasat de Sylvie, nici vorbă! *îmi pasă de ea.*

— Nu e asa cum crezi.

E mult mai mult decât ce ştii.

— Şi avea nevoie de mine, să am grijă de ea, când tu n-ai mai avut nevoie.

Pentru că şi ea e ca tine: complicată.

— Am iubit-o, dar într-un mod diferit de cum te iubesc pe tine.

O iubesc în continuare pe Sylvie şi sunt foarte multe chestii pe care n-o să le zic cu voce tare, deşi am declarat că nu vreau să las nimic nespus.

Dar sunt atât de multe lucruri despre care eu şi Autumn trebuie să vorbim, în afară de Sylvie!

— Oh, Finny! zice Autumn.

Vocea ei e atât de încărcată de emoţie, încât inima începe să-mi bată cu putere.

Inspir adânc, ca să mă liniştesc puţin. Mă uit la ea cu coada ochiului. E un truc vechi: să mă uit la Autumn, fără să mă uit la ea cu adevărat.

Ea ma analizează continuând să stea pe pat. Părul îi Străluceşte încadrându-i fata ca o aură, Cearşaful a alunecat din nou de pe ea. Nu am suficientă încredere în mine să o privesc direct. O să-mi piară curajul.

— Ai spus..., încep eu.

Trebuie să aflu. Plângea când a zis-o şi, oricât de ciudat pare, nu era sigură de sentimentele mele pentru ea.

— Ai spus că şi tu mă iubeşti.

Poate, vulnerabilă fiind, a spus mai mult decât voia de fapt.

— Da, confirmă Autumn. Chiar te iubesc.

Vocea îi tremură, dar e sigură pe ce spune.

— De când?

De aseară? De lima trecută?

— Nu ştiu, şopteşte. Poate dintotdeauna, dar n-am recunoscut-o până acum doi ani.

Poate dintotdeauna?

Nu mai rezist. Mă uit direct în ochii ei. Are un zâmbet gingaş, sublim pe faţă, care se transformă intr-un oftat când se prăbuşeşte înapoi la pieptul meu.

Mă iubeşte.

Mă iubeşte cu adevărat.

O ţin atât de strâns în braţe, încât trebuie să-i comand corpului meu să se relaxeze, ca sa n-o rănesc.

Autumn.

Autumn a mea.

Dacă vrea să fie a mea.

— Şi acum...

Nu ştiu cum să întreb asta. Autumn mă iubeşte, dar încerc să mă asigur că nu mai exista neînţelegeri între noi.

— Ce?

— Suntem împreuna, nu?

O aud cum râde la pieptul meu, înainte să zică ceva.

— Phineas Smith, mă întrebi dacă vreau să fiu iubita ta?

Nu asta fac mereu? mă întreb, disperat. Inima îmi bate cu putere. Pentru mine a

părut o formalitate, dar poate ca, din cauza atâtor lucruri prost înţelese în trecut, încep iar să mă simt nesigur.

— Ei bine, da. E ciudat? insist.

— i)oar pentru că mi se pare că deja suntem mult mai mult decât atât.

Mă relaxez din nou.

— Da, ştiu, îi zic, în timp ce-i comand creierului meu să se calmeze şi îi şoptesc că ar li absurd s-o întreb pe Autumn dacă nu vrea să mergem la Vegas să ne căsătorim. Dar deocamdată va trebui să ne mulţumim cu asta.

Deocamdată.

închid ochii.

— Tot mai trebuie să te desparţi de Sylvie, îmi zice. Deschid ochii din nou.

— Ştiu. Şi asta o să fac. Mâine.

— Adică azi.

Mi se pune un nod în stomac. Normal, e deja dimineaţă. Ce prost sunt!

— A, da, zic şi o strâng şi mai tare în braţe. Cred că ar trebui să dormim puţin.

— Da, e o idee bună, zice Autumn.

Ne lipim unul de celălalt şi, curând, Autumn începe să sforăie uşor.

Dar eu nu adorm. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Unsprezece

Una dintre ironiile sortii – trebuie î neapărat să-mi aduc aminte s-o rog pe Antumn să-mi explice ce e ironia – e ca acum am ce să-i spun lui Sylvie.

Sylvie va accepta că o aleg pe Autumn dacă între noi e mai mult decât o simplă prietenie. Tocmai asta face totul aşa de complicat.

încerc să fiu atent la cuvintele pe care le folosesc, încerc să spun doar ce simt şi exact ce simt. Oamenii cred că e greu să mă citească, dar niciodată n-am înţeles de ce. Nu am niciun secret. De cele mai multe ori, pur şi simplu nu vorbesc despre mine decât dacă sunt întrebat.

Prima data când Sylvie s-a interesat de Autumn, nam vorbit de fapt despre ea.

Era ultima zi din clasa a noua.

Jamie tocmai trecuse prin faţa noastră, când ieşeam din campus. O ducea pe Autumn pe umeri, în timp ce ea ţipa şi se prefăcea că-i este frică, iar gaşca lor de rockeri se ţinea după ei, cântând din toţi rărunchii un cântec enervant.

— Care-i faza? a întrebat Sylvie.

Mica paradă a lui Jamie ne depăşise deja şi începuserăm din nou să mergem. Eu şi Sylvie ne îndreptam spre un restaurant tast-food de lângă campus şi aveam senzaţia că acolo se duceau şi ei.

— Eh, tipul ăla se dă mare mereu, am zis.

L-am privit pe Jamie în timp ce a învârtit-o pe Autumn, după care a lăsat-o jos.

— Nu despre asta-i vorba! m-a contrazis Sylvie. Care-i faza cu tine, de fiecare dată când o vezi cu el?

— Despre ce vorbeşti?

— Autumn Davis şi Jamie Allen, a precizat Sylvie şi, când m-am uitat la ea, m-a tras de braţ. Haide, Finn! tocmai te uitai urât la ei.

— Nu-mi place de el, i-am explicat ridicând din umeri. Ţi-am mai zis: în copilărie am fost prieten cu Autumn. E aiurea ca-i place de măscăricii]-ala.

Am ridicat din nou din umeri. în faţa noastră, Autumn şi prietenii ei aşteptau la trecerea de pietoni să se facă verde.

— Dar cu toţii se comportă de parcă ar vrea sa zică: „Hei, uită-te la mine, sunt aşa de ciudat”? Ea poartă o coroniţă în fiecare zi şi pare că-i place cum se lauda Jamie cu ea peste tot în public.

— Autumn a fost mereu ciudată, i-am zis. Aşa e ea. Jamie face totul ca să atragă atenţia şi ştii ce părere am despre oamenii care fac asta.

A fost o lovitura sub centură, ţintită nu doar spre Jamie, ci şi spre Sylvie, aşa că niciunul dintre noi nu a mai zis nimic.

Cu câteva săptămâni mai înainte, încurajată de nişte băieţi mai mari şi de un tip cu care ieşea

J 1 J J. 1

Victoria, Sylvie se sărutase cu Alexis în

roata cea mare şi ne certaserăm rău, pentru prima data.

I-am spus atunci lui Sylvie ca nu mi-ar fi păsat dacă s-ar fi sărutat cu Alexis pentru că asta voia sa iaca. Ar fi fost chiar cool daca ar fi vrut cu adevărat să facă asta. Dar făptui ca a făcut-o doar ca să impresioneze nişte băieţi pe care nu-i mai văzuserăm în viaţa noastră... m-a scârbit. Şi i-am spus şi asta.

— Nu pot sa fiu cu tine dacă vrei doar să atragi atentia.

Până am ajuns la restaurant, niciunul dintre noi nu a mai zis nimic. Când am intrat noi, Autumn şi prietenii ei erau deja acolo. Sylvie s-a dus la toaletă.

Am comandat pentru amândoi şi m-am aşezat cu spatele la Autumn şi la prietenii ei.

Când s-a întors de la baie, părea ca plânsese.

— Syl...

A ridicat o mână, facându-mi semn să mă opresc.

— Vreau să-ţi spun ceva, dar mai târziu, m-a anunţat.

Am mâncat şi am răsuflat uşurat când Autumn şi prietenii ei au plecat, ca să nu vadă ce atmosferă ciudată era intre mine şi Sylvie. După masă, am mers în parc şi am poposit pe un deal, unde Sylvie mi-a povestit despre domnul Wilbur.

Mi-a explicat că, în clasa a şaptea, un profesor era interesat s-o ajute să-şi

dezvolte multiplele talente. S-a oferit s-o mediteze şi a început să-i spună că o s-o ajute să termine liceul mai devreme, ca să poată începe facultatea la şaisprezece ani. Părinţii lui Sylvie au crezut că asta e dovada faptului că ñica lor era cu adevărat deşteaptă.

Wilbur n-a acţionat imediat. A început prin a spune, în repetate rânduri, cât de dezamăgit era de progresul lui Sylvie, întrebând-o de ce re tuza să muncească la fel de mult cum muncea el pentru ea. A izolat-o de prietenii ei şi a făcut-o să renunţe la activităţile ei, ca sa se concentreze exclusiv pe şcoală. După care a început să facă tot felul de comentarii, să-i spună că ar trebui să se acopere mai mult, ca, la urma urmei, era şi el bărbat şi că ea era asa de frumoasă! De-abia în al doilea semestru din clasa a opta i-a spus că l-a dezamăgit din punct de vedere academic şi că l-a tentat din punct de vedere sexual de prea multe ori. îi era datoare, i-a zis el.

Din fericire, cineva a intrat peste ei.

— Am fost prinşi, mi s-a confesat Sylvie, după care s-a încruntat şi s-a corectat. Cineva a intrat şi *e¡ a* fost prins.

— Da, pe el l-au prins, am aprobat-o. Tu n-ai făcut nimic rău. Ai fost salvată.

Voiam să-i spun mult mai mult de-atât, cât de puternică e, ca inteligenţa ei nu e o minciună pe care i-a zis-o Wilbur, ci un adevăr de care tipul a profitat.

Syivie a dat din umeri.

— Un pic cam târziu.

Ne aflam pe dealul care dădea spre lac. Era prea cald, dar niciunul dintre noi nu a zis nimic despre asta. îngrozit, am rămas încremenit, iară să pot s-o consolez sau s-o sprijin. Pur şi simplu am stat lângă ea şi am ascultat-o.

[5] — Deci, a continuat Syivie şi, pentru prima dată după aproape o oră, s-a uitat la mine. Merg la terapie o dată pe luna şi-ţi spun asta pentru ca ai avut dreptate.

M-am încruntat confuz şi am clipit.

— Despre faza din roată, l-am spus domnului Giles că ne-am certat şi am vorbit despre motivele pentru care m-am purtat astfel. E...

— Syivie, nu contează.

— Ba da! a insistat ea. Contează! Ani nevoie să înţelegi asta. Wilbur s-a comportat oribil, dar ajunsesem dependentă de aprobarea lui, ca de un drog. M-a făcut să-mi doresc cu atâta disperare să mă accepte, încât mă cuprindea un val de adrenalină de fiecare dată când se întâmpla asta. Nu ştiu. Domnul Giles spune că uneori îmi e dor de senzaţia aceea. Tind „să mă dau în spectacol”... şi poate că are dreptate, a concluzionat dându-şi ochii peste cap.

— Cred că înţeleg, i-am zis.

Asta a fost tot ce-am putut să-i ofer. O rănisem ca să-mi protejez o rană veche provocată de Autumn, fără să mă întreb dacă nu cumva le-avea şi ea pe-ale ei. Am fost şocat de comportamentul meu, dar impresionat de forţa şi de demnitatea ei.

— Acum lucrez cu domnul Giles, a continuat Sylvie, tara să se mai uite la mine, şi încerc să-mi dau seama
când sunt eu cu adevărat şi când mă comport aşa cum m-a transformat domnul Wilbur. Apropo de faza din roată... Lucrez Ia asta, bine?

— Sylvie..., am dat să zic.

A ridicat mâna ca şi mai înainte, asa că am tăcut.

— Wilbur a încercat să-mi fure adolescenta. Fără
prieteni, tară petreceri, voia ca în viaţa mea să existe doar el şi nişte cursuri la colegiu, în timp ce îi făcea pe părinţii mei sa creadă că mă pregătea pentru Harvard. M-am mutat de la scoală şi acum fac tot ce se face la liceu: sunt majoretă, m-am înscris în consiliul elevilor, fac parte din echipa de organizare a balurilor. Vreau să mă distrez şi să fac ce face orice adolescent, chiar dacă uneori mai greşesc.

— îmi pare rău că ai trecut prin asta. îmi pare rău că am zis...

— Lasă-mă să termin, Finn! Ambiţia mea? Asta am fost dintotdeauna, nu ce a vrut domnul Wilbur, deşi s-a folosit de mine. Aşa că vorbesc serios când spun că vreau să fac tot ce se face în liceu. Ăsta e planul, asta sunt eu cu adevărat.

S-a uitat la mine şi am dat din cap aprobator. O înţelegeam.

— De-asta vreau... ştii tu... să am un iubit în liceu, a continuat. Dar domnul Giles spune că nu pot să fiu cu cineva care mă

face să mă simt nesigură.

— îmi pare rău, n-am vrut să...

— Finn, am nevoie să aud că vrei să fii cu mine. Că nu sunt doar planul tău de rezervă, pentru că nu poţi sa fii cu persoana cu care vrei de fapt sa fii.

S-a uitat la mine, calmă şi echilibrată, aşteptându- mi răspunsul, oricare ar fi fost acela.

— Eşti aşa de puternică! i-am zis, pentru că era adevărat.

încercam să-mi dau seama ce puteam să-i spun, ca să fiu sincer. Chiar *îmi era uşor* să fiu cu ea. Autumn nu mă iubea. Deci chiar voiam sa fiu cu Sylvie.

— Vreau să fiu cu tine! am asigurat-o. Şi tot ce mi-ai spus mă face să te respect şi mai mult. Te iubesc, Sylvie!

Nu mai pronunţasem niciodată cuvântul ăsta şi, o secundă, am simţit panică, până când ea mi-a zâmbit uşor.

— Şi? a întrebat Sylvie.

— Nu ştiu ce altceva vrei să spun, am minţit.

— Că nu vrei sa fii cu nimeni altcineva. Ca vrei să fii doar cu mine.

Am luat-o în braţe. Nu-mi plăcea să-mi exprim afecţiunea în public, mai ales în primul an de relaţie. M-a strâns şi ea în braţe.

— Sylvie, eşti una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în viata mea. Şi una dintre cele mai deştepte. Şi aşa de ambiţioasă! înainte sa te cunosc, nu ştiam cât de atrăgătoare e ambiţia pentru mine.

Am sărutat-o pe frunte, apoi am continuat:

— Şi eu vreau să tac cu tine toate lucrurile care se tac în liceu, Sylvie – balurile, evenimentele, tradiţiile pe care ţi le doreşti tu. O să mergem la petreceri şi o să facem greşeli stupide, care se vor transforma în poveşti amuzante.

Am continuat aşa o vreme, în timp ce o ţineam în braţe, promiţându-i că vom face tot felul de lucruri în următorii trei ani.

— Te iubesc, Sylvie, i-am zis din nou în cele din urmă şi am sărutat-o până ni s-a tăiat respiraţia.

La vremea aceea, credeam că n-a observat ce nu i- am spus, dar mă înşelam.

*

Autumn se agită în somn. Ca sa mă protejez, îi mut capul de pe umărul meu şi i-l aşez uşor pe o pernă. Mă uit la ceas. E 7 dimineaţa. Astăzi trebuie sa-i spun lui Sylvie că o aleg pe Autumn, aşa cum s-a temut mereu că o voi face.

Stau întins pe o parte şi mă uit la Autumn, până când ma ia din nou somnul.

Mă loveşte de câteva ori şi probabil zgomotele pe care le fac o trezesc şi pe ea. De fiecare dată când adorm la loc, mă întind spre ea, spre faţa ei, spre mâinile ei. încerc să şoptesc, deşi nu sunt sigur că reusesc sa articulez vreun cuvânt:

1

— Te iubesc.

Doisprezece

M ă trezesc.

Telefonul.

Sună, în buzunarul blugilor, pe podea, unde i-am aruncat când eu şi Autumn...

Se foieşte lângă mine. Mă ridic repede din pat şi încerc să opresc soneria înainte s-o trezească. Vad numele la care mă aşteptam. Resping apelul. Când ridic privirea, constat că Autumn se uită la mine.

— Bună!

Nu-mi pare rău s-o vad trează.

— Ea era? întreabă Autumn.

îmi pun telefonul pe noptieră. E 1:30 după- amiaza.

— Contează? o întreb.

Vreau să fim doar noi doi, cât se poate de mult.

— Da.

— Ea era.

Autumn îşi coboară privirea. Strânge din buzele-i rozalii. Las blugii pe jos şi mă bag iar în pat.

— Vino-ncoace!

Mă simt uşurat când o tin din nou în braţe.

Ca să se aşeze mai bine, se foieşte, apoi respiră adânc. Simt că-mi inspiră mirosul, aşa cum am tăcut şi eu cu ea. Mă uimeşte

iar noua mea realitate. Mă iubeşte. Autumn e îndrăgostită de mine, asta e sigur. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că se va întâmpla asta.

în toţi anii ăştia în care am tânjit fizic după ea, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc cum ar fi să fiu iubitul ei, cel puţin nu la nivel conştient.

Dar mereu am avut vise clare. Puteam să-mi controlez gândurile când eram treaz, dar noaptea creierul meu se bucura de obsesia lui secreţii. Am avut acelaşi vis, recurent, că eu şi Autumn eram un cuplu. Ca şi în fanteziile mele conştiente, nu exista nicio explicaţie pentru care ajungeam împreună. Pur şi simplu, se întâmpla.

Indiferent de vis – fie că eram în spaţiu, fie că eram într-o versiune a liceului McClure în care holurile erau cu susul în jos –, răsuflăm mereu uşurat ca eram împreună. Mi se părea ca visul meu era de fapt realitatea şi, când mă trezeam, simţeam că sunt într-un coşmar în care eu şi Autumn iubeam pe altcineva, fără ca măcar să mai fim prieteni. Mi-am negat sentimentele în faţa lui Jack, în faţa lui Sylvie şi chiar faţă de mine însumi, dar creierul meu continua să insiste cu încăpăţânare că mie şi lui Autumn ne era sortit să fim împreună. Credeam că dorinţa şi gelozia se amestecau, creându-mi iluzia că totul era doar o eroare şi că întâmplările care ne aduseseră aici erau o greşeală.

Dar...

Iată-ne!

— Te simţi vinovat?

Vocea lui Autumn e uşoară ca un fulg, de parcă încearcă sa sufle cuvintele.

Doar eu trebuie să mă simt vinovat. E important să înţeleagă asta.

Am nevoie să priceapă ca a trebuit să fac asta. A trebuit să fiu cu ea, dacă s-a ivit şansa. Dragostea mea pentru ea e o parte din mine.

— Da, recunosc eu. Dar simt şi că am fost fidel unui lucru mai important.

E doar începutul a tot ce vreau să-i spun, dar sunt întrerupt de sunetul telefonului, la care ar fi trebuit sa mă aştept.

Am de gând să-l ignor, dar Autumn zice:

— Ar trebui să vezi cine e.

— Nu vreau, îi răspund automat.

— Ar putea fi mamele noastre, iar dacă nu vorbim cu ele, o sa creadă că am murit şi o să se întoarcă mai

> devreme acasă.

Pun pariu că e Sylvie, să-mi dea datele zborului ei înainte să se suie în avion, în Chicago, dar Autumn are dreptate. Nu vreau ca mamele noastre să apară şi să ne întrerupă.

Mă dezlipesc de Autumn, mă ridic şi iau telefonul.

ORD > STL Zbor#5847 4:1 7pm
Mâncăm după? Da/nu?

Mă bucur că stau cu spatele, pentru că

nu mă pot abţine să nu zâmbesc. E aşa de tipic pentru Sylvie: prescurtările militare, presupunerea că o să recunosc codul aeroportului din Chicago. O parte dintre motivele pentru care Sylvie se subestimează e că nu-şi da seama că majoritatea oamenilor nu au eficienţa şi candoarea ei. Presupune că toţi ştiu exact ce vor de la viaţă şi ca aplică tot felul de strategii ca să obţină lucrurile respective cât mai repede. Autumn e singura persoană pe care o cunosc care-i seamănă în privinţa asta.

Super k ai ajuns OK. N-am dormit deloc. Tb să mă odihnesc. N vdm doar noi 2? La 7?

Opresc soneria telefonului.

Mă întind iar pe pat, aproape de Autumn, şi ne uităm unul la celălalt.

— Tot ea era? mă întreabă, deşi ştie.

— I-am spus că nu o aştept la aeroport. O să mă duc s-o văd după ce ia cina cu părinţii ei.

— A! Când?

— Mai avem câteva ore la dispoziţie.

Patru ore şi cincizeci şi unu de minute.

s *

— Culcă-te la loc! o îndemn.

— NLL sunt obosită.

— Nici eu.

Nu contează ce facem, atâta vreme cat pot să mă uit la ea.

Poate şi Autumn simte acelaşi lucru, pentru că se uită la mine şi fac ce am visat

de mii de ori ca voi face: întind mâna şi-i dau laoparte parul de pe frunte.

Autumn închide ochii când încep să o mângâi pe tâmple şi pe păr. Pare atât de fericită! Cum se poate so fac sa zâmbească aşa, doar atingând-o cu vârful degetelor? Nimic altceva nu o poate face să zâmbească astfel: nicio muzică, nicio altă senzaţie.

Sigur e ceva la mijloc.

După patru ani în care l-a refuzat pe Jamie, de ce a acceptat s-o facă acum cu mine?

Aproape că râd când îmi dau seama că nu a spus *da* la ceva ce i-aş fi propus eu. Dimpotrivă, ea a fost cea care a făcut propunerea. Eu doar am cedat rugăminţilor ei, în ciuda motivelor pentru care ştiam că era o idee proastă s-o facem.

Autumn tremură când o ating, de parcă degetele mele sunt mai mult decât poate suporta.

—Regreţi ce s-a întâmplat? o întreb, sigur că ceva va merge prost.

Deschide ochii.

-Nu.

înainte să apuc să răsuflu uşurat, continuă:

—Dar mi-aş fi dorit sa iie prima dată şi pentru tine, îşi mută privirea şi îngheţ.

Fără s-o trădez pe Sylvie, trebuie să-i explic lui Autumn cât de importantă a fost noaptea trecută pentru mine.

Las mâna jos şi mă concentrez să-mi aleg cuvintele.

—Prima dată... eram amândoi atât de

beţi, încât niciunul dintre noi nu-şi mai aminteşte nimic. Şi după aceea mi-am dat seama că putea s-o facă doar când era beată. Şi, dacă era beată, nu mi se părea mie în regulă. Nu s-a întâmplat des şi nici n-a fost prea bine. Aşa că, din multe puncte de vedere, azi-noapte a fost şi pentru mine prima dată.

Sper că nu trebuie să mai dezvolt ideea, totuşi Autumn mă întreabă:

— Cum adică nu putea s-o facă dacă nu era beată?

— Cineva a rănit-o la un moment dat, îi zic.

E adevărat că Sylvie a fost rănită, dar nu e adevărat că a fost rănită doar o dată.

— Oh!

E păcat că nu-mi aduc aminte prima dată când am făcut sex, dar nu de-asta am simţit că aseară a fost prima dată pentru mine. Cu Sylvie, de cele mai multe ori ajungeam să-i spun că e prea beată ca să continui. Au fost şi nopţi în care era suficient de trează cât să-şi dea consimţământul, dar tot a trebuit să ne oprim. Rareori am terminat şi mereu mă temeam să nu-i fac s
rău.

Autumn îşi pune mâna peste a mea şi brusc îmi aduc aminte de toate lucrurile pe care vreau să i le mai spun. îmi întrepătrund degetele cu ale ei.

— Voiam ceva mai bun pentru tine, îi zic. De-asta le-am pus să-mi promiţi că n-o s-o faci niciodată după ce bei; dar, sincer, ideea ca ai fi putut s-o faci cu oricine mă scotea din minţi.

Vreau s-o avertizez cu privire la efectul pe care îl are asupra mea:

— Mai ţii minte când mi-ai spus că voiai s-o faci prima dată după absolvire, iar a doua zi stăteai pe trepte şi îl aşteptai pe Jamie?

— Da.

— Am venit aici şi am dat un pumn în perete. Nu mai făcusem niciodată asta până atunci. M-a durut.

— Ai crezut că...

— Da.

Trebuie şi s-o previn că în preajma ei devin foarte egoist.

— După ce am aflat că v-aţi despărţit, mi-a fost greu sa te văd suferind după el, când eu eram atât de fericit, încât voiam să te ridic în braţe şi să te învârt.

Aşa cum îl văzusem pe Jamie făcând de atâtea ori.

în loc să reacţioneze la ipocrizia mea, Autumn îmi spune:

— Şi tu ai fost trist când Sylvie ţi-a dat papucii. Am fost aşa de furioasă că te-a rănit, încât m-am gândit cum ar ii s-o împing în faţa autobuzului şcolii.

Aproape râd când aud ce nebunie îi trecuse prin cap.

— Am fost trist, dar a fost vina mea! recunosc eu. Le-am zis tuturor că nu-mi place când cineva face comentarii la adresa ta, aşa că Sylvie a devenit geloasă. M-a întrebat dacă am sentimente pentru tine.

Atunci Sylvie chiar mă întrebase direct.

— Şi i-am spus s-o lase baltă şi am tot

încercat să schimb subiectul. Şi-a dat seama.

Am încercat să aplic ce funcţionase înainte: sa-i spun lucruri adevărate intr-un fel care să ascundă ce nu voiam să-i dezvălui. în repetate rânduri îi spusesem lui Sylvie ce credeam eu că voia să audă, dar atunci nu mi-a mai mers. Sylvie m-a părăsit, aşa cum meritam. A fost rece şi tăioasă.

— Finn, şi daca deliberat o taci pe indiferentul, tot ar fi o problemă. M-am săturat de mascarada asta.

A durut, pentru câ niciodată nu considerasem relaţia noastră o farsă.

O parte din mine îşi doreşte să-i spună lui Autumn cât de dor mi-a fost de Sylvie în săptămânile alea. Mi-a fost dor să vorbesc cu ea despre politică. Mi-a fost dor să ieşim la alergat împreuna, când nimeni altcineva nu voia să mai iasă, pentru că era prea frig. Mi-a fost dor s-o sun să-i urez noapte bună. Mi-a fost dor de serile petrecute la bibliotecă, în timp ce lucram cot la cot, tară să vorbim.

în cele din urmă, am minţit-o pe Sylvie. Am minţit-o din nou şi din nou. Sigur, îi spusesem că la un moment dat îmi plăcuse de Autumn. Dar i-am zis şi că, atunci când am pierd ut-o, mi-am dat seama că de fapt nu fusesem îndrăgostit de ea. I-am spus că ea, Sylvie, era singura persoană cu care voiam să fiu şi ea mi-a dat impresia că mă credea.

— De ce te-ai împăcat cu ea? m-a întrebat

Autumn, luându-mă prin surprindere.

— Şi tu erai îndrăgostită de Jamie, nu?

— Mda, zice ea şi sunt mirat că încă mai simt un ghimpe de gelozie.

— Atunci de ce nu înţelegi? Voiam.,, am încercat s-o iubesc doar pe ea.

Privirea lui Autumn îmi sugerează că înţelege măcar atât, ceea ce mă determină să continui:

— Când ţi-am spus luna trecută că o să mă despart
de Sylvie, n-am făcut-o pentru că speram să am vreo sansă cu tine. Puteam să te iubesc de la distantă, dar J i ar fi fost nedrept faţă de ea să fiu îndrăgostit de prietena mea cea mai buna.

Brusc, Autumn se ridică în capul oaselor. îşi trage pătura în jurul ei, de parca ar bandaja o rană. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Când i-am mărturisit că am tras cu pumnul în acel perete, deşi el n-avea nicio vină, şi că m-am bucurat când ea a suferit, mi-a zâmbit dulce. De ce e supărată acum? Mă ridic şi eu.

— Autumn 1

Şuviţe de păr îi acoperă obrajii.

— Dacă o vezi şi-ti dai seama că totul a fost o
greşeală? mă întreabă. 1 1

— N-o sa se întâmple asta.

— S-ar putea.

— Ba nu!

— Dacă o iubeşti..., zice Autumn, dar nu pot s-o las să continue.

— Dar dacă am sansa să tiu cu tine...

încă mi se pare ireal că, după câte s-au 5

întâmplat, tot nu înţelege cât de incontrolabil de mult o iubesc.

— Doamne, Autumn! Eşti idealul cu care le-am comparat mereu pe toate celelalte fete. Eşti amuzantă şi deşteaptă şi ciudată. Nu ştiu niciodată ce urmează să zici sau să faci. Iubesc asta. Pe tine. Te iubesc pe tine.

După toţi anii în care m-am abţinut să nu-i fac cele mai elocvente declaraţii de dragoste, marele meu discurs de-acum pare sec, dar încerc să las să se vadă toată emoţia.

îsi da laoparte şuviţele castanii şi ochii ei uriaşi mă iscodesc pe sub gene.

Nu ştiu cum de mai respir.

— Şi eşti aşa de frumoasă! mă surprind zicând.

îşi ascunde iar faţa şi încep să râd.

— Uite ce e, *ştiu* ca ştii deja asta.

Râd pentru că am văzut-o stânjenită de complimentul ăsta de atâtea ori!

— E altceva când o spui tu.

Vorbeşte aşa de încet, încât de-abia pot s-o aud.

Râd.

— în ce fel?

— Nu ştiu, şopteşte.

Dulcea mea Autumn.

— Eşti asa de frumoasă!

O mângâi pe faţă şi îi ridic bărbia. Trebuie să mă vadă când îi spun asta:

— Noaptea trecuta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în toată viaţa mea şi niciodată nu m-aş gândi să consider că a fost o greşeală... poate că tu ai spune

asta.

— N-aş spune-o niciodată, şopteşte.

Zâmbesc şi-mi lipesc fruntea de a ei. închid ochii şi-i zic:

— Atunci totul o să fie bine. Suntem împreună acum, da?

Am nevoie s-o aud rostind asta. Gata cu greşelile!

— Bineînţeles, zice Autumn şi nu mă pot abţine să nu râd din nou.

Se mai retrage un pic de lângă mine.

— N-am crezut niciodată că o să se întâmple asta, îi explic, şi acum tu spui „bineînţeles”, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Nu aşa pare?

Şi da, şi nu. Pare natural să fiu cu /Autumn, dar şi supranatural în acelaşi timp. Mă gândesc la cum romanul ei a surprins şi a descris atât de bine dragostea mea pentru ea, fără să fie conştientă că asta simţeam. Mă gândesc la visele mele recurente în care ne întorceam la cum ar fi trebuit să fie lucrurile de fapt, în care eu şi ea eram împreună.

— Cum am ajuns aici? mă întreb cu voce tare.

Cum se poate ca unor oameni să le fie sortit sa fie împreună, dar, în acelaşi timp, să nu le iie sortit să fie împreună?

Simt din nou că e posibil să fie o păcăleală, că soarta nu o să mă lase să fiu cu ea; dar, când mă uit la Autumn şi văd cum mă priveşte în tăcere, calmă, aşteptând să zic ceva, îmi dau seama că nu contează.

Probabil că mi se schimbă expresia feţei, pentru că zâmbeşte şi se aşază pe genunchii mei. Ne luăm în braţe şi ne strângem tare. După câteva clipe, rupe tăcerea:

— Ştii, nici eu nu am crezut ca se va întâmpla asta vreodată. Când Jack mi-a spus că...

Apoi se opreşte.

îmi dau capul pe spate şi mă uit la ea.

— Ah! Nu ţi-am explicat partea asta azi-noapte...

— Ce parte? mă sperii eu, dar sper să nu se vadă.

Ce i-o fi zis Jack?

— Mai tii minte când am fost la fii mu] ala horror cu

5

Jack, acum câteva săptămâni? Tu te-ai dus să iei covrigei şi nu mai ştiu ce, iar în lipsa ta el mi-a zis: „Lui Fiim i-a luat o veşnicie să te uite data trecută. Te joci iar cu el?”

îl imită bine pe Jack. Continuă:

— Şi eu m-am mirat: „Poftiiim?” Pentru ca habar n- aveam că te simţiseşi aşa. Dar Jack a zis că nu mă mai plăceai şi că totuşi el era un pic îngrijorat. Aşa că în ultimele săptămâni m-am gândit că mi-am ratat şansa cu tine.

Nu comentez nimic. Sunt prea plin de gânduri şi sentimente contradictorii.

— Finny?

— Scuză-mă! încercam să mă hotărăsc dacă ar trebui să-l omor pe Jack că ţi-a spus că te plac sau daca ar trebui să-l omor că ţi-a zis că nu te mai plac. Grea

decizie.

— Nu un, se opune Autumn şi mă sărută pe obraz. Nu ii supărat! Era şi el îngrijorat pentru tine, A fost un dulce. Te iubeşte.

— Da! sunt eu de acord.

Jack mă proteja, nu putea să creadă că nu mai aveam sentimente faţa de Autumn. Dar acum încep sa mă întreb altceva.

— Ce-ai fi făcut dacă ţi-ar ti spus adevărul, că sunt – încerc să-mi aduc aminte cum se exprimase Jack – mort după tine?

Autumn îşi lasă capul pe umărul meu. Nu pot să cred că se întâmplă aievea, că o ţin în braţe.

— Hmmm, face ea. Cred că mi-ar ii fost greu să-l cred.

— Serios?

— Da. Nu sunt chiar genul tău.

— Dar...

Mă hotărăsc să nu mai zic nimic despre comentariul ăsta privind „genul” meu.

— Să presupunem că Jack te-ar fi convins. Sunt sigur că ar fi reuşit în cele din urmă. Şi apoi?

— Cred ca as fi...

Face o pauză, apoi continuă.

— Cred ca as fi flirtat cu tine!

— Cum?

— Habar n-am, zice Autumn. Dar când ţi-am dat să citeşti... Of!

înainte să reacţionez, se desprinde din braţele mele şi se uită disperată la mine.

— După tot ce s-a întâmplat azi-noapte, aproape ca am uitat că ti-am dat să citeşti

romanul.

Se uită la mine de parcă m-am transformat într-un animal sălbatic în care nu are încredere.

— Autumn, e minunat! îi zic.

Continuă să se uite la mine, neîncrezătoare.

— Serios!

— E prima versiune, îmi zice. N-are cum să fie minunat. Dar, dacă ţi s-a părut OK, e un început bun.

— Mi-a plăcut la nebunie!

Scutură din cap, respingându-mi laudele.

— De ce aveai asa de multe emoţii să mi-l arăţi?

— Pentru că..., zice tragându-şi pătura pe genunchi, Mi-am pus sufletul pe tavă în cartea asta, m-am dezvăluit total. Acum nu mai am emoţii legate de felul în care ai interpretat relaţia dintre Izzy şi Aden, dar azi-noapte m-am gândit că ar putea fi sfârşitul prieteniei noastre. Pentru că m-ai uitat. După ce team abandonat.

— Dar nu te-am uitat! o contrazic eu. N-am putut să te uit.

Se uită iar la mine.

— Ma bucur că nu m-ai uitat! îmi mărturiseşte, iar expresia ei îngrijorată e înlocuită de un zâmbet vag. Deci ţi-a plăcut cartea. Dar eşti subiectiv, evident.

— îţi aduci aminte cât de furios am fost azi-noapte? Am crezut ca mi-ai surprins perfect devotamentul, în cele mai mici detalii, după care mi l-ai reproşat, fără să

te gândeşti la sentimentele mele. însă tot mi-a plăcut povestea. Eşti o scriitoare bună, Autumn. Mereu ai fost bună la asta.

Ridică din umeri şi îşi mută privirea, zâmbind.

— Mulţumesc! şopteşte ea.

Nu mă mai pot abţine. Mă aplec şi o sărut insistent. Facem asta câteva minute, dar tresar când simt cum degetele ei mă cuprind.

— Nu putem să mai riscăm o dată să rămâi Însărcinată, îi zic, deşi o sărut pe gât şi nu fac nimic ca să-i opresc mâna.

Autumn se retrage un pic şi îşi pune cealaltă mână pe umărul meu.

— Nu-ţi face griji! îmi şopteşte. Ştiu ce fac.

Mă împinge pe pat şi, o vreme, nu-mi dau seama cât, mă abandonez în braţele ei.

Treisprezece

C- ât timp mai avem? mă întreabă Autumn.

Nu vreau să mă gândesc la asta, totuşi mă uit la ceas. Ne-am petrecut toată după-amiaza sărutându-ne şi motăind.

— Peste o oră ar trebui să fac un duş, îi zic.

Când s-a dus mai devreme la baie, mi-am verificat telefonul pe furiş şi am văzut mesajul de la Sylvie, care îmi confirma că pot să vin s-o iau de-acasă după 7.

Autumn îşi lipeşte spatele de pieptul meu şi nu o mai mângâi pe braţ, ca să pot s-o îmbrăţişez. O sărut pe obraz. Rămânem aşa o vreme.

După ce Autumn m-a torturat cu mâinile ei fermecându-mă şi după ce m-a răvăşit triumfătoare cu gura, am încercat să-i întorc favoarea. Mai am nevoie de antrenament, dar entuziasmul lui Autumn e infinit.

Pe parcursul după-amiezii, Autumn s-a uitat la mine de mai multe ori ca şi cum încearcă să se

convingă că totul e[1] adevărat. A fost o oglindă aşa de ciudată a propriilor mele sentimente!

Mi-a spus de mai multe ori că mă iubeşte. Mi-a zis-o cu respiraţia întretăiată, printre săruturi. Mi-a şoptit-o înainte să mă muşte încet de umăr, făcându- mă să gem de plăcere, surprins. Mi-a spus-o cu toată certitudinea după ce m-a epuizat, în timp ce încă tremuram sub atingerea mâinilor ei.

Creierul meu începe să accepte situaţia. Şi Autumn ma iubeşte.

— Mâine, îmi[1] şopteşte Autumn.

— Ce se întâmplă mâine?

Mâine o să fie minunat, la fel şi poimâine şi în toate zilele ce vor urma, pentru ca sunt al ei. Doar seara asta va fi mai complicată, dar asta e doar problema mea.

— Nu poţi să mai aştepţi până mâine?

O strâng şi mai tare în braţe şi îmi

îngrop faţa în ceafa ei.

— Nu, trebuie s-o fac azi.

îi sărut umărul. Undeva, în străfundurile minţii mele, sunt în continuare surprins că vrea s-o ating.

Autumn se întoarce cu faţa spre mine.

— Spune-mi o poveste, îmi cere ea.

— Ce fel de poveste?

încerc să-mi ascund amuzamentul din voce, pentru că ea e foarte solemnă.

— Despre noi. Ceva adevărat. Ceva ce s-a întâmplat când nu ştiam că ne iubim.

— Hmmm...

Cred ca înţeleg ce vrea şi mă întreb dacă ştie şi ea nişte poveşti de genul ăsta.

— îţi aduci aminte coroniţa aia pe care ţi-a dăruit-o mama de Crăciun? A zis „Finny a ales-o". Eu am cumpărat-o. Am văzut-o într-un magazin şi am ştiut ca o să-ţi placă. T-am dat-o mamei şi am rugat-o să-ţi spună că e din partea amândurora.

Autumn rămâne cu gura căscată.

— O, Finny, îmi zice. Ai fi putut să-mi spui...

— Nu. N-aş fi putut. Nu ne mai luaserăm cadouri de Crăciun de foarte multi ani. Ar fi fost ciudat.

— O, Finny! repetă ea, dar, de data asta, e de acord cu mine.

— Acum spune-mi tu o poveste, îi zic.

— Păi, începe, mai ţii minte ce s-a întâmplat de Ziua îndrâgostiţilor, imediat după Crăciunul ăla? Erai bolnav şi ti-am adus o felicitare de la...

Se opreşte, nu e nevoie să continue.

— îmi aduc aminte.

Am resimţit toată iarna agonia acelei zile. M-am gândit obsesiv câteva săptămâni la cât de penibilă a fost acea conversaţie.

— Arătai aşa de bine! şopteşte Autumn, tară să se uite la mine şi clipesc surprins.

Se scutură uşor şi închide ochii, ca şi cum ar vrea să alunge amintirea.

— Ai apărut la uşa iară tricou, transpirat, roşu în obraji şi...

Geme, frustrată. Când se uită iar la mine, spune:

— Dar ai văzut cum m-am uitat la tine, nu? N-aveai cum să nu observi. A fost asa de evident!

Zâmbeşte, de parcă se aşteaptă să fiu de acord cu ea.

— Am crezut ca felicitarea era *de ¡a tine,* de Ziua îndrăgostiţilor. Am fost confuz şi fericit, apoi am devenit şi mai confuz când mi-am dat seama că era

de la Sylvie! spun eu şi din nou ezit. Am crezut că ai observat greşeala mea şi m-am simţit atât de prost şi de bădăran fată de tine... iar tu erai asa de frumoasă,

ca de obi...

— Ai crezut că eu... Cum aş fi putut să...? Finny, nu!

Ne uităm uimiţi unul la celălalt.

— Aş vrea să mă întorc în timp, îmi spune.

— Nu-i mai bine să te întorci la clipa în care ziceai că arătam bine?

Autumn râde. îmi spune că-i plăcea să

vină cu mamele noastre la meciurile mele de fotbal, dar că în acelaşi timp ura asta. Nu se putea concentra din cauza picioarelor mele musculoase în pantaloni scurţi – şi nu-mi vine să cred că mă admira de la distantă, asa ¥ ı cum făceam şi eu în ceea ce o priveşte.

De parcă mi-ar citi gândurile, îmi spune că era mereu conştientă de fiecare mişcare a corpului meu când eram prin apropiere – în staţia de autobuz, pe canapea când ne uitam la televizor, la cinele de sărbători –, aşa cum şi eu înregistram fiecare detaliu despre ea.

O mângâi pe păr şi pe braţ în timp ce vorbeşte şi o privesc cum închide ochii de plăcere, apoi îi deschide ca să se uite la mine.

— Mai vreau o poveste, îmi spune.

încerc să-mi aduc aminte cea mai intensă amintire în care am dorit-o. Cobor mâna pe spatele ei şi geme uşor. Ma descurc. O să am timp sa învăţ restul.

— Anul trecut, de Halloween, zic în cele din urmă. Te-am privit toată seara. Nu m-am putut abţine. Erai...

Derulez în minte toate cuvintele pe care le-am învăţat asociindu-le cu ea.

— Erai splendidă în seara aia, Autumn. Daca aş fi avut un telefon din ăla nou care face poze? M-aş fi gândit să încerc să-ţi fac una. Dar n-am avut!

îmi zâmbeşte în timp ce-i mărturisesc cât de groaznic sunt; bănuiesc că ar trebui să mă bucur că *La răscruce de vânturi* i s-a părut romantică.

— Nici măcar nu purtam un costum sexy, chicoteşte Autumn.

— Radiai pur şi simplu, o asigur eu.

în noaptea aia am fost mai impresionat ca niciodată. Pielea ei palidă şi strălucirea părului său castaniu au avut mereu puterea să mă hipnotizeze. Dar în acel an a fost extrem de fermecătoare, râsetele ei erau seducătoare şi fiecare mişcare părea un balet straniu.

— Nu puteam să-mi iau ochii de la tine, îi mărturisesc. înainte să te loveşti de mine, mi-am mutat privirea, ca să nu vezi că mă holbam la tine, dar ti-am subestimat viteza şi...

Râdem amândoi cu gândul la amintirea asta.

O văd cum reflectează la acea seară.

— Erai îngrijorat că eu şi Jamie am fi putut face sex în noaptea aia.

— Da, mă rog, daca aş fi fost în locul lui Jamie...

îsi muscă buza şi zâmbeşte uşor.

— Acum cred că e clar ce s-ar fi întâmplat, îmi mărturiseşte.

— Ei bine, nu văd cum am fi putut ajunge acolo.

Privirea lui Autumn se schimbă, ca şi cum se uită la un film pe care eu nu-l pot vedea.

— Să presupunem că, atunci când ne-am ciocnit, zice Autumn, paharul s-ar fi vărsat pe mine, nu pe tine. Iar eu aş fi zis: „Vino cu mine să ţii de şase cât îmi schimb tricoul”. As fi vrut să fiu singură cu tine şi

pun pariu că ai fi făcut asta.

— Sigur, îi zic, încurajând-o să continue.

— Odată ajunşi sus, ţi-ai fi terminat băutura, în timp ce eu îmi schimbam tricoul.

— Oare?

— Da, îmi zice Autumn. Pentru că ai fi avut emoţii, nu? Ai spus că magia Halloweenului aruncase o vraja asupra ta şi în noaptea aia nu trebuia să conduci.

Nu aşteaptă să o aprob. Ştie că are dreptate.

— Ai fi dat paharul pe gât în timp ce te-ai fi uitat la uşa mea, încercând să nu te gândeşti la mine schimbându-mi tricoul de cealaltă parte a ei. Când aş fi ieşit, ţi-aş fi zâmbit, fiind şi eu puţin ameţită de băutura, m-aş fi uitat la tine puţin prea insistent...

Brusc, văd exact tabloul pe care-l descrie, ca şi cum aşa s-a întâmplat. Buzele lui Autumn şi zâmbetul ei în timp ce mă uit la ea în holul întunecat, ritmurile muzicii de la petrecerea de jos făcând totul şi mai intim, şi mai plin de secrete. Percep circumstanţele tentante pe care le creionează şi, în versiunea asta, niciunul dintre noi nu reuşeşte să-i reziste celuilalt.

— Dacă m-ai fi sărutat, Finny, aş fi fost surprinsă, dar te-as fi tras în cameră şi... ei bine, asa cum am zis şi înainte...

)

Zâmbeşte.

J

— Nu cred că am fi mers până la capăt, îi zâmbesc la rândul meu. Nu sunt nesăbuit. Ştii asta. în plus, ai fi fost pregătită?

— Problema cu Jamie n-a fost niciodată că nu eram pregătită. Ceva nu era în regulă, dar nu am ştiut asta până nu te-am sărutat pe tine. Dacă ne-am fi sărutat atunci, de Halloween, probabil că ai dreptate. N-am fi mers până la capăt, chicoteşte ea. Dar sigur ar fi zburat de pe noi câteva haine înainte să ne revenim în fire şi sa realizăm că lumea o să observe dispariţia noastră sau ca o să ne prindă cineva.

— Şi? Petrecerea continuă, noi stăm pe patul tău şi... Zâmbeşte larg, dar vreau sa aud povestea!

— Bine. Stai puţin! zice Autumn parcă privind prin mine, după care continuă. Ne dăm seama că trebuie să ne oprim înainte să fim prinşi şi, în timp ce încercăm să ne desprindem unul de celălalt, ne şoptim câteva secrete în aburii alcoolului. Nu avem prea mult timp. Cred că nici unul dintre noi nu are suficient curaj cât să spună cuvântul care începe cu i. Ne-am aranja hainele şi părul, dar ştim că n-ar fi bine să fim văzuţi coborând împreună.

Sunt fascinat. Oare la genul asta de lucruri se gândeşte când are expresia asta pe faţă?

— Am stabili de comun acord că eu ar trebui să cobor prima, decide Autumn. Din moment ce e casa mea, prima dată ar fi observată lipsa mea. M-aş strecura lângă Jamie şi m-aş preface că sunt mai beată decât sunt de fapt, iar tu ai mai aştepta şi te-ai întoarce la petrecere după câteva minute.

Se uită din nou la mine, cel din prezent.

— Crezi că ne-am întoarce la timp? Că scuzele noastre ar fi crezute? adaugă ea.

Mă bucur că-mi cere părerea. Mă gândesc la colegii noştri, la casa ei, la amintirile mele din acea seara.

— Cineva probabil că a văzut ceva, o provoc eu. Dar nu suficient cât să zică ceva până a doua zi.

Autumn dă din cap aprobator şi continuă:

— Ar trebui sa ne prefacem că e totul în regulă şi, mai departe pe parcursul petrecerii, ne-am evita. Probabil că am bea amândoi mai mult ca de obicei, ca să ne ascundem emoţiile, am încerca inutil să nu ne

uităm unul la celălalt, prin mulţime.

Autumn se întoarce la povestea pe care o scrie ca sa mă mulţumească pe mine.

— înainte sa se termine petrecerea, m-aş întreba dacă întâlnirea noastră chiar a însemnat ceva pentru tine sau dacă doar erai beat.

Se uită la mine, aşteptând o confirmare.

— Da. Şi eu la fel, îi zic.

— De dimineaţă m-aş preface că mi-e rău... mă rog, probabil că mi-ar fi rău cu adevărat şi m-aş folosi de scuza asta ca să scap cât mai repede de prietenele care au rămas la mine peste noapte. Tu unde ai fi?

E o întrebare simplă.

— Acasă. Singur. Te-aş suna în secunda în care l-aş vedea pe Jamie plecând cu maşina.

Autumn zâmbeşte, mulţumită fie de

mea la poveste, fie de tendinţele mele obsesive – nu ştiu sigur de ce.

— OK, zice Autumn. La telefon, chinuiţi de cumplite dureri de cap, am continua să ne confirmăm şoaptele de aseară, ne-am da explicaţii mai detaliate cu privire la dorinţele noastre adevărate. Unul dintre noi ar ajunge la celălalt acasă şi...

Face un gest spre noi doi de-acum şi zâmbim.

— Şi cam asta ar fi.

— Dar, adu-ti aminte, cineva ne-a văzut aseară, îi zic rapid.

Autumn cască.

— Da, dar fiecare dintre noi ar trebui să se despartă de partenerul său, ca să putem fi împreună. Zvonurile de la petrecere s-ar răspândi rapid şi ar fi exagerate. E inevitabil. Am stârni un adevărat scandal, lumea near acuza că ne-am înşelat partenerii. Sau, nu ştiu... Pe tine te place toată lumea, aşa că pentru tine poate ilar fi aşa de greu, nu?

Oricât de mult mă bucur că Autumn s-ar fi despărţit de Jamie pentru mine şi ar li suportat consecinţele, tot observ cum se încăpăţânează să evite să pronunţe numele lui Sylvie, deşi despre Jamie vorbim amândoi relaxat. De-asta trebuie să mă despart azi de Sylvie. Nu înţelege?

— Mi-aş dori să se fi întâmplat asta, îi zic. Mi-aş dori să fi fost împreună în tot acest timp şi azi să fi fost doar o zi obişnuită pentru noi.

Autumn îmi caută privirea şi repetă ce am zis eu mai devreme.

— Totul va fi bine. Suntem împreună acum, nu-i asa?

— Te iubesc.

De câte ori i-am zis asta? O să devină enervant în curând, nu?

— Şi eu te iubesc, Finny, zice Autumn şi mă ciupeşte de nas. în timp ce am tot vorbit despre lucruri nespuse, nu ţi-ai dorit în secret să-ţi spun Finn?

— Nu. Eu ma prezint Finn, dar tocmai de-asta îmi place că tu-mi spui Finny. E special.

— Deşi şi mamele noastre îti zic Ia fel?

O ciupesc şi eu de nas şi repet ce a zis ea:

— Sună altfel când o zici tu.

— Finny...

Autumn mă sărută din nou, apoi încă o data, cu pasiune. După câteva minute, îmi şopteşte la ureche:

— Avem timp, nu? Putem să...

Avem timp şi-mi este din ce în ce mai greu să rezist să nu fac dragoste cu ea din nou, aşa că decid să cumpăr prezervative în seara asta.

Mai târziu o întreb dacă vrea să vină cu mine la dus. Roşeşte şi îşi ascunde fata în mâini. Stăm pe o i î * 3 »
s r
parte, îmbrăţişaţi în continuare.

— Autumn?

Zice ceva în palme.

— Nu te aud, iubita mea!

Mă miră şi pe mine că o alint aşa. N-am folosit niciodată cuvântul ăsta, dar acum l-am rostit firesc şi mă întreb dacă o să devină un obicei.

— Mă simt prea stânjenită. Nu pot să fac duş cu tine.

— Suntem... deja dezbrăcări.

Stăm de câteva ore bune la mine în pat.

— Dar la duş e apă! zice Autumn şi concluzionez că asta e una dintre acele situaţii în care creierul ei funcţionează diferit.

— Bine. Dusurile sunt un nivel de intimitate la care putem ajunge mai târziu.

— S-ar putea să mai treacă un timp, zice, cu obrazul lipit de pieptul meu.

Nu mă pot abţine să nu chicotesc. O mai mângâi o data pe spate şi, când o trec fiorii, aproape că sunt tentat să rămân totuşi în pat.

— Avem tot restul vieţii în faţa, îi şoptesc în păr şi ină întreb dacă tot restul vieţii e prea mult pentru ea.

Autumn îşi ridică privirea şi-mi zâmbeşte larg.

— OK, zice. Ai dreptate.

Ne lipim buzele unele de altele îndelung, apoi o sărut pe frunte şi mă dau jos din pat. Ea nu se ridică nici măcar când îmi strâng hainele. Rămâne în pat şi se uită la mine. O privesc mirat.

— Nu pot să mă îmbrac în faţa ta, zice. E prea ciudat.

Fac o pauza, încercând sa-mi dau seama cum să formulez prima întrebare, dar apoi râd şi îi zic:

— Te iubesc, Autumn!

Surprinzător, încă nu s-a plictisit să audă asta.

Paisprezece

Când mă întorc de la duş, încrederea lui Antumn în viitorul nostru s-a evaporat. Stă la capul patului, ghemuită, în hainele ei şifonate, trecându-şi degetele prin păr ca să şi-l ordoneze. Pare pierdută şi stranie şi... înspăimântată.

— O sa fie bine! o asigur eu.

Mi-aş dori ca mintea ei să accepte adevărul pe care creierul meu l-a acceptat; ne-am întors unul la celălalt.

— Nu poţi sa mai aştepţi până mâine?

— Vreau să se termine mai repede.

Nu pot să-i explic cât de greu va fi să mă despart de Sylvie. Asta n-o s-o ajute pe Antumn să-şi recapete încrederea. Dar siguranţa unui viitor împreună mă îndeamnă s-o fac şi, când o să mă întorc la ea, va înţelege. îi voi demonstra în fiecare zi, atâta vreme cât mă va dori.

— Vreau să fim doar noi.

Mă foiesc, dar adevărul e că a venit vremea să plec. O să mă întorc peste câteva ore. E în regulă. Are emoţii pentru că ea e cea care trebuie să mă aştepte, dar nu are de ce să-şi facă griji. Mă uit la ea în timp ce stă în continuare cu genunchii sub bărbie.

— Vii cu mine până afară?

încerc să par relaxat, dar îmi amintesc cu groază ca o voi vedea pe Sylvie şi că-i voi face rău.

Trebuie să-i spun lui Sylvie.

Autumn mă ţine de mână şi merge alături de mine, coborâm scările şi ieşim din casă. Cerul e gri, plin de nori negri, iar vântul a început sa bată mai tare.

O sa simt golul ăsta în stomac până când o să mă întorc la ea, dar trebuie să vadă cât sunt de hotărât. Fac asta pentru noi şi, surprinzător, încă nu înţelege cât de profundă şi arzătoare e pasiunea mea pentru ea.

Când ajungem în dreptul maşinii mele, îi zic:

—îţi promit ca o să mă întorc cât de repede pot! Dar s-ar putea să dureze.

—Nu pleca, te rog! îmi spune.

Oh, iubita mea!

O iau în braţe şi o tin strâns.

—Trebuie să fac asta. Ştii bine, Autumn.

Nu zice nimic, dar se lipeşte şi mai mult de mine.

—Uite cum facem, îi vorbesc, cu bărbia pe capul ei. După ce vin mamele noastre acasă, te duci 1a culcare devreme şi, când mă întorc, mă strecor pe uşa din spate şi urc la tine. Şi o sa te tin în braţe toată noaptea.

Sau o să facem mai mult decât atât, dacă o să vrea. Când va fi pregătită din nou, voi avea şi eu prezervativele pregătite.

Face un pas înapoi şi se uită la mine.

—OK, zice, ca şi cum depunem un

jurământ sacru.

Mi-as dori să facem asta.

Nu mă pot abţine şi o sărut rapid, dar, când se apropie de mine şi mă sărută din nou, mă las dus de val. Autumn mă doreşte. Autumn mă iubeşte.

Se sprijină de maşină şi mă trage spre ea, iar eu mă lipesc de ea, încă o dată sedus mai mult decât plănuisem. O doresc chiar acum – la naiba cu precauţia şi cu etica! Autumn mă sărută disperată şi iubirea pentru ea mă sufocă. Dacă nu intrăm acum în casa, dacă nu o să-i ating iar pielea intr-un minut, o so iau razna.

Simt cum se încordează şi creierul meu percepe zgomotul unei uşi de maşină trântindu-se. Se uita în spatele ei, dincolo de maşina mea, iar eu mă uit peste creştetul ei. Mamele noastre s-au întors mai devreme. Mătuşa Claire zâmbeşte, dar nu zice nimic. Mama
pare că încearcă să-şi ascundă faţa.

— Crezi că ne-au văzut? întreabă Autumn.

— Sigur.

Suntem la mai puţin de zece metri, dar se prefac că nu i-au observat pe copiii lor, pe care nu i-au mai văzut de două zile şi care se sărută în fata casei.

— O, Doamne! zice Autumn.

îmi dau seama că o îngrozeşte gândul la toate zâmbetele discrete şi comentariile mărunte. Când f
eram mici, mamele noastre visau cu ochii deschişi la ziua în care noi doi aveam să ne căsătorim, ca să poată fi bunici. Dar, serios vorbind, mamele noastre vor fi fericite pentru mine. Mi-a fost imposibil să ascund

cât de mult îmi doream asta.

— Cred ca mama are o sticlă de şampanie pe care o ţine special pentru ocazia asta, îi zic.

Glumesc doar pe jumătate. Mama chiar obişnuieşte să păstreze nişte sticle pentru ocazii speciale, ca de exemplu pentru sfârşitul mandatului lui George W. Bush şi lucruri de genul ăsta. Pe o sticlă mai scumpă scria „Ziua Finny + Autumn sau Revelion 2010”. Atunci m-am bucurat că avea două variante.

— O, Doamne! şopteşte Autumn iar.

îşi îngroapă faţa la pieptul meu. Până la urmă chiar a venit „Ziua Finny + Autumn”.

Mă uit la Autumn, la iubita mea. Aşa o să-i zic de- acum încolo. I se potriveşte.

— Mă întorc repede şi o să te-ajut să le ţii la distanţă.

— OK, mă aprobă şi e timpul să plec.

Fără să ne mai lipim unul de celălalt, mă aplec şi o sărut înainte să plec, pentru ca pot, pentru că nu e ultima dată.

Deschid uşa de la maşină. Senzaţia de gol în stomac devine mai pregnantă, dar îmi tace bine certitudinea că mă voi întoarce la Autumn, că o voi tine în braţe, ca o voi săruta şi că voi sta alături de ea în timp ce, în somn, îşi poartă războaiele dintre dragoni şi zâne. îi zâmbesc. Pare aşa de posomorâtă!

— După asta, totul o sa fie aşa cum trebuie.

Nu mai pot să amân. Mă urc în maşină şi închid portiera.

— Se va termina curând, şoptesc, în timp

ce pornesc motorul.

Nu mă mai uit la ea decât în oglinda retrovizoare, întorc pe stradă şi cobor dealul, în timp ce începe să plouă.

Cincisprezece

Mă uit la telefon doar pentru că ştiu că mă sună mama. Nici n-am ieşit încă de pe strada noastră. Probabil că Antumn a inventat o scuză şi a fugit la ea în cameră.

— Mamă, plouă şi sunt la volan, aşa că, practic, n-ar fi trebuit să răspund la telefon! îi spun direct, fără s-o salut.

— Sfatul meu a funcţionat, puştiule! zice mama. îmi permit să mă dau mare un minut. Şi de-abia picură.

Uitasem ce mă sfătuise înainte să plece: „Vorbeşte cu ea”. Se pare că a prevăzut totul mai bine decât mine.

Niciuna dintre mame nu a zis vreodată despre noi ca ar vrea sa fim împreună, nu direct cel puţin. Asta e chestia când eşti crescut de femei: înveţi despre diferitele forme de comunicare de la o vârstă fragedă. Fără să spună ceva direct, mamele noastre au comentat totuşi de multe ori că şi-ar dori, de dragul meu, ca Autumn să mă iubească. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că poate încercau să-mi spună ca ea *chiar* mă iubeşte cu adevărat.

— Nu mă aşteptam la asta, recunosc eu către mama, încercând să nu-i spun prea multe, ci doar suficient cât sa mă lase în pace.

— A fost o vară interesantă, zice ea şi nu

mă pot abţine să nu râd.

— Da.

— Eu şi Claire suntem la noi acasă, bem şampanie, continuă mama şi eu îmi înăbuş un chicotit. Autumn a fugit în camera ei şi o s-o lăsăm în pace deocamdată. Promit!

Mama face o pauza, apoi continuă:

— Să încerc s-o conving pe Claire să rămână la noi până mai târziu azi?

— Ăaa, da. Sună bine, confirm eu şi roşesc.

I-aş mulţumi mamei mele că mi-a intuit planurile secrete, dar e prea mult pentru mine.

— Bine atunci, zice, scutindu-mă de stânjeneala unei discuţii. O să te las să taci ce ai de făcut. Te iubesc! Sunt mândră de tine.

— Tot timpul spui că eşti mândră de mine, pentru cele mai ciudate chestii, mamă! îi răspund. Şi eu te iubesc. Pa!

O să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură când o să mă duc la benzinărie: o sa-i cumpăr lui Autumn dulciurile preferate, dar şi nişte prezervative. Bănuiesc că tipul ăla ciudat nu şi-a început încă tura.

Dar m-am înşelat. Parchez în acelaşi loc ca aseară ¥ i şi îl văd prin vitrină. Locuieşte aici? Acum plouă de-a binelea. Plănuisem să-l sun pe Jack în drum spre Sylvie, dar nu-mi place să conduc şi să vorbesc la telefon când

ploua. îmi scot telefonul şi caut numărul lui Jack.

— Da?

Pare confuz, probabil pentru că mi-a zis să-l sun după ce ma despart de Sylvie şi ştie că e prea devreme pentru asta.

— Bună! ii zic. O să ajung la Sylvie curând. Te-am sunat să-ţi spun că ai avut dreptate.

— Bineînţeles că am avut dreptate, zice Jack. Cu ce?

— Eu şi Autumn suntem cei mai proşti oameni de pe pământ.

— Stai! zice. Poftim?

— Mă iubeşte! îi zic eu şi sunt asa de vesel, încât

până şi mie mi se pare că sunt ridicol. Am vorbit cu ea despre atât de multe lucruri azi-noapte, iar ea habar nu avea că o iubesc. N-a ştiut niciodată. Şi-a

cerut scuze pentru ce s-a întâmplat în şcoala generală... Deşi nu a fost vina ei. A fost şi vina mea. Iar acum suntem împreună.

Amuţesc brusc.

Nu se mai aude nimic. încep să cred ca s-a întrerupt conversaţia, când aud glasul lui Jack:

— Eşti sigur?

— Absolut sigur! râd eu. Vorbesc serios, frate. Neam petrecut împreună toată ziua... Crede-mă! E îndrăgostită de mine, jur!

— OK. Hmmm... Ăăă... păi, mă bucur pentru tine! Şi dacă tot eşti fericit şi într-o

dispoziţie bună, o să-ţi dau şi eu o veste. Eu şi Alexis ne-am combinat din nou.

— Ce naiba, Jack?

— Doar până la sfârşitul verii! insistă el. N-am de gând să mă mai ţin după ea ca un căţeluş. E doar o relaţie fizică.

— Bine că se duce la Carbondale, pentru că altfel ajungeaţi cine ştie cum sa vă căsătoriţi.

— E, oricum, când o să te desparţi tu de Sylvie, e posibil ca Lexy s-o rupă cu mine, îmi zice el. Mai ales dacă îi spui ca acum eşti cu prinţesica Autumn Davis.

— Nu-i spune aşa!

— Aşa-i spun ele. Doar te previn.

— Dacă Alexis o termină cu tine pentru că sunt eu cu Autumn, atunci vă fac amândurora o favoare. Şi ştiu deja cât de greu o să fie cu Sylvie. Ar trebui să te bucuri pentru mine şi când colo eşuezi lamentabil.

— Mă bucur că şi-a cerut scuze, zice Jack.

— A făcut mult mai mult de-atât. Crede-mă!

— Mă bucur că eşti fericit, continuă Jack. Ai ajuns deja la Sylvie?

— Mai fac o oprire scurtă. Am de luat câteva lucruri.

Cobor în cele din urmă din maşină şi alerg spre usa magazinului. Părul mi se udă imediat.

» o

— Nu amâna prea mult! mă îndeamnă Jack.

— Am de făcut nişte cumpărături

esenţiale, îi zic, în timp ce ma îndrept spre raionul de dulciuri. După care o să pornesc spre Sylvie. Probabil că n-o să te pot suna mai încolo.

— De ce nu? Nu vrei să treci pe la mine?

în timp ce răspund, iau de pe raft o mulţime de jeleuri şi pacheţele de pudră.

— O să fiu cu Autumn.

Mă uit în jur şi-mi dau seama că aici prezervativele se vând la casă, aşa că va trebui să vorbesc cu tipul ciudat.

— Trebuie sa închid. Te sun mâine.

— OK, Finn, oftează Jack. Vorbim mai încolo, închid. Da, chiar văd prezervativele la casă.

Nu ar fi trebuit să presupun că tipul ăsta nu-şi începe tura aşa de devreme. Probabil ca are un salariu de mizerie şi lucrează mult. O să-i cer pur şi simplu o cutie de prezervative, sperând că n-o să comenteze nimic scârbos.

Ma apropii de tejghea şi aştept. Ciudatul glumeşte cu clientul din faţa mea. Nu mă observă până când nu-mi vine rândul şi las toate dulciurile pe tejghea.

Se uită în spatele meu, sperând s-o vadă, şi i se citeşte dezamăgirea pe chip. Mă uit la fruntea lui unsuroasă, ca să nu-l privesc în ochi.

— Şi... o cutie cu doişpe prezervative, zic, încercând sa am un ton relaxat.

Urase faptul că mă intimidează. Comportamentul lui întruchipează toate stereotipurille pe care le urăsc când vine vorba de bărbaţi şi totuşi o parte din mine vrea să para suficient de bărbat în faţa lui.

Probabil că totul porneşte de la faptul că tata nu a fost prezent în viaţa mea, dar ideea e că tipii de genul ăsta mă fac să mă simt dezgustat şi complexat.

Scanează dulciurile pe care i le-am luat lui Autumn, după care ia prezervativele de pe un raft aflat în spatele lui. Se uita la mine şi zâmbeşte larg, încercând să-mi surprindă privirea. Trebuie să-i spun lui Autumn adevărul despre tipu asta.

Sunt atât de îngândurat, încât nici nu-l aud când vorbeşte cu mine.

— Poftim?

— Ai planuri mari în seara asta? zice bătând cu degetul arătător în cutia de prezervative.

— Eşti scârbos, îi zic, ceea ce ne ia pe amândoi prin surprindere. îmi pare rău! adaug, deşi nu-mi pare rău deloc. Dar nu te mai uita după adolescente. Găseşte-ţi pe cineva de vârsta ta!

Pe fruntea unsuroasă i se vede brusc o venă de un mov intens. Mustata îi tremură de furie.

îi arunc banii pe tejghea şi ies din magazin. Jur să am mereu cash la mine, tocmai pentru situaţii de genul asta.

Bărbatul striga ceva în urma mea, dar nu contează ce, pentru cl deja m-am suit în maşină. Ies din parcare. Trebuie să termin ce-am început.

Şaisprezece

Casa lui Sylvie nu e atât de frumoasă precum s-ar aştepta mulţi colegi de şcoală. Nu vreau să spun ca nu e o casă perfect normală, dar de regulă Sylvie se poartă de parcă ar locui într-o vila luxoasă. Nu e un lucru rău. Ador atitudinea ei. Admir felul în care găseşte haine scumpe la reduceri şi cum îşi spală de mână rochiile de mătase şi puloverele de caşmir.

Şi nu, nu se preface că e bogată. Mai degrabă îmbrăcămintea ei sugerează ce va deveni când va fi adult. Aşa şi-a recăpătat controlul asupra vieţii ei după faza cu Wilbur, cred. Şi deşi nu ştie exact ce visuri are, ştie că ar putea să fie senator, CE O, orice.

Eu şi Sylvie formăm o echipa grozavă. Niciodată nu mi-am zis că *vreau să mă căsătoresc cu ea,* dar nici nu mă vedeam desparţindu-ma de ea.

O iubesc şi gândul ăsta îmi amplifică durerea din piept. Trag pe dreapta.

Nu este o situaţie de genul *nu mai sunt îndrăgostit de ea.* Sunt îndrăgostit de Sylvie, dar nu mai pot să fiu cu ea şi asta mă doare. Mă doare şi că urmează s-o rănesc. Faptul că nu am de ales nu uşurează lucrurile. Ar trebui să pornesc maşina, să merg acasă la ea, dar n-o fac.

Nu încă. Deschid radioul şi pun piesa pe care i-am cântat-o lui Autumn azi-noapte. Azi-noapte, când totul era diferit între noi.

Dacă i-aş fi spus acum câţiva ani că o iubesc, n-aş mai fi ajuns aici acum. Pentru că şi ea mă iubea pe mine. Şi mă iubeşte de atâta vreme.

Doar două lucruri o să mă ajute să trec peste asta.

Primul e că vreau ca Sylvie să fie cu cineva care o iubeşte aşa cum o iubesc eu pe Autumn. Merită asta.

Şi al doilea e gândul că Autumn mă aşteaptă. Nu pot s-o dezamăgesc. Nu putem începe o relaţie până când nu o termin pe asta. Vreau s-o ţin în braţe pe Autumn fără să mă simt vinovat.

Trebuie să fac asta, după care trebuie să merg acasă.

Când se termină cântecul, pornesc din nou la drum. Sunt aproape de casa modestă cu trei camere, unde am învăţat cu Sylvie şi unde ne-am sărutat şi unde am încercat de câteva ori să facem dragoste. Probabil că mă aşteptase la uşă, pentru că fuge prin ploaie spre maşina mea înainte să parchez în faţa casei.

Deschid uşa din dreapta şi, până sa apuc să mă dezmeticesc, Sylvie e deja în maşina, îşi strânge umbrela şi închide usa.

Sylvie.

îşi dă părul blond laoparte de pe faţă şi se uită la mine.

— Nenorocitule! îmi spune.

Şaptesprezece

O par te din mine spera ca Sylvie să fi simţit că ne-am îndepărtat şi să fi bănuit ceva, ca sa n-o iau complet prin surprindere, dar la asta chiar nu mă aşteptam.

Ne uităm unul la celălalt şi tot ce se aude e răpăitul ploii.

— Ce ştii? o întreb după câteva secunde.

— Totul, îmi zice, dar n-are cum să fie adevărat.

Nici măcar eu n-am ştiut totul până a zi-noapte. Şi Jack sigur n-ar fi sunat-o înainte să ajung eu.

— Ca de exemplu?

Nu ştiam că pot să mă simt şi mai vinovat, dar se pare că vina e ca un izvor nesecat.

— îţi baţi joc de mine?

Sylvie e deopotrivă surprinsă şi furioasă.

— De fiecare data când tu şi Autumn ati mers

împreună la Blockbuster vara asta, am primit cel puţin două e-mailuri despre asta de la persoane care v-au văzut. Nici măcar n-ai încercat să fii discret.

— Până de curând, am fost doar prieteni, încep să-i explic, dar are dreptate.

Nu am nicio scuză.

— Taci şi hai să mergem undeva! zice Sylvie. Nu le- am zis părinţilor mei că te desparţi de mine în seara asta. Ei cred că

ai plănuit ceva romantic. Am simţit nevoia să ţip la tine înainte să-mi dau seama că o să-i dezamăgesc din nou.

— N-o să fie dezamăgiţi de tine pentru ceva ce am făcut eu, Sylvie.

îşi pune centura de siguranţă.

— Nu mă încântă deloc gândul că trebuie să le explic, bine? Dar o să vorbesc cu doctorul Giles despre frica mea de a-i dezamăgi pe oamenii care au autoritate. Nu trebuie să-mi tii şi tu un discurs acum. Nu după minciunile pe care mi le-ai spus.

— Eu... eu...

Nu pot să spun că n-am minţit-o niciodată. Am minţit-o acum câţiva ani, când i-am spus ca nu mai sunt îndrăgostit de Autumn şi am minţit-o prin omisiune toata vara.

îi sugerez să mergem intr-un loc unde să stăm de vorbă liniştiţi, dar se opune pe motiv că n-o să poată să ţipe la mine intr-o cafenea.

— Mai bine te concentrezi să conduci şi să mă asculţi, Smith! Pentru că am multe întrebări la care trebuie sa-mi răspunzi.

Apoi Sylvie Whitehouse scoate din geantă o listă scrisă de mâna, pe care o netezeşte pe genunchi. în mod normal, mi s-ar părea minunat şi aş râde, dacă nu mi-ar veni să plâng. Mi-aş dori ca ea şi Autumn să fie prietene.

— în primul rând, zice Sylvie, moment în care îmi înghit emoţiile şi devin atent. Când m-ai înşelat prima dată?

— Azi-noapte, îi spun, dar nu mă crede,

aşa că-mi ia mult timp să-i răspund complet la întrebare.

îmi ia atât de mult timp s-o conving că nu s-a întâmplat nimic fizic între mine şi Autumn până aseară, încât trecem de râu şi de câmpiile din estul oraşului. Plouă şi mai tare şi cerul e brăzdat de t Şi
fulgere, care par să ne fure cuvintele, 'lotul este cumplit de intim.

— Deci ai făcut... mă rog, ce-ai făcut cu ea azi- noapte, Finii.

Nu trebuie să-mi iau privirea de la drum ca să ştiu că-şi dă ochii peste cap.

— Dar asta nu înseamnă că mi-ai fost fidel vara asta, continuă.

Conduc şi ne certăm cu privire la ce înseamnă de fapt să înşeli.

Cearta noastră ar fi durat şi mai mult daca Sylvie nu ar fi făcut parte din echipa de dezbateri şi oratorie, dar tot aici am ii ajuns. Pentru ca are dreptate.

Lucrurile nu au început azi-noapte;

Am început s-o înşel pe Sylvie încă de acum câteva săptămâni, de când i-am zis la telefon:

— Mă pregătesc să iau mi cui-dej un.

Dar fără să-i dezvălui că, de fapt, luam micul- dejun cu Autumn.

Mi-am zis că, pentru binele lui Sylvie, nu-i vorbeam la telefon despre Autumn, dar nu era adevărat. Nu i-am spus lui Sylvie că eu şi Autumn eram din nou prieteni, pentru că nu voiam să-i explic că era o relaţie platonică. Când Sylvie mă suna din Europa şi mă întreba ce am mai făcut, îi spuneam „M-am uitat la un film”, fără să recunosc că mă uitasem „cu

Autumn”, nemaivorbind de faptul ca nu i-am spus ¡niciodată ca am văzut filmul „cu Autumn stând amândoi la mine în pat şi, când ea a adormit înainte să se termine filmul, am oprit sonorul şi am stat întins lângă ea”.

După ce am hotărât că o să mă despart de Sylvie, m-am gândit să-i răspund sincer, să-i dau şansa să bănuiască ceva, dar, când mă întreba ce am mai făcut, îi spuneam ca nimic, în loc să-i zic: „eu şi Autumn ne-am dus în apropierea aeroportului şi ne-am uitat la avioane cum decolau, în timp ce ea a mâncat atât de multe dulciuri, încât i s-a făcut greaţă”.

— Ai dreptate, ii zic în timp ce trecem pe pod înapoi spre oraş. Te-am minţit toata vara. îmi pare rău.

— Deci înţelegi că nu e vorba doar despre ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Da. Înțeleg.

Suntem din nou în Missouri. O iau spre nord, spre casa. Plouă în continuare, dar tunetele sunt mai îndepărtate.

— A doua mea întrebare e: ai fost vreodată îndrăgostit de mine?

— Syl, zic, dar nu ştiu cu ce să încep.

Rămân pe autostradă, trec pe lângă toate ieşirile care ne-ar putea duce acasă.

— Ai fost vreodată îndrăgostit de mine? repetă Sylvie.

Vocea îi e ferma, dar în spatele ei se citeşte furia.

— Nu vreau Sa aud că ai tinut la mine sau că există

mai multe moduri în[1] care poţi iubi pe

cineva. Ajunge cu minciunile prin omisiune!

Inspir adânc.

— Sunt îndrăgostit de tine, Sylvie.

Mă aştept să protesteze. Aud doar sunetul ploii şi al ştergătoarelor.

— Te cred, îmi răspunde.

Sunt atât de surprins, încât mintea mi se blochează. Aştept să zică ea ceva, pentru că nu ştiu ce să mai cred.

— Nu pot să te pun să-ţi ceri scuze pentru că o iubeşti mai mult decât pe mine.

— N-o iubesc mai mult decât pe tine, ripostez.

Vad cu coada ochiului cum începe să se foiască pe scaun.

— Nu e vorba de asta! adaug eu.

— Atunci despre ce e vorba? întreabă şi aproape izbucneşte în râs.

— Despre sufletele noastre.

Ştiu cât de ridicol par. Dar îi datorez lui Sylvie adevărul, chiar dacă mă pune într-o lumină proastă.

— Despre ce?

Inspir adânc.

— „Nu ştiu din ee sunt plămădite sufletele noastre, dar ştiu că al meu şi al ei sunt la fel.”

— Ce... ce...?

Sylvie rămâne extrem de rar fără cuvinte, aşa că, instinctiv, mă uit la ea. E roşie la fată de furie.

— Citezi cumva din *La răscruce de vânturi* ca să justifici făptui că m-ai înşelat?

— Nu, îi zic. Nu pot să justific asta.

Strâng din dinţi şi încerc să-mi înghit nodul din gât, pentru că a venit momentul să-i spun cel mai crud adevăr.

— Citez din *La răscruce de vânturi* ca să-ţi explic de ce o aleg pe Autumn.

Ştergătoarele fac prea mult zgomot, aşa că le dau mai încet. Ploaia se mai domoleşte. Luminile stradale sunt aprinse. Dau mai încet aerul condiţionat, ca să nu se aburească geamurile.

— Vreau să cobor, zice Sylvie şi îşi drege vocea.

Mă uit la ea. Lacrimile îi curg pe obraji. Calmul vocii ei ascundea ce dezvăluie acum luminile stradale.

— O sa te duc acasă, îi zic încet.

Drumul de la periferie e pustiu. Semnalizez şi dau să întorc.

— Nu, zice Sylvie, vreau să cobor aici.

întorc oricum. Sylvie îşi desface centura de siguranţă.

— Syl, îi zic în timp ce conduc spre casa ei, accelerând puţin. Nu fi ridicolă! Şi-aşa m-am purtat oribil cu tine! Nu te las şi să mergi pe jos, prin ploaie.

— Vreau doar să fiu cât mai departe de tine! ţipă ea.

O privesc şi nu ştiu ce să fac. Drumul e ud şi maşina derapează. încerc sa frânez şi sa întorc, dar ne îndreptăm rapid spre rigolă. Ne învârtim.

Aşa s-ar putea termina totul. Aşa s-ar putea sa mor.

Ne lovim de ceva.

Brusc, totul e neclintit.

Ce s-a întâmplat? Sunt în viaţă. Mă doare faţa. îmi ating buza de sus şi degetele mi se umplu de sânge. Airbagurile nu s-au deschis. M-am lovit cu faţa de volan? De ce sunt cioburi peste tot?

Mă uit în dreapta la...

Sylvie!

Unde e? S-a dat jos din maşină?

Apoi o vad.

Dincolo de parapetul de care ne-am lovit, întinsă pe asfaltul ud.

E ghemuită. Sigur are vreo fractură.

Sunt... bine. Pot să mă mise.

Dit-te la Sylvie! Spune-i să nu se mişte!

Sună la ambulantă!

Du-o pe Sylvie la spital!

Du-te acasă la Autumn!

Ştiind ce am de făcut, cobor din maşină şi alerg spre ea prin ploaie.

Cad în genunchi în faţa lui Sylvie şi mă sprijin cu o mână de asfalt. E ud...

Jack

Unu

A murit Phineas Smith!

— Lexy! îi zic.

E prea devreme pentru ea ca să mă sune. Nu contează că ne-am combinat din nou.

— Nu mai fi as a de dramatică! mormăi la telefon şi

mă dau jos din pat.

— Jack! Nu glumesc!

— Lex, nu-mi pasa cât de supărate sunteţi tu şi Sylvie pe el...

— Finn a murit azi-noapte, Jack! spune, pe un ton mai ridicat. Asta îţi spun. A murit. E mort.

Mă ridic.

— Pe naiba!

E mult prea devreme ca Alexis să mă sune doar pentru că Finn s-a despărţit în sfârşit de Sylvie. Nici n-a răsărit bine soarele.

— Finn e mort, Jack. Tocmai m-am întors de la spitai cu Sylvie şi cu părinţii ei. Au avut un accident. Sylvie are o contuzie, dar Finn a murit.

— Pe naiba! îi zic din nou, pentru că n-are cum sa fie adevărat.

Nu. Nu?

— Da. Finn nu mai e.

Alexis plânge. Chiar plânge.

— La naiba! Nu! Cum? spun eu.

N-a re cmn să fi e ade vă ra t.

Ch ia r n – a re c ti m să fi e a de vă ra t.

Sigur o să-mi spună că e în comă sau în moarte clinică sau că e conectat la aparate, dar că mai are o şansă, nu? Trebuie să mai existe o speranţă!

— Poftim? Nu înţeleg ce zici, Lex!

Mă chinui să o aud. Afară, păsările ciripesc. Norii de ploaie s-au risipit.

— Cum naiba s-a electrocutat Finn?

Mă simt de parcă mă dă cineva cu capul de pereţi încercând să găsesc consolarea sau speranţa care, teoretic, există în orice situaţie trista. Dar nu găsesc nimic.

Finn a murit.

încerc să re formulez corect.

OK, îmi spun. *Finn e puternic. O să înveţe să trăiască cu...*

Dar, nu.

Trebuie să existe o metodă să dăm timpul înapoi.

Dar, nu.

Asa e moartea.

Am închis telefonul acum câteva minute. Ar trebui sa mă pregătesc să mă duc la ea, dar rămân în pat.

— Finn a murit, spun cu voce tare.

Trebuie să ne întoarcem în timp şi să reparăm asta, îmi zic.

Călătoriile în timp nu sunt o opţiune. Dar fiecare problema în viaţă are o soluţie. Dacă te gândeşti suficient de mult, dacă munceşti suficient de mult,

există o soluţie. Nu?

Trebuie să-i spun lui Finn că poate să se despartă de Sylvie la telefon. Asta e soluţia.

Dar nu se mai poate face nimic. Finn a murit.

Mă ia ameţeala încercând, încercând, încercând să găsesc o ieşire din labirintul ăsta. Trebuie să existe o soluţie prin care să mă conving că toate astea nu sunt adevărate, reale. Moartea e atât de definitivă! S-a terminat. Gata. Finn.

— Mă duc la el acasă, zic la telefon, în timp ce ies cu maşina din parcare.

Vocea îmi tremura.

După ce am vorbit cu Alexis, m-am simţit paralizat, mă uitam la tot şi la nimic, încercând să înţeleg. Apoi am strigat-o pe mama, am chemat-o în camera mea, aşa cum făceam când eram mic şi mă trezeam dintr-un coşmar. Nu aveam încredere în s propriile picioare că mă ţin ca să pot merge.

Mama s-a aşezat pe pat lângă mine şi m-a ţinut în braţe în timp ce i-am dat vestea. Nu am mai îmbrătisat-o asa strâns de ani buni, ca un înecat care

se agaţă de ceva salvator. Cu alţi şase fraţi în casă, trebuia să te răneşti tare de tot ca să stai singur cu mama. M-a mângâiat pe păr şi, pe măsura ce suspinele mi s-au mai domolit, mi-am adus aminte de ultima data când am avut nevoie de ea asa – îmi fracturasem tibia, în clasa a şasea. Mi se păruse că am aşteptat o veşnicie la Urgenţe ca să primesc nişte pastile pentru durere, însă mama mi-a jurat că am stat acolo doar douăzeci de minute.

Dar pentru durerea asta nu există nicio pastilă.

în cele din urmă, mama m-a întrebat dacă ştiu

*

ceva de mama lui Finn, dar nu ştiu nimic. Asta m-a făcut să mă dau jos din pat. Mama nu a fost prea încântată de planul meu, dar, după ce i-am zis că Finn nu a avut norocul să aibă o familie asa de mare ca *a noastră,* mi-a spus că pot să mă duc.

Scot maşina din parcare şi îmi sprijin telefonul la ureche cu umărul, ca să pot să ţin ambele mâini pe volan când întorc. Finn mi-ar spune ca degeaba stau cu ambele mâini pe volan, dacă vorbesc la telefon.

— Dar toată lumea vine aici, îmi zice Alexis.

— Vreau să vad dacă mania lui are nevoie de ceva. O sa vin şi eu mai târziu. Vicky şi Taylor sunt acolo?

— Da, dar...

— Lex, o sa vin şi eu. Dar trebuie să fac asta.

— De ce?

— Eu... a fost cel mai bun prieten al meu, Lex. Şi şi ea a fost importantă pentru mine. Ştii asta.

Eu şi Alexis mai vorbeam uneori despre lucruri profunde.

— Scuze, ce-ai spus? Jack, trebuie să închid. Vine o grămadă de lume. Ştiu. Nu-mi vine să cred...

închid. Einn a avut dreptate în ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Alexis.

La ultima noastră discuţie.

îmi revine în minte cu putere.

N-am cum să-i mai zic lui Finn că nu se înşelase

[1]cu privire la Alexis.

Mă sunase să-mi spună că am avut dreptate în privinţa lui Autumn sau, mai corect spus, ca greşisem. El a văzut dintotdeauna lucrurile într-un mod care mie mi se părea ciudat.

Dar asta a fost azi-noapte... nu, aseară!

Acum două zile m-am trezit într-un cort făcut din pături, pe care Finn i I-a construit lui Autumn. Stăteau lipiţi unul de celălalt, ca nişte căţeluşi, iar ea sforăia ca un tren de marfă.

Oare şi ea e îndrăgostită de el sau e pur şi simplu o sociopată? m-am întrebat când i-am văzut împreună.

Nu i-aş fi dat şanse lui Finn. Aşa că, atunci când m-a sunat să-mi spună că şi ea îl iubeşte, I-am întrebat dacă era sigur.

— Absolut sigur! mi-a răspuns.

Părea asa de fericit!

Şi acum e mort.

Finn a murit.

Dar n-are cum.

Respir precipitat. Trag maşina pe dreapta şi-mi sprijin capul de volan.

Dacă i-au greşit numele sau a fost o încurcătură la spital?

Alexis mi-a zis că Sylvie l-a văzut cu ochii ei. L-a văzut mort.

Mort.

Finn.
E o lume noua. Finn a murit.
Mă simt amortit.
5

Mereu mi s-a părut greu să ajung cu maşina în ţaţa casei lui Finn şi să plec de-acolo, din cauza terenului în pantă, aşa că parchez pe stradă şi traversez peluza pe jos. Casa arată ca de obicei, dar maşina lui nu e aici.

Finn n-o să mai fie în casă sau la etaj sau pe drumul spre casă.

Finn n-o să se mai întoarcă niciodată acasă.

La gândul ăsta, se prăbuşesc peste mine toate acele lucruri pe care n-o să le mai facă niciodată şi mă opresc brusc, în iarba de care n-o să se mai plângă niciodată că trebuie s-o tundă. N-o să mai joace niciodată fotbal sau un joc pe calculator. Finn n-o sănii mai spună niciodată o poveste sau o glumă. N-o să mai înveţe niciodată pentru vreun test, n-o să mai mănânce niciodată un burger, n-o să-şi mai dea ochii peste cap şi n-o să se mai uite la filmul ăla nou cu supereroi, de care vorbea din decembrie.

Totul s-a terminat.

Povestea lui Finn s-a terminat.

Toată viata lui.

J
Asta a fost.

Nu avea nici măcar nouăsprezece ani şi nici n-o sa-i mai împlinească vreodată, n-o să mai facă niciodată nimic. N-o să se mai

duca la facultate şi n-o sa-şi mai sărbătorească ziua de naştere. N-o să se mai
tundă şi n-o sa mai schimbe uleiul de la maşină. N-o să-şi mai roadă unghiile şi n-o să mai cumpere vreun CD. Finn Smith a făcut deja tot ce a putut face vreodată.

N-o să fie cu Autumn.

Amintirea bucuriei lui de azi-noapte mă loveşte din nou.

Chestia e că mereu am urat-o pe Autumn. Prima dată când ne-am întâlnit, l-a ignorat pe Finn, de ziua lui. După care a continuat să-l ignore, nu ştiu... în următorii patru ani? De-abia de vreo doi ani încoace, când Finn vorbea despre ea (când îi permiteam eu s-o facă) părea că tipa a revenit la sentimente mai bune. Oarecum.

Apoi, brusc, Autumn se desparte de Jamie şi începe să-şi petreacă tot timpul cu Finn. Am fost aproape sigur că asta era dovada că Autumn era rea, exact cum mă gândisem eu. Dar m-am distrat cu Finn şi cu Autumn de câteva ori. Am înţeles mereu de ce lui îi plăcea de ea. Dar n-am înţeles niciodată de ce n-a reuşit să o uite, când era asa de evident că n-avea nicio şansa, aşa că ma pregăteam să-mi petrec primul an de facultate încercând să-l fac să treacă peste durerea ca Autumn îl abandona din nou.

De-asta n-am procesat cu adevărat ce mi-a zis Finn la telefon azi-noapte. Părea imposibil ce susţinea că s-a întâmplat între

ei, dar era aşa de sigur pe el, aşa de fericit! Era convins că şi ea îl iubeşte.

Şi acum e mort.

Nu pot să-l întreb pe Finn de ce era aşa de sigur pe el. Nu mai pot să-l întreb nimic. N-o să mai aibă niciodată vreun gând de împărtăşit, pentru că mintea lui nu mai are gânduri.

Mi-era teamă că Autumn avea să-i frângă inima lui Finn. Acum îmi doresc să li avut sansa asta. Mi-as

dori sa fie înăuntru, devastat de purtarea lui Autumn sau poate rănit grav în urma accidentului. Oricât ar fi de oribil, mi-aş dori ca Finn sa mai poată să simtă ceva, orice.

Stau în curte la Finn şi mă uit la iarba pe care n-o s-o mai tundă niciodată. Nu ştiu după câta vreme, aud vocea unei femei:

— Jack, nu?

E prietena Angelinei, mama lui Autumn. Finn îi zicea mereu mătuşa Claire sau ceva de genul, nu?

— Bună ziua, mă scuzaţi, îi zic, deşi nu ştiu de ce...

pentru că sunt aici sau pentru că Finn nu e. Am venit s-o văd pe Angelina. Să văd dacă are nevoie... dacă pot să ajut...

Parcă implor ceva şi nu ştiu de ce o fac.

Mă ia în braţe şi încep să plâng în faţa casei lui, în faţa acestei femei pe care nici n-o cunosc bine, iar ea ma mângâie pe păr, aşa cum a făcut şi mama de dimineaţă.

— Ştiu, zice. Ştiu. Ştiu. Ştiu.

îmi dau seama că înţelege, într-un fel în care mama n-a putut. Ştie cât de nedrept e. Ştie că Finn e ultima persoană care ar fi trebuit să aibă un accident stupid. Ştie ca toata lumea îl iubea.

— Uită-te la mine! îmi zice şi a sa fac.

Mă priveşte în ochi, de parcă încearcă să-mi pătrundă gândurile.

— Aşa o să fie o vreme, înţelegi? O să fii bine, după care, în clipa următoare, o să plângi. O să ţi se pară ca-ţi pierzi minţile, dar nu o să se-ntâmple asta. Pur şi simplu, realitatea e prea îngrozitoare ca s-o poţi accepta dintr-odată. înţelegi?

Dau din cap, deşi înţeleg doar pe jumătate.

— Bine.

Face o pauză, se uită la mine câteva secunde, apoi adaugă:

— Poţi şă faci ceva pentru Angelina sau, mai bine zis, pentru amândouă. Eu trebuie să merg la spital cu ea. Nu pot s-o las sa meargă singură. Poţi să rămâi tu cu Autumn?

Mă analizează atent şi îmi dau seama ce trebuie să facă Angelina la spital.

Cadavrul.

Cadavrul lui.

Finn.

Alexis mi-a spus că Finn a fost declarat mort la locul accidentului. Fin n-a auzit cum s-a tras fermoarul sacului peste faţa lui. A fost luat de acolo cu ambulanţa, dar sirenele n-au răsunat în noapte, pentru că nimeni nu se mai grăbea, nimeni nu mai

avea de ce să-şi facă griji pentru Finn. Spre deosebire de părinţii lui Sylvie, probabil că Angelinei i s-a cerut sa vină la spital când poate. Mă întreb cine a anunţat- o: un poliţist care s-a prezentat la uşa ei, cineva care ia dat telefon de la spital? I-au explicat cum să ajungă la morgă?

— Da, îi răspund. Sigur.

Pare ceva simplu şi o să fac orice îmi cere ca s-o ajut pe mama lui Finn. O urmez spre casă, la intrarea din spate. Mă concentrez asupra corpului lui Finn, asupra corpului care alerga lângă mine pe terenul de fotbal – acum e doar un obiect care trebuie ridicat, ca o valiză.

Mintea mea se întreabă din nou cum ar fi să nu fie el. Dar atunci întrebarea ar ii unde e Finn cel adevărat şi de ce a zis Alexis că Sylvie l-a văzut când ea şi-a recăpătat cunoştinţa?

Finn e mort. Trebuie sa încetez să mai cred că ar putea fi o greşeală.

Când intru la el în casa – unde el n-o să mai intre niciodată –, sunt copleşit de mirosul lui Finn. Nu mirosea urât» dar avea un miros specific, cum are toată lumea. Şamponul Iui sau altceva de genul, plus ceva numai al lui. Simt mirosul lui Finn în casa asta, deşi n-o să-l mai miros niciodată pe Finn.

Alergam împreună des, nu doar la antrenamentele de fotbal. Pentru că ne plăcea amândurora să alergăm, mirosul transpiraţiei lui amestecat cu cel al deodorantului clasic îmi era la fel de

familiar precum tachinarile dintre noi de la întreceri. As da orice să s
mai pot alerga o dată cu el, să-l mai miros o dată pe Finn transpirat.

Nu mă aşteptam deloc ca aerul din casa lui să aibă un astfel de efect asupra mea şi nu eram pregătit nici să vad pozele de pe pereţi şi de pe scări – unde am alunecat o dată şi Finn şi-a dat seama că mi-am scrântit glezna. Ar fi trebuit să mă gândesc că o să fie greu să mă aflu aici.

Dar îmi reamintesc că sunt aici pentru Angelina şi, pentru prima dată, mă întreb de ce nu poate Autumn sa stea singură.

Aflu răspunsul când o văd.

Bănuiesc că nu mai am nicio urmă de îndoială cu privire la sentimentele lui Autumn pentru Finn. Faţa îi e atât de umflată de plâns, încât nici nu mai pare ea. E ghemuită într-un colţ de canapea, îşi roade unghiile şi se uită în jos, de parcă doarme cu ochii deschişi.

— Autumn? o strigă mama ei.

Autumn întoarce capul spre noi, automat, de parcă e un robot.

— O duc pe Angelina la spital, îi zice mama ei.

Autumn tresare.

— Jack e aici. A venit să vadă dacă avem nevoie de ceva. Nu e drăguţ?

— Bună.

Vocea lui Autumn e groaznică – atât de răguşită, încât de-abia se aude. Pare cu totul lipsită de vlaga şi de emoţie, ca o statuie dintr-o grădină, pe care ploile au erodat-o atât de mult de-a lungul anilor,

încât deabia i se mai disting trăsăturile feţei.

Nu ştiu ce ar trebui să fac, dar pare o idee buna să mă aşez în celălalt colţ al canapelei. Mama ei se duce sus. Când mă uit la Autumn, o văd că mă fixează cu privirea.

— Bună! îi zic, pentru că mai devreme n-am salutat- o.

Continuă să se uite la mine şi încep să mă simt incomod.

— Cine ţi-a spus? mă întreabă în cele din urmă.

Pare dureros pentru ea să vorbească.

— Alexis. Au sunat-o părinţii lui Sylvie şi au rugat-o să meargă la spit...

Mă opresc, totuşi nu cred că a deranjat-o faptul că am menţionat numele lui Sylvie.

— Cum se simte?

— Alexis?

Autumn râde, tuşeşte şi se strâmbă.

— Nu, reuşeşte sa spună cu greu. Alexis probabil că organizează un priveghi neoficial şi face totul să fie ea în centrul atenţiei.

Pe faţă are o expresie pe care nu reuşesc s-o desluşesc.

— întrebam de Sylvie.

— Nu ştiu.

Mă întreb dacă n-ar fi trebuit s-o sun pe Sylvie înainte să vii aici, ca să văd dacă are nevoie de ceva.

Scările din spatele nostru scârţâie şi aud vocea Angelinei din fundul casei.

— Autumn, Jack, vă iubesc pe amândoi,

dar, dacă vă văd acum, o să plâng. Trebuie să plec. Trebuie să plec Trebuie să plec..., repetă Angelina şi mama lui Autumn şopteşte ceva pe un ton liniştitor, până se aude uşa din spate închizându-se.

Autumn trage aer în piept, tremurând.

Nu pricep de ce am venit aici, poate fiindcă mi s-a părut mai potrivit decât să mă duc la Alexis, unde probabil că sunt oameni care l-au cunoscut pe Finn, dar nu cu adevărat.

Nu asa cum l-am cunoscut eu şi Autumn.

O privesc din nou.

Se uita fix la covor şi vorbeşte tară sa mă privească.

— Poţi sa deschizi televizorul, daca vrei.

— Mulţumesc, îi răspund. Poate mai târziu.

Autumn începe să-şi roadă unghiile. Are părul nepieptănat şi miroase vag a transpiraţie. Nu ştiu dacă l-a iubit pe Finn la fel de mult cum a iubit-o el pe ea, dar l-a iubit. Cred asta acum.

încerc să mă decid dacă ar trebui să-i zic ce gândesc. Nimic nu pare adevărat, aşa că mi-e greu să gândesc limpede. în cele din urmă, mi se pare că Finn ar fi vrut să fac asta.

— Ştii, Finn m-a sunat azi-noapte, în drum spre Syivie.

Autumn se uită la mine, speriată.

— M-am gândit că ar fi bine să ştii cât de fericit era.

Pentru o clipă, pe faţă i se citeşte bucuria, dar apoi chipul i se întunecă.

— Da? şopteşte.

îmi dreg vocea, ca să nu-mi tremure.

— Era asa de fericit!

— Mi-era teamă să nu se răzgândească atunci când o s-o vadă, zice Autumn.

De-abia o aud.

— Asta... nu. N-avea cum.

Nu ştiu cum să-i explic. N-o cunosc pe Autumn, nu suficient de bine, or, asta e un lucru aşa de intim... – în acelaşi timp, e vital să înţeleagă, de dragul lui Finn.

înghit în sec şi continui:

— Nu. în niciun caz. Autumn, a fost îndrăgostit de tine de când l-am cunoscut eu.

Se uită la mine cu interes, dar nu pare să mă creadă.

încerc din nou.

— Ştii dragostea aia din basme? Sau din desene animate, când un personaj are numai inimioare în jurul capului? Sau dintr-un montaj de film cu cea mai bună muzică? Asta erai tu pentru el.

îmi trag nasul, dar trebuie să termin.

— Ai fost mereu cel mai mare şi cel mai imposibil vis al lui.

îmi şterg lacrimile cu degetele înainte să-mi curgă pe obraji.

— Eşti sigur?

Par ultimele cuvinte pe care mai e în stare sa le rostească.

îmi reţin lacrimile la fel de repede cum m-au copleşit, exact aşa cum mi-a zis mama ei că o să se întâmple.

— Absolut!

Umerii i se relaxează puţin şi faţa

umflată de plâns îi pare mai puţin crispată. încerc tehnica mamei ei.

— Uită-te la mine! îi cer ferm.

îşi ridică privirea, dar nu şi capul.

— Finn te-a iubit, îi zic cu încredere. Voia să se întoarcă la tine. Poţi să fii sigură de asta.

— OK, şopteşte, dar aproape că n-o aud.

Vocea i-a pierit şi doar văd cum mişcă buzele. Poate i-am uşurat durerea măcar un pic. Nu pot să fac nimic cu privire la restul.

în cele din urmă, deschid televizorul şi nu mai scoatem nici o vorbă.

Ma întreb cât durează să identifici formal un cadavru şi să semnezi documentele.

Finn Smith, într-o morgă. Picioarele lui ridicol de lungi şi claia de păr blond nu vor mai fi niciodată transpirate de alergat. Corpul lui e rece.

Corpul care e Finn, dar nu e Finn, pentru ca Finn nu mai e.

Plâng puţin, ştergându-mi discret lacrimile, şi-mi trag nasul. încerc să nu fac zgomot, pentru că mi-e ruşine. Ma uit spre televizor şi cred ca reuşesc destul de bine să-mi ascund emoţiile, dar, tocmai când mă mai liniştesc, Autumn zice:

— I-ai fost un prieten bun.

Aşteptase să-mi revin.

— Ma bucur aşa de mult că ai făcut parte din viaţa lui! l-ai fost un prieten mai bun decât i-am fost eu în ultimii ani.

Tuşeşte şi se chinuie să vorbească, după

care scoate un sunet care ar putea sau n-ar putea fi un chicotit.

— Ultimii câţiva ani din viaţa lui, zice în cele din urmă.

— Eşti bine? Ţi-e rău? Sau e de la plâns?

Priveşte în gol şi asta mă cam sperie.

— Am ţipat o vreme, îmi răspunde ea. Am refuzat sa cred că e adevărat şi am ţipat... o vreme.

Nu ştiu ce să-i spun, nici nu pare să aştepte un răspuns. Se uită spre televizor, dar are privirea unui om drogat. Tăcem.

o

*

Când se întorc mamele lor, o strâng în braţe pe Angelina şi mai rămân o vreme. Arată de parcă ea a avut un accident de maşină, totuşi reuşeşte să-mi r * i j » vorbească liniştit câteva minute, înainte să plec. Mama lui Autumn mă conduce afara şi-mi mulţumeşte ca am stat cu fiica ei.

— Doamna Davis... ăăă, Autumn e bine? Mă rog, nimeni nu e bine şi-mi fac griji şi pentru Angelina. Dar...

Deodată mă simt groaznic că am întrebat asta.

— Autumn o să fie bine şi la fel şi tu. Cu totii o să

J I *

fim bine.

Se uită la mine aşa cum s-a uitat când am ajuns de dimineaţă, dar, de data asta, cred că încearcă să se convingă şi pe ea de ceea ce spune.

— Viaţa poate fi – şi, de multe ori, chiar este – groaznic de crudă, continuă. Tu şi Autumn aţi aflat mai devreme decât majoritatea oamenilor, dar amândoi, şi

chiar şi Finny, oricum v-aţi fi lovit de asta, în cele din urmă.

Vocea începe să-i tremure. Respiră adânc şi-mi zâmbeşte chinuit.

— Eu şi Angelina ştiam ca aşa e. Să pierzi un copil e cel mai cumplit lucru, dar vom supravieţui, pentru că trebuie! Cu toţii vom supravieţui, inclusiv Autumn. inclusiv tu.

Dau din cap aprobator, pentru că simt că are nevoie să fac asta, nu pentru că sunt de acord cu ea.

— încă nu am stabilit toate detaliile, dar sunt sigura că ne vom vedea la priveghi, Jack, zice înainte să se întoarcă în casă. îti mulţumesc încă o dată.

Doi

In timp ce merg cu maşina acasă la Alexis, se întâmplă ceva ciudat. Parcă mă privesc din afară. Nu e o experienţă extrasenzorială. Nu mă văd efectiv, dar nu simt nicio emoţie şi parcă nu eu sunt cel care ia hotărâri. Tot ce fac e automat şi îndepărtat.

De-abia după ce parchez, văd că strada e plină de maşini. Am parcat la câteva case distanţă, nicidecum unde o fac de obicei.

Nu o recunosc pe fata cu lacrimi în ochi care-mi deschide uşa şi care-mi face semn spre subsol, după care se îndreaptă spre toaletă. Bănuiesc că nici ea nu mă recunoaşte pe mine.

într-adevăr, la subsol are loc o comemorare tristă, cu mult mai mulţi oameni decât aş fi putut să-mi imaginez. Unii plâng, dar lacrimile sunt amestecate cu alcool şi cu iarbă, chiar dacă e de-abia ora prânzului, chiar dacă părinţii lui Alexis ar putea ajunge acasă mai devreme şi ne-ar putea prinde pe toti.

Mi-aş dori să-i spun lui Finn cum îmi vine să mă las în genunchi şi să plâng când văd jocul de fotbal de masă – lui i se părea amuzant, iar acum ar face o glumă despre cum mă batea măr de fiecare dată. Daca aş putea să-i spun ceva, ar fi despre cât de banal e jocul asta. Nu ne-am mai fi gândit la el începând de anul viitor. Acum îmi vine, deopotrivă, să sărut masa de fotbal şi să-i dau foc, ca nimeni altcineva să n-o mai poată atinge, acum, ca Finn nu mai e.

înainte să mi-o ia mintea razna, Alexis vine la mine şi mă ia în braţe, ca şi cum încă am fi

5 > *

îndrăgostiţi.

— Nu pot sa cred ca e adevărat, spune, de parcă nu ea încerca să mă convingă acum câteva ore.

O bat uşor pe spate cu o mână, în timp ce mă uit în jur. Sentimentul că trăiesc în afara propriului corp persistă. Oamenii sunt strânşi în grupuleţe prin cameră, vorbesc încet. Ricky, din echipa de fotbal, îşi pune mâna pe umărul unei fete care nu i-a acordat atenţie niciodată.

— Cum te simţi? mă întreabă Alexis.

Jasmine se dă mai aproape de Ricky – şi

îmi amintesc că Finn i-a spus o dată lui Ricky să se potolească, pentru că nu era nevoie să auzim cu toţii ce crede el despre corpul ei.

— Jack! mă face atent Alexis.

Face un pas înapoi, iar eu mai scanez o dată camera înainte de a-i răspunde.

— Nu contează, mă aud zicând.

Alexis dă din cap.

— Da, evenimentul ăsta schimbă perspectiva asupra lucrurilor, nu? Mai tii minte când am zis că viata mea s-a terminat fiindcă am fost pusă pe lista de aşteptare la WashU? Ce prostie mi se pare acum!

— Da, o aprob, de parcă vorbele ei aveau vreo legătură cu ce spusesem eu.

Sigur a dat replica asta cu WashU toată noaptea.

Toată ziua.

Lumina intră în subsol pe nişte ferestre înalte şi văd cum particulele de praf plutesc prin aer. Atmosfera întunecată de-aici se potriveşte intr-un mod absurd cu situaţia asta oribilă. Nimic nu este asa î 1 cum ar trebui să fie.

Alexis îmi spune ceva, dar eu nu fac decât să ma străduiesc să pricep dacă Finn a murit şi de ce toată scena asta mi se pare un déjà-vu.

— Da, repet eu.

Alexis vrea sa mă ia din nou în braţe, după care pare să înţeleagă ca n-am chef sa ne prefacem că mai suntem împreună. Vad cât de repede i se schimbă dispoziţia.

— Nu vrei o bere? mă întreabă.

După ce îmi dă o sticlă, se duce să facă pe gazda în altă parte, iar eu încerc să găsesc un loc în care sa stau jos, de preferat undeva unde să fiu singur.

Sentimentul de detaşare a dispărut şi a fost înlocuit de o oroare tăcuta. Am fost de-atâtea ori cu Finn şi cu Sylvie în subsolul ăsta! Oare din acest motiv am senzaţia asta nouă şi totuşi familiară?

Câţiva oameni mă salută rezervaţi când trec pe lângă ei. Cel puţin doi dintre ei şoptesc „prietenul lui cel mai buri[1], dar nu mă alătur niciunui grup. Găsesc un fotoliu-puf într-un colţ, suficient de departe de restul lumii, cât să nu simtă nevoia să mă includă cineva în conversaţie. Îmi şterg palmele ude de condensul de pe sticla de bere şi iau o gură. Conversaţia cu Alexis mi-a amintit de ceva ce mi-a zis la telefon de dimineaţă:

— *Sylvie a văzut că e mort când ea şi-a recăpătat cunoştinţa.*

încerc sa mă concentrez pe lumina aurie. încerc să urmăresc particulele de praf şi mă gândesc cum, când eram mic, spuneam că sunt planete minuscule, într-un cosmos care se învârte. Mă gândeam că şi Calea Lactee e de fapt făcută din fire de praf în lumea unui gigant, că existenţa noastră de la Big Bang încoace e atât de scurtă pentru cei care se uita la noi, aşa cum îmi par mie firele de praf care dansează în faţa mea.

— *Cum adică, Lex?*

— *Probabil că n-ar fi bine să-ţi explic.*

Fata care mi-a deschis uşa trece prin cameră şi firele de praf se ridică din nou, ca nişte mici înotători sincron.

E ziua în care Finn a murit.

— *Curentul electric i s-a dus pe braţ. Au zis că asta la omorât. Din palmă i-a trecut prin braţ până la inimă şi partea aia a feţei era...*

Dacă Alexis a zis că Finn a fost declarat mort imediat după miezul nopţii, asta înseamnă că a murit înainte de miezul nopţii? Ma gândesc din nou la cum trebuie să fi venit medicii, la cum l-au pus corpul în sac, la cum l-au dus la spital fără să se mai grăbească.

— *Sylvie mi-a zis că, atunci când i-a văzut faţa, şi-a dorit să fi murit şi ea.*

Mă uit în jur, după Sylvie. Alexis a spus ca, prin nu se ştie ce miracol, Sylvie s-a ales doar cu o contuzie şi că a fost externată. Dar nu e aici. Mă gândesc dacă ilar trebui să mă duc la Alexis şi s-o întreb dacă chiar i

se pare o idee buna să organizeze comemorarea asta, în loc să stea cu prietena ei cea mai buna care a fost la un pas de moarte, dar ştiu ca n-are niciun rost, aşa cum nimic n-are niciun rost când e vorba de Alexis.

N-o sa pot să-i spun lui Finn că a avut dreptate. Dar, dacă ar mai fi în viaţă, probabil că mi-aş mai fi tras-o cu Alexis până plecam la facultate şi chiar şi în vacanţa de Crăciun, dacă ar fi avut chef şi ea.

Mi se pare aşa de evident acum;

contează cu ce oameni îţi petreci timpul şi contează cum îţi petreci timpul, pentru ca nu ştii cât timp mai ai.

Mă uit din nou în jur. Unii plâng, alţii râd şi vorbesc, dar toţi o sa moara. Poate nu azi. Poate nu mâine. Dar o să moară. Toţi cei pe care îi iubesc vor muri şi nimeni nu poate să oprească asta.

În anul în care ne-am cunoscut, eu şi Finn am citit o carte despre un băiat care vede cum se schimbă un măr, dar nu înţelege despre ce fel de schimbare e vorba, ci doar că, intr-un fel sau altul, mărul s-a schimbat – pentru ca, mai târziu, să se spună în carte că acel băiat văzuse tot timpul viaţa în alb şi negru şi că, acum, vedea pentru prima data că mărul era roşu.

Ma uit la toti aceşti oameni din subsol şi mă simt

ca băiatul din acea carte, doar că eu îi vad pe toţi ca pe nişte viitoare cadavre.

Toti aceşti oameni care beau şi vorbesc, toti sunt

doar nişte schelete acoperite de carne. Cele mai mici unde electrice – cele mai mici! – trec prin fiecare dintre noi, dar se vor opri într-o zi. O să putrezim sau o să fim arşi, dar, într-un fel sau altul, vor scăpa de noi.

Cu totii suntem nişte viitoare cadavre, oameni care n-au murit încă.

Mărul a fost mereu roşu; dar băiatul nu putea să-l vadă.

Respir adânc şi mă uit în jos, la pieptul

meu. îmi imaginez plămânii roz sub coastele mele albe, cum se umflă cu aer, cum îl împing afara – se umflă, se dezumflă. Simt cum inima mea de carne bate, bate, trimiţând oxigen din plămâni în sânge. îmi simt arterele pulsând, împingând, lucrând.

Sunt viu.

Am fost mereu viu.

Dar azi nu mă simt asa.

Mai respir o dată şi îmi ţin aerul până când corpul ma implora să expir, ca să pot respira iar.

După o vreme, cineva pune să se repete un cântec de pe albumul depresiv care-i plăcea lui Finn. Mă gândesc să aflu cine a făcut asta, ca să pot fie să-i trag un pumn, fie să-l iau în braţe. Aşa cum spune cântecul, nu mai există teamă, nu mai există nimic surprinzător.

îmi tremură picioarele de panică şi îmi ridic privirea.

— Ah, scuze!

E fata care plângea sus. Trece de mine sărind peste pantofii mei şi se duce lângă prietenii ei, care s-au adunat aproape de fotoliul pe care stau eu. Nu mai plânge, dar tot n-o recunosc.

— O să trăiesc! spun, vorbind de unul singur, şi tresar.

Fata nu observă că am zis ceva şi se întoarce spre prietenii ei. Jacoby, Mellisa şi Seth – pe ei îi ştiu. Cel puţin, Seth a fost în

echipa de fotbal.

— în line, ştiu că e un lucru mărunt, dar el avea creionul ala, zice fata, pe care nu mi-o amintesc. Dar era aşa de drăguţ din partea lui şi chiar era un creion genial.

— Nu, înţeleg, zice Seth. Toată lumea ştie că Finn era cel mai drăguţ tip.

Toţi murmură aprobator.

— Da, chiar era, adaugă Jacoby.

îmi vine să-i întreb cum de pot să vorbească aşa de uşor despre Finn când e mort, de parcă ar fi mort ¿întotdeauna.

— Ar fi trebuit să păstrez creionul ăla, ca să-mi aducă aminte să fiu mai drăguţa cu oamenii, zice fata, pe un ton sumbru.

Ce drept ai tu sa plângi? îmi vine s-o întreb. *De ce eşti aici?*

Conversaţia]e e întreruptă de Al exis, a cărei voce se aude din celălalt colt al camerei.

— A iubit-o asa de mult!

Oare vorbeşte mai tare decât toti ceilalţi sau îi

recunosc eu vocea pentru că mi-e aşa de familiară?

— Au avut cea mai lungă relaţie din clasa, nu? Da.

Alexis dă afirmativ din cap.

Deci asta o să fie povestea.

Nu ştiu daca Sylvie i-a zis lui Alexis că Finn urma sa se despartă de ea azi-noapte. Unul dintre motivele pentru care l-am tot împins să facă ceva a fost că, de fiecare dată când eu şi Alexis eram împreună, ea îmi tot punea întrebări care mă tăceau să

mă gândesc dacă nu cumva ştia ceva despre Finn şi Autumn.

Dar nu mai contează acum. Alexis merge pe ideea de cuplu fericit şi asta se va răspândi. Până când îşi revine Sylvie, povestea asta o sa fie deja litera de lege.

— Nu, n-ar fi făcut niciodată asta, zice Alexis.

Mai iau o gură de bere şi-mi dau seama că sticla e goală, dar nu-mi aduc aminte când am băut-o. Mă ridic şi trec pe lângă grupul din care face parte şi Alexis, îndreptându-mă spre coşul de materiale reciclabile.

— Am fost cândva prietenă cu Autumn Davis. Dacă flirta cu el? Asta e altă poveste.

Bănuiesc că aş putea s-o apăr pe Autumn, dar cum? Spunând că Finn a fost îndrăgostit de ea, şi nu de iubita lui?

încep să înţeleg ce face Alexis.

Probabil că Finn a făcut o singură greşeală în toată viaţa lui, şi anume că a înşelat-o pe Sylvie cu o zi înainte să moară, (iu ce s-ar schimba lucrurile dacă lumea ar şti că Finn şi Sylvie urmau sa se despartă? Probabil că aşa îi este mai uşor lui Sylvie.

în timp ce mă îndrept spre colţul meu singuratic, cu o altă sticlă de bere în mână, o aud pe Alexis:

— Puteţi să întrebaţi pe cine vreţi. Finn trăia ca să aibă grijă de Sylvie. Probabil de-asta...

încerc s-o ignor şi mă aşez pe fotoliu. Acelaşi grup de oameni e în apropiere. Nu mai vorbesc despre Finn. Vorbesc despre

alte persoane pe care le cunoşteau şi care au murit, de parcă moartea bunicilor lor înseamnă ceva în comparaţie cu moartea lui Finn.

Brusc, îmi dau seama cine e fata care plângea mai înainte.

în ultima săptămână de şcoală, eu şi Finn stăteam de vorbă în clasa, înainte să sune clopoţelul. L-am rugat să-mi împrumute un creion. Când mi La dat, mi-a spus că o să trebuiască să i-l dau înapoi, pentru că era „creionul lui Maddie”.

Nu mai ştiu ce faţă am tăcut, dar el mi-a explicat imediat:

— Am stat tot semestrul în aceeaşi bancă la trigonometrie şi aproape mereu îşi pierdea creionul. Şi ştii cum face doamna Fink dacă nu eşti pregătit pentru ora ei. Aşa că am început să iau Ia mine un creion în plus, dar uneori îl mai dau cu împrumut şi uit să-l cer înapoi.

Probabil că am reacţionat cine ştie cum, pentru că s-a grăbit să adauge:

— l-am spus să-şi ia o cutie de creioane şi să-mi dea mie unul ca să-l ţin în ghiozdanul meu pentru ea, şi ca n-o să-l mai dau cu împrumut altcuiva. Şi-a pierdut toate celelalte creioane, dar îl mai am pe ăsta şi sunt 50% şanse să aibă nevoie de el azi. Dacă ar ii fost oricine altcineva în locul tău, as fi mintit şi as fi spus că nu am un creion în plus.

— Pentru că e creionul lui Maddie? am întrebat.

— Exact!

Dacă ar fi fost oricine altcineva, aş fi

întrebat cât de bine arată Maddie asta, pentru că, ştiţi voi, de ce iar fi pasat lui că n-are ea creion? Dar vorbim de Finn, aşa că bineînţeles că făcea tot ce-i stătea în putere să ajute pe cineva, doar pentru că erau colegi de bancă.

Acum înţeleg comentariul ei că a păstrat „creionul ăla”, pentru că, desigur, Finn s-a asigurat ca Maddie şi-a luat creionul de la el la finalul semestrului. Doar era creionul ei.

Maddie, Jacoby şi Melissa nu mai vorbesc despre moarte. Aş putea să-i întrerup şi să le spun că Finn mi-a împrumutat *mie* creionul genial al lui Maddie. Aşa că e evident că, dacă ea are dreptul să plângă, eu am dreptul să urlu. Să urlu aşa cum a urlat Autumn.

Sau aş putea să mă ridic şi să-i spun lui Alexis, să le spun tuturor că Finn nu trăia ca să aibă grijă de Sylvie, dar ca aşa era el, o persoană care avea grija de cei din jur.

Dar nu e vina lui Maddie că nu pot eu să plâng ca ea sau să urlu ca Autumn sau să le spun tuturor poveştile cu Finn, aşa cum face Alexis, care e prea ocupată să se asigure că nimeni nu va afla vreodată care a fost greşeala lui Finn.

— Lui Autumn i-a plăcut mereu de Finn, dar era ca o sora pentru el, conchide Alexis.

Aş râde, dar nu am cum. Tot ce pot să fac e să zac aici, să-mi beau berea şi să-i ascult pe toţi aceşti oameni care de-abia l-au cunoscut pe Finn, dar care vorbesc despre el ca şi cum i-ar fi fost prieteni.

Finn nu e aici şi, pentru o miime de secundă, sunt invidios pe el.

Trei

Antrenorul şi câţiva băieţi din echipă o să ducem sicriul. Ne-a zis să ne întâlnim înainte de priveghi, să vorbim despre cum va decurge înmormântarea a doua zi. Mă simt ca la o grămadă în timpul unui meci, atât doar că suntem în parcarea unei case de pompe funebre, nu pe teren, şi suntem în cămăşi şi în pantaloni, nu în echipament. Stăm cu ochii plecaţi, ca atunci când ne ceartă după un meci prost, deşi vocea antrenorului e mai blândă decât am auzit-o vreodată.

— Sicriu] o să fie închis, ne zice. Să nu întrebe nimeni de ce. De fapt, să nu zică nimeni nimic de faţă cu familia lui, bine? V-am ales special pe voi. Vreau să fiu mândru de voi.

Unii dau din cap şi aprobă încet.

— Să nu întârzie nimeni mâine. Veniti mai devreme. Bine. Ne vedem mâine!

începem să ne risipim, când antrenorul mă strigă, aşa că rămân pe loc până pleacă ceilalţi.

— Cum te simţi? mă întreabă.

Am ajuns la concluzia că lumea o să mă tot întrebe asta de-acum înainte. După absolvire, am fost adult o scurtă perioadă, dar acum adulţii din jurul meu au început iar să mă întrebe ce fac, să-mi spună ei cum funcţionează lumea.

— O să supravieţuiesc. Cu toţii o să

supravieţuim, îi spun, pentru că mi se pare o mantra utilă.

— Mă bucur să aud asta, zice antrenorul. Dacă o să- ţi fie prea greu mâine sau dacă...

îmi ridic privirea din asfalt.

— Vreau să tac asta.

— Voiam doar să-ţi zic ca e-n regulă dacă te răzgândeşti.

Mă bate uşor pe umăr.

— Ne vedem înăuntru.

Părinţii mei au venit cu mine şi mă aşteaptă lângă maşină. Sunt al şaptelea copil al lor, cel mai mic. Părinţii mei nu prea se plac, dar suntem catolici. Sau ei sunt catolici. Ideea e că părinţii mei mă iubesc, dar au mai trecut de atâtea ori prin toate astea şi nu mai au energia sâ lupte pentru o relaţie mai bună cu mine, în plus, dacă ies din adăposturile lor atent construite, ca să petreacă timp cu mine, s-ar putea să dea unul de celălalt, lucru care nu merită pentru niciunul dintre ei.

Aşa că e plăcut să fie amândoi cu mine. Sunt recunoscător, dar şi ranchiunos şi, în tot timpul ăsta, îmi răsuna în cap, ca o tobă, cuvintele: „Finn e mort, Finn e mort”. Informaţia asta îmi pulsează în corp ca şi cum are puterea să schimbe felul în care sunt aranjate organele în mine.

Parcarea e plină. Iniţial mă gândesc că mai are loc alt priveghi sau altă înmormântare. Locul e mic şi are două încăperi. înmormântările ambilor mei bunici au fost organizate aici. Cunosc bine

locul.

Dar ambele încăperi îi sunt dedicate lui Finn. Nenumăraţi oameni stau la coada lungă care se întinde în cele două încăperi, ca şi cum aşteaptă să se dea intr-un carusel la Six Flags. Un angajat agitat, îmbrăcat în negru, ne întreabă dacă facem parte din familie şi ne face semn să ne aşezăm la coada.

Aşa cum am zis, îi văd aici aproape pe toţi oamenii pe care i-am întâlnit vreodată. Oameni despre care nu ştiam că l-au cunoscut pe Finn; dar şi oameni pe care nu i-am văzut niciodată – toţi aşteaptă să-şi ia ramas-bun, să zică *îmi pare rău, îmi pare aşa de rău!*

Mi-as dori ca Finn să vadă asta.

Gândul îmi deschide o rană noua, pentru că mi-aş dori ca Finn sa fi ştiut cât de multi oameni ţineau la el.

Nu se umila niciodată în pene când unii ziceau: „Cum se face că eşti cel mai drăguţ om din lume, Finn?” Şi asta pentru că Finn nu băga de seamă că toate gesturile lui însemnau ceva pentru cei din jur. Asa e el.

Era.

Mi-e aşa de greu să mă gândesc la el la timpul trecut!

La ora de istorie, am citit despre preoţi care se rănesc singuri în timp ce se roagă şi intră în transe hipnotice. Şi n-am înţeles niciodată asta, dar poate înţeleg acum.

Doare, dar mă simt aşa de bine când mă gândesc la Finn!

Nu mă pot abţine să nu-mi zgândăr

rana, pentru ca rana e tot ce mi-a mai rămas.

Părinţii mei le prezintă în şoaptă condoleanţe celorlalţi adulţi din jur. Se uită unii la alţii cu subînţeles, cu o atitudine de genul *Ei bine, iată-ne ajunşi aici,* de parcă se aşteptau ca la un moment dat să-şi însoţească şi să-şi sprijine copilul la moartea unui coleg.

Toată lumea e de acord ca Finn a fost un copil foarte bun şi vor fi mereu de acord, nimic nu poate schimba asta.

Se spune că doar oamenii buni mor de tineri, cineva mi-a zis odată că nu e adevărat, dar că ne amintim doar lucrurile bune despre cei care mor de tineri. Nu ştiu cine are dreptate. Ştiu doar ca Finn a fost un om bun. Sper că, peste ani şi ani, toţi oamenii ăştia îşi vor aduce aminte ca Finn a fost generos şi blând, pentru ca mereu a fost aşa – şi nu pentru ca au uitat ei momentele în care Finn nu ar fi fost asa.

J

Coada înaintează. Văd copii pe care nu mă aşteptam să-i mai văd vreodată după absolvire. Vad copii pe care nu i-am mai văzut de mulţi ani, pentru ca, după şcoala generală, s-au dus la licee particulare. Uneori ridicăm uşor mâna în semn de salut. Alţii fac

> * greşeala să întrebe automat „Ce faci?” sau „Cum îţi merge?”, înainte să-şi dea seama că răspunsul e evident.

Mă uit după Sylvie, deşi nu mă aştept s-o vad. Instinctele îmi spun că n-o să vină azi, ca-şi păstrează energia mentală pentru

înmormântare.

Mă uit şi după Alexis şi mă întreb dacă simte că şi- a îndeplinit datoria organizând acel priveghi, dacă nu cumva e acasă şi găzduieşte o alta întâlnire morbidă. Poate e cu Sylvie? Nu mai ştiu nimic de ea.

Cineva a cărui voce n-o recunosc vorbeşte despre cum Finn i-a spus că va fi datoria lui să ţină sub control discuţiile din vestiar anul viitor şi despre cât de tare i s-a părut asta şi cât de mult l-a inspirat. Nu pot să-i văd faţa, dar, după voce, pare dintre elevii mai mici. într-un fel, suna ca ceva ce ar zice Finn, dar nu chiar. Nu ştiu ce să cred.

O angajată se apropie de mine, ecusonul auriu luci n du-i în lumina caldă.

— Tu eşti Jack Murphy?

— Da.

— Ei sunt părinţii tăi? Vă rog să veniţi cu mine, ne spune şi ne face un semn. Familia doreşte să vă vadă.

E clar că trebuie s-o urmăm. Mă simt ciudat, de parcă sunt dus în culise. Părinţii mei mă însoţesc într- un mod care îmi pare formal. Tata îşi pune pentru o clipă mâna pe umărul meu în timp ce mergem.

— Am mai organizat înmormântări ale altor copii, zice femeia, dar nu am văzut niciodată atât de multă lume.

Vrea să fie drăguţă, dar nu ştiu ce să-i răspund. *Mulţumesc? Câţi copii au murit anul asta?*

Ajungem la uşile care duc spre cealaltă cameră şi îl văd. lată-1!

Dar nu e el, pentru că Finn a murit şi

sicriul e închis.

Angajata îmi face un semn spre Angelina, care stă lângă sicriu.

Stă lângă poza lui, portretul de la absolvire făcut într-o zi de sărbătoare. Fata lui cunoscuta şi claia de păr blond. Zâmbetul lui.

— Te aşteaptă, îmi zice.

În timp ce ne apropiem, simt o aură ciudată în jurul nostru. Mă simt aşa de mic, de parcă aş fi dus la grădiniţa şi sunt mânios şi recunoscător în acelaşi timp. Mama sta în dreapta mea, tata în stânga şi-mi dau seama că sunt atenţi la mine. Nu vorbesc, dar e ciudat: pe măsură ce ne apropiem de cutia aia oribilă, de fotografia în care prietenul meu zâmbeşte, parcă îi aud pe părinţii mei zicând LI-mi: *Vezi, Jack? Aşa arată moartea.*

Mă simt aşa de mic! Sunt prea tânăr pentru asta. Prietenul meu cel mai bun n-are cum să fi murit.

— Jack, îmi zice Angelina şi mă ia în braţe.

Mă simt confuz şi nu ştiu de ce. De-abia când face

un pas înapoi să se uite la mine, de parcă nu m-a mai văzut de cine ştie câţi ani, îmi dau seama că zâmbeşte.

— Cum te simţi?

— Bine, spun, deşi nu e adevărat.

Nici Angelina nu pare să se simtă bine. Deşi nu arată aşa cum mă aşteptam. Are lacrimi în ochi, dar privirea îi străluceşte într-un mod diferit, fericit aş zice. Colţurile gurii îi zvâcnesc uşor.

— Şi-a lăsat amprenta asupra multor

oameni, zice cu siguranţă în glas, în timp ce se uită la mine şi aşteaptă o confirmare.

— Da, zic eu.

— Am auzit tot felul de poveşti de la părinţi şi copii, lucruri pe care nu le ştiam.

Faţa i se crispează de durere, dar apoi se ridică singură de pe buza prăpastie! de care stătea agăţată cu vârful degetelor. îmi zâmbeşte.

— Chiar a fost un copil bun.

Mă ia din nou în braţe şi, în spatele ei, Finn e într- o cutie gri-argintie, mort.

Plâng şi mama lui mă ţine în braţe.

Corpul lui Finn a fost străbătut de curent electric, inima i s-a oprit şi el a fost ars pe dinăuntru – nu pot sa uit detaliile astea. Nu pot să mă abţin să nu-mi imaginez chipul lui.

O simt din nou, coliziunea cu zidul care îmi spune că „asta n-ar trebui să se întâmple”.

Mama lui îmi da drumul şi nu mai plâng.

Pare că doliul nostru e tot ce i-a mai rămas. Durerea noastră este dovada vieţii lui.

— Nu cred că o să mai am vreodată un prieten ca el, îi zic.

Angelina scutură uşor din cap.

— O să mai ai asemenea prieteni, Jack, şi aşa e şi normal.

Mă bate pe umăr şi continuă:

— Doar promite-mi că n-o să-l uiţi niciodată!

— N-aş putea.

Văd din nou bucuria şi durerea de pe

chipul ei. Se întoarce spre părinţii mei şi ne mulţumeşte că am venit. Sunt iar copil şi mă las condus la maşină, apoi acasă, în timp ce stau în tăcere pe bancheta din spate.

Pentru prima dată, mă întreb dacă voi reuşi mâine. Să-i duc sicriul.

Să-i duc corpul.

Să-l pun într-o groapă unde el – Finn – va sta pentru totdeauna.

Patru

Trebuie s-o fac. E ultimul lucru pe care îl voi mai face vreodată pentru prietenul meu cel mai bun.

Mă trezesc cu gândul ăsta şi mă agăţ de el toată dimineaţa.

Fac asta pentru Finn, mă gândesc când mă dau jos din pat.

Fac asta pentru Finn, mă gândesc în timp ce-mi pun şosetele şi pantofii de lac, în timp ce mă îmbrac cu sacoul.

Ajung mai devreme la casa de pompe funebre, pentru Finn, în cazul în care pot face ceva să ajut.

Parchez şi intru în clădire. Mă duc spre camera unde va fi el.

Şi o vad pe ea.

Autumn stă pe un taburet lângă sicriul lui, cu obrazul sprijinit de capac, ca şi cum ar sta lipită de umărul lui. Vorbea când am intrat, dar tace brusc şi îşi ridică privirea.

— Scuze! şoptesc eu.

Mă simt de parca am intrat peste ei când erau dezbracaţi, dar Autumn ridică din umeri şi îşi pune iar capul pe capacul sicriului.

Câteva momente mai târziu, mă întreabă:

— Vrei sa vorbeşti cu el? Singur?

încă are vocea slabă şi răguşită.

— Nu, am venit în caz că...

Autumn a închis ochii, de parcă a uitat că sunt aici.

— Vrei să plec?

— Doar dacă vrei tu.

Nonşalanta ei mă cutremură.

— Stăteam împreuna pentru ultima data, adaugă ea. îşi lipeşte obrazul de metalul gri şi mi se pune un gol în stomac.

— Autumn, o strig, dar nu-mi răspunde.

E cu el.

Mă uit la ea, îngrijorat s-o las singură, deşi nu pare să fie singură. Trec câteva minute. Cred că a uitat că sunt lâţigă uşa. începe şă şoptească iar şi o aud chicotind o dată.

— Şi eu te iubesc, îi zice, iar eu ies repede din cameră.

Stau pe canapeaua rigida de pe hol. Un angajat mă întreabă dacă am venit pentru slujba lui Smith şi îi răspund că sunt unul dintre cei care vor duce sicriul, îmi spune ce ştiam deja: am ajuns prea devreme şi trebuie să aştept aici.

înainte să înceapă să sosească şi alte persoane, Autumn iese încet din cameră. E îmbrăcată cu blugi şi cu un tricou. Se uită la mine, ca şi cum nu e sigură dacă ar trebui să-mi zică ceva sau nu.

— Unde te duci? o întreb.

— îi las înmormântarea lui Sylvie, îmi zice, peste umăr. Mi se pare mai corect aşa. Eu şi tata o să mergem la muzeul de artă. Finny oricum n-ar vrea ca tata sa vină la înmormântarea lui. O să mă duc mai târziu la cimitir, să mă asigur că s-a instalat bine.

Apoi iese din clădire.

Cinci

Pe parcursul slujbei, mă bântuie imaginea cu Autumn lângă sicriul lui Finn, cu obrazul lipit de metalul rece. Ti simt absenţa, în timp ce oamenii povestesc, chiar şi când râd şi plâng cu ei. Finn pare ca trăieşte prin toţi oamenii de aici. Autumn e fantoma.

Sylvie sta pe primul rând, între Angelina şi un bărbat care trebuie să fie tatăl lui Finn. ii văd doar părul blond şi puţin din profil. Are umerii încordaţi, dar nu-i tremură. Pare să se uite în faţa, nemişcat, la persoana care vorbeşte despre fiul pe care de-abia l-a cunoscut.

Oamenii vorbesc despre Finn şi plâng. Vorbesc despre Finn şi râd. 'toată lumea e unită de aceste sentimente, dar nu înţeleg cum de se poartă toţi de parcă ar fi ceva

obişnuit. De parcă moartea lui Finn ar avea vreo logică.

La înmormântare nu sunt chiar asa de multi oameni ca Ia priveghi, dar sunt mai mulţi decât m-aş fi aşteptat. Jamie Allen, fostul iubit al lui Autumn, e aici cu o fată cu care sunt aproape sigur ca Autumn era prietenă, deşi acum pare să fie mai degrabă iubita lui Jamie. Finn mi-a povestit despre situaţia asta cu prietenii ei. Se uită în jur şi şoptesc. Poate se uita după Autumn.

Apoi directorul casei de pompe funebre ne face un semn. Eu şi băieţii din echipă ne ridicăm. Nu mai vorbim despre Finn. A venit momentul să-l punem în pământ.

înainte sa înceapă slujba, directorul ne-a explicat cum va trebui să ridicăm sicriul împreună, dar eu mă simt ca într-o piesă de teatru pentru care nu am repetat. Dar reuşim. Un tip din spatele meu se împiedică şi, o secundă, mă întreb dacă Finn a simţit asta, dar apoi trebuie să-mi muşc buza ca sa nu plâng, când îmi aduc aminte că Finn nu mai poate să simtă nimic. S-a terminat. E pe umărul meu. Finn. în cutia asta e Finn, a fost Finn şi probabil capul lui e aproape de al meu. în timp ce îl ducem spre dric, aud vocea lui Autumn. *Stăm împreună pentru ultima dată.*

Asta va fi ultima dată când Finn va mai fi într-o maşina. Uşile se închid în urma sicriului şi părinţii

> > s r 1

mei mă întreabă daca mă simt în regulă dacă nu vin şi ei Ia slujba de la cimitir.

Le spun că e-n regulă, deşi nimic din ce se întâmplă acum nu e-n regulă, însă nu m-ar ajuta cu nimic dacă ar fi şi ei acolo.

Merg cu antrenorul până la cimitir. Mă întreabă daca vreau să vorbesc. îi spun că nu.

Urmăm dricul spre cimitirul Bellefontaine. Dincolo de por ţi, dricul traversează o alee lunga, pe lângă nişte mausolee, unele de dimensiunea unei case, altele doar din bucăţi de piatră. Finn a fost singurul din clasă care a ştiut să răspundă la întrebarea-bonus de la examenul de literatură americană: *Ce personalitate din generaţia Beat de scriitori e înmormântată în St. Louis, la cimitirul Bellefontaine?* A ridicat din umeri când l-am întrebat cum de şi-a adus aminte şi nu ne-a trecut prin cap că va avea ceva în comun cu Burroughs atât de curând.

Ne oprim într-o parte mai nouă şi mai deschisă a cimitirului. Aici nu sunt mausolee măreţe, doar nişte pietre de mormânt, deocamdată.

Ne aliniem şi îl ridicăm cu mai multă graţie decât prima data. De data asta, încerc să mă bucur de greutatea lui pe umărul meu. îmi lipesc obrazul de locul unde sper ca e şi obrazul lui.

Apoi numărăm încet până la trei şi îl lăsăm jos pentru totdeauna.

Unii oameni încep iar să plângă şi nimeni nu mai râde.

Pe un scaun de lângă mormânt, stă bărbatul care am presupus că e tatăl lui

Finn, aplecat în faţă, cu capul în mâini, fără să ridice privirea nici măcar o dată. Lângă el e Sylvie, care stă dreaptă, ca şi cum scopul ei e să fie zidul dintre el şi Angelina. Poate chiar asa şi e.

» >

Ştiam că urmează poezia despre atletul care a murit de tânăr. Nu mă gândeam însă cât de diferit va suna acum, când antrenorul o citeşte, lângă mormântul lui Finn.

Locul lui de veci. Locul unde va rămâne pentru totdeauna.

Urmează să fie coborât în pământ.

Se aude un bâzâit mecanic în timp ce sicriul e manevrat.

Nu e el, dar e el şi îl pun în pământ pentru totdeauna. Vreau să implor pe cineva să oprească asta, să mă lase să-l păstrez... vă rog!

Dar s-a terminat. Finn, prietenul meu, e într-o groapă, în pământ. Pentru restul vieţii mele, oricât voi mai trăi, voi şti exact unde e, pentru ca nu o să se mai mişte vreodată.

Oamenii se înşiruie ca să arunce un pumn de ţărână în groapa, înainte să-l părăsească, dar nu pot să fac asta pentru el, aşa că stau şi privesc.

în timp ce mormântul începe să se umple încet cu pământ, ma gândesc la cum va veni Autumn aici mai târziu, după ce vom fi plecat toţi, ca să fie cu el.

Sase

Mă uit cum oamenii care au aşteptat să vorbească cu Angelina se răspândesc încet. Alexis s-a uitat la mine înainte să plece, dar n-am vorbit. Când a plecat antrenorul, i- am spus ca trebuie să mai fac ceva şi ca o să merg acasă cu altcineva. Dar nu ştiu ce aştept. Nu simt nevoia să-i mai zic nimic Angelinei sau mamei lui Autumn, mi-am îndeplinit toate îndatoririle. Finn e în mormântul lui.

îmi scot sacoul şi cravata şi îmi desfac gulerul.

în comparaţie cu aerul fierbinte de august, metalul sicriului lui era rece pe pielea mea.

Mă întreb cum se simte Angelina, alături de toţi oamenii ăştia, în mare parte copii de la şcoală, dar şi câţiva adulţi. Aşteaptă să-i strângă mâna sau s-o ia în braţe sau să-şi împărtăşească sentimentele, în timp ce copilul ei nici n-a fost îngropat bine, la câţiva metri distantă.

Mama lui Autumn stă lângă ea, protectoare. Mă gândesc că, dacă Angelinei nu i-ar face deloc bine să vorbească cu toţi oamenii ăştia, prietena ei ar duce-o acasă.

— Aştepţi sa vorbeşti cu ea? mă întreabă Sylvie.

Tresar pentru că habar n-aveam că e în apropiere, cu atât mai puţin în spatele

meu. Mă îndepărtez puţin şi ajung cu Sylvie pe un mic deal, cu morminte din anii 1970.

— Nu, îi zic. Nu sunt pregătit să plec. Tu?

-Nu.

Are o vânătaie lângă tâmplă şi o zgârietură pe obraz. Altfel, la exterior cel puţin, pare sa nu fi fost afectată fizic de accident. Parul ei blond e strâns intrun fel care sigur se cheamă cumva. Costumul ei negru probabil că are un nume franţuzesc pe etichetă.

— M-am gândit să-ţi scriu un SMS, îi zic ca pentru a-mi cere scuze, dar Sylvie dă din umeri.

— N-a fost vina ta.

— Totuşi aş fi putut să zic ceva.

Nu sunt sigur dacă vorbim despre accident sau despre Autumn.

— Nu trebuie să te prefaci că am fost mai mult decât prieteni de conjunctură, Jack. M-am săturat de oamenii care se prefac că ţin la mine mai mult decât ţin de fapt.

— Dumnezeule, Sylv! îi zic.

Nici eu nu cred că ne-am fi apropiat de la sine unul de celălalt, dar, în ultimii patru ani, am ajuns să cred că suntem un fel de camarazi.

— îmi pare rău! zice ea, ceea ce e mai mult decât i- am spus eu ei şi decid să-i explic de ce a fost o replică aşa de nepotrivită.

— Finn nu s-a prefăcut niciodată ca te iubeşte, îi mărturisesc. A minţit în legătură cu sentimentele lui pentru Autumn, însă te-a iubit.

— Doar că nu suficient...

— Eu...

Regret că nu pot să las baltă subiectul.

— Nu cred că s-a pus problema aşa, Sylv.

Râde şi eu tresar. Mă uit la ea. Nu zâmbeşte şi are ochii închişi.

— Asta a zis şi el.

— Da?

Gândul că n-o să ştiu niciodată versiunea lui în ceea ce priveşte conversaţia lor îmi distrage atenţia.

— Şi tu ce i-ai zis?

Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc.

Deschide ochii.

— Vestea buna e că doctorii spun că am amnezie disociativă, nu retrogradă, ceea ce înseamnă că faptul ca nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu câteva minute înainte de accident nu e semn de leziune a creierului. Potrivit lor, e doar un mecanism de apărare.

Râde, acelaşi râs rece şi, pentru o clipă, seamănă cu Autumn stând pe canapea, dar respiră adânc şi senzaţia dispare.

N-ar trebui s-o întreb, dar mă agasează felul în care mi-a descris Alexis scena în detaliu... totuşi amintirile lui Sylvie din noaptea aceea nu sunt complete.

— Alexis mi-a spus că l-ai văzut când ţi-ai revenit şi că ai sunat la 911.

Sylvie nu mai râde de data asta.

— Asta mi-au spus, dar nu-mi aduc aminte să fi sunat! scutură ea din cap. îmi aduc

aminte cum i-am spus unui medic că mi-am dat seama că Finn e mort, după faţa lui. Dar, mai târziu, la spital, când poliţia a încercat să-mi ia o declaraţie, nu mi-am adus aminte cum mi-am revenit sau ceva despre faţa lui. Mi-au făcut toate analizele şi pare o contuzie obişnuită. Se pare ca o sa-mi amintesc totul când o să fiu pregătită.

— Oh! Poţi să alegi să nu fii pregătită niciodată? spun eu sincer, dar râde iar şi, de data asta, e un râs adevărat.

— Va trebui să-l întreb pe noul meu terapeut, îmi răspunde.

— Ce s-a întâmplat cu tipul pe care-] plăcea Finn? Oftează.

— Domnul Giles l-a urât mereu pe Finn. Gândul că cineva ar li putut sa-l urască pe Finn mă amu teste.

în depărtare, le văd pe Angelina şi pe mama lui Autumn mergând împreună spre limuzină, braţ la braţ. Curând, eu şi Sylvie vom rămâne singuri aici: noi, Finn şi toti ceilalţi oameni morti ca el.

— Bine, poate e prea mult să zic că l-a urât, continuă Sylvie, dar domnul Giles nu avea încredere în Finn. în plus, zicea că Finn era codependent. Asta era unul dintre motivele pentru care m-a sfătuit să plec în vara asta.

Să-mi acord spaţiu ca să am grijă de mine, spune Sylvie ridicând din umeri. Eu şi domnul Giles am crezut că, după tot progresul pe care l-am făcut cu... alte lucruri, probabil că e mai bine să o iau de

la capăt cu cineva care nu are păreri preconcepute despre Finn, din moment ce asta o sa fie subiectul şedinţelor mele de acum încolo,

— Aha! o aprob eu.

Sylvie se uită în josul pantei. Ne uităm amândoi la limuzina care se îndepărtează.

Ce trădare din partea lui Alexis că mi-a povestit ce i-a făcut iui Sylvie profesorul ăla de la fosta ei şcoală! Fusesem doar pe jumătate atent şi o mică parte din mine se întreba de ce-mi povesteşte asta, dar în mare parte mintea mea era cu gândul la corpul lui Alexis, nu-mi puneam problema că nu-i era o prietenă adevărată.

Sylvie începe să coboare dealul, se îndepărtează şi mai mult de mormântul lui Finn, merge spre partea mai veche a cimitirului şi o urmez.

— în mod ironic, îi zic, doar ca să zic ceva. Mă gândeam la cum nimeni n-ar fi putut să-l urască pe Finn şi tu spui că doctorul tău nu-l plăcea, cel puţin ipotetic.

— O, eu îl urăsc pe Finn, mă asigură Sylvie şi zâmbeşte uşor când vede ce şocat sunt. Nu mă

înţelege greşit! îl şi iubesc. Dacă exista ceva care să ma ajute să încetez să-l mai iubesc, aş li făcut-o de mult. Aşa că îl iubesc şi îl urăsc în acelaşi timp.

— Bănuiesc..., mă bâlbâi eu vrând să-l apăr pe Finn, dar, de data asta, nu pot. Bănuiesc că ai dreptate.

Sylvie zâmbeşte iar şi scutură din cap. Se opreşte în loc.

— Jack, daca eşti cu adevărat prietenul meu, poţi să faci ceva pentru mine?

— Dacă sunt cu adevărat prietenul tău, poţi să numi mai pui întrebări din astea?

— Corect, zice Sylvie şi nu sunt sigur că şi-a dat seama că glumesc. Dacă o să încetez să mai pun la îndoială prietenia noastră, o să încetezi şi tu să mai crezi toate mizeriile pe care ţi le zice Alexis?

— Credeam... credeam că Alexis e prietena ta.

— Da, zice Sylvie. Dar mai are nevoie de mult timp ca să se maturizeze.

O ştiu pe Sylvie suficient de bine cât să-mi dau seama ca n-are sens sa-i aduc aminte ca Alexis e cu două săptămâni mai mare ca ea. Altfel, are dreptate; Alexis nu s-a maturizat prea mult în ultimii patru ani. E un lucru aşa de simplu, însă explică aşa de multe despre Alexis, nemaivorbind de relaţia mea cu ea; dar sunt prea şocat ca să zic ceva mai mult de-atât:

— Mda...

— Serios acum, eşti mai matur decât ea încă de dinainte de clasa a unşpea.

Mergem pe o cărare de pietriş şi-mi potrivesc paşii cu mersul ei ritmic. Ai zice că ne plimbăm împreună.

— Da, adaug eu, din acelaşi motiv.

De data asta, probabil că ghiceşte răspunsul în tonul meu, pentru că spune:

— Să nu-mi zici că n-ai observat că toate certurile voastre porneau de la ceva ce ai zis tu şi ea nu voia să recunoască drept adevărat.

— O să fiu sincer cu tine, Sylv. Niciodată

n-am ştiut exact de la ce porneau certurile cu Lexy.

— E-n regulă, râde ea. Nici Lexy nu ştia, dar nu ştia ca nu ştie.

— Se pare că eşti mai matură decât ea.

Sylvie da din umeri şi se uită în continuare în faţă.

— încep sa vad limpede multe lucruri când vine vorba de Alexis, îi zic. Nu ţi-a fost mereu o prietenă bună.

Sylvie se uită la mine cum nu s-a mai uitat vreodată.

— Am notat, îmi zice.

Pietrişul scârţâie sub tălpile noastre.

Simt că ar trebui să zic ceva profund, să citez ceva spus de Finn, care să-i tacă durerea mai puţin complicată. Daca am fi intr-un film, aş avea un flashback care să mă ajute să ştiu ce amintire să împărtăşesc cu Sylvie, dar nu-mi vine nimic în minte.

Brusc, ne oprim din mers. Am observat ca Sylvie a făcut o pauză şi credeam că vrea doar să-şi dea jos sacoul. Dar scoate o harta printată şi o analizează atent, încruntându-se.

— Cauţi, ăaă, mormântul lui William Burroughs? o întreb.

Sylvie se uită la mine, confuză.

— Scriitorul. E îngropat aici.

— Nu, zice Sylvie. A fost un drogat care şi-a împuşcat soţia.

împătureşte harta şi o pune înapoi în sacou, pe care îl poartă în continuare, în ciuda căldurii.

— Voiam să văd mormântul Sarei

Teasdale. A fost o poetă.

Continuă să meargă la fel de repede ca înainte.

— Nu credeam ca-ţi place poezia. Deloc chiar.

Mergem iar pe alee, iar ea o coteşte la dreapta.

— Nu-mi place, zice Sylvie. în general, poezia mi se pare plictisitoare. Dar îmi plac poemele lui Teasdale.

Spre deosebire de majoritatea poeţilor, ştie cum să surprindă esenţa. Şi dacă tot sunt aici...

Mergem mai departe, abandonăm cărarea de pietriş şi pornim pe iarbă.

Sylvie numără în şoaptă pietrele de mormânt pe lângă care trecem, în timp ce eu merg în spatele ei. Mă gândesc la cum era acum o sută de ani, când mormintele astea erau noi, cât de importante au fost, cum oamenii veneau aici ca să jelească şi să-şi amintească. Mă întreb dacă mormântul lui Finn nu va ajunge într-o zi doar o piatră pe care oamenii o vor număra, în drum spre locul de veci al altcuiva.

— Uite-l! Oh!

în primă fază nu înţeleg, după care îmi dau seama.

Sara Teasdale s-a născut pe 8 august 1884.

— Nu ştiam când e născută, zice Sylvie.

— E doar o coincidenţă, îi spun.

Ridică din umeri şi se uită la data.

— Care e poezia ta preferată scrisă de ea?

încerc eu sa o fac să vorbească despre altceva.

Zâmbeşte într-un fel care-mi dă de înţeles că n-am J J reuşit totuşi să schimb subiectul, dacă asta speram.

Sylvie închide ochii şi începe să recite:

— Cât buzele-mi vor mai trăi,
Cuvintele le vor lăsa nespuse,
Dar oare sufletu-şi va aminti
Să le rostească după ce nu voi mai fi?

Şi chiar de sufletul şi-ar aminti,
Nu, dragul meu, tu nu l-ai observa.
Fiindcă acum s-asculţi ai refuza,
Şi pe atunci nu-l puteai auzi.

Sylvie nu deschide ochii, rămâne pur şi simplu nemişcată. în sfârşit, i s-a făcut şi ei foarte cald, iar faţa îi luceşte şi e roşie, ca şi cum ar fi plâns, deşi sunt aproape sigur că nu a fost cazul.

— Atâta e?

Sylvie deschide ochii şi se uită la mine.

— Ar putea fi toata, totuşi a fost aşa de scurtă...

— Ţi-am spus ca ştia să surprindă esenţa, zice Sylvie. în cele din urmă, îşi dă jos sacoul.

— Am găsit cartea scrisă de ea într-un anticariat cu volume în limba engleza, din Paris. Am citit poezia asta şi m-a făcut să cumpăr cartea.

îşi strânge sacoul şi-l pune pe braţ, apoi oftează.

— Am citit-o din scoartă-n scoarţă de două

ori, în

tren spre Berlin.

— Ştii...

Nu mi-e clar ce să zic, dar simt că trebuie să spun ceva important.

— Lui Finn i-ar plăcea asta. Faptul că ai vrut să vezi mormântul singurului poet care-ţi place, după înmormântarea lui, spun, după care fac repede o precizare. Nu i-ar fi plăcut, ştii tu, că el are o înmormântare.

Nu-mi dau seama dacă Sylvie încearcă să mă urmărească, aşa că merg mai departe.

— Dar dacă ar fi trebuit să aibă o înmormântare, i-ar fi plăcut să faci asta. Că faci asta acum.

— Pentru ca e genul de lucru pe care l-ar face Autumn? ridică ea bărbia şi mă priveşte în ochi.

Clatin din cap.

— N-ar fi avut o hartă la ea. Sau ar fi pierdut harta ori s-ar fi pierdut şi ea cu tot cu hartă, zic şi fac un gest cu mâna, ca să înlătur fantoma lui Autumn. Dar, Sylv, ideea e că Iui Finn i-ar fi plăcut că ai avut harta asta în buzunar pe tot parcursul înmormântării lui. Iar fi plăcut să-i spui că, spre deosebire de alţi poeţi, ea chiar ştia să găsească esenţa lucrurilor. Te-a iubit.

Sylvie se uită iar la mormânt.

— Dar nu aşa cum a iubit-o pe ea.

Nu pot s-o contrazic. Mai mult decât oricine, eu nu pot s-o contrazic, aşa ca-mi mut privirea spre data de pe mormânt.

Vântul se înteteste şi ne mai răcoreşte puţin. Sunt atât de mulţi copaci bătrâni în partea asta de cimitir şi foşnetul frunzelor e aşa de puternic, încât de-abia o aud când îmi spune:

— Unde a fost?

— Aut umn?

Sylvie da din cap.

— M-am gândit s-o întreb pe Angelina, dar mi-am dat seama că ştia că eu şi Finn urma să ne despărţim în noaptea aia şi de ce. Mi s-a părut că e mai bine să nu întreb.

— Autumn mi-a spus că simte că trebuie să-ţi lase tie înmormântarea.

[3]

Nici mie nu mi s-a părut că are sens când mi-a zis Autumn asta, aşa că nu mă aştept ca Sylvie să înţeleagă, dar dă din cap.

— Nu mă aşteptam la asta din partea ei.

Nu mai zice niciunul dintre noi nimic. Pare că vântul o să se transforme într-o furtună de după- amiaza. N-o să mai putem sta mult aici.

— Aăă, nu voiai să iii singura cu poeta ta, nu?

— Poeta mea? zâmbeşte Sylvie, trist de data asta. A fost prima poeta care a câştigat Premiul Pulitzer, aşa ca nu e chiar poeta „mea” Dar nu, şi mulţumesc ca ai întrebat.

Face o pauză, după care continuă:

— Vrei să te duc acasă?

— Aăă, da. Scuze. Nu mi-am planificat ziua bine.

— Majoritatea oamenilor nu-şi planifică

bine zilele, zice Sylvie, în timp ce-şi pune sacoul pe ea.

Atinge piatra de mormânt cu doua degete şi adaugă:

Bine, hai să mergem!

Sylvie îşi aduce aminte drumul spre mormântul lui Finn fără să-l caute pe hartă. Când ajungem acolo, începe să plouă şi trecem repede pe lângă el, îndreptându-ne spre maşină. Mi se pare o trădare să-l Las aşa, în ploaie.

în maşină, mă gândesc s-o întreb pe Sylvie daca e sigură că vrea să conducă pe ploaie, dar, înainte să apuc să zic ceva, îmi spune:

— în cazul în care voiai să te oferi să conduci, să ştii că nu am vrut să merg cu maşina cu ai mei tocmai pentru că nu pot să suport să conducă altcineva. O să fiu bine. Pune-ţi centura de siguranţă!

Mă uit în spate, în timp ce ne îndepărtăm de el, dar ma consolez cu gândul că Autumn va veni mai târziu ca să vadă că Finn s-a instalat cum trebuie.

Şapte

H a o săptămână după înmormântare,

B *k* primesc un mesaj de la Charlie, fratele meu mai mare cel mai apropiat de vârsta mea, care, conform tradiţiei din familia Murphy, a avut misiunea sa mă duca la autobuzul de grădiniţă sau să ma înveţe să conduc.[1]

Mama spune că nu mai alergi.

Traducere: eşti bine? J
Ti răspund.

A fost prea cald. Şi am fost prea ocupat să-mi fac bagajele pentru facultate.

Traducere: sunt bine.
Charlie îmi răspunde.

Mama spune că nu te-ai apucat încă să-ţi faci bagajele.

Traducere: pe naiba!

O să ies mai târziu la alergat.

Traducere: sunt bine.

Mama m-a rugat să vin acasă, să te ajut cu bagajele.

Traducere: pe naiba!

O sa-i zic eu să te lase-n pace.

Traducere: o să fiu bine.

OK. Şi eu la fel. Ieşi la alergat.

i raducere: o sa-i spun mamei că eşti bine, dar nu ma face să mint.

Aşa că acum trebuie să ies la alergat.

Motivul pentru care nu am ieşit încă la alergat este că va trebui sa găsesc un loc potrivit. Nu pentru că înainte alergam doar cu Finn. Ieşeam să alergăm împreună de câteva ori pe lună. Lui Finn îi plăcea să meargă mereu în alt loc, să schimbe peisajul sau ceva de genul ăsta. Mie mi s-a părut dîntotdeauna o prostie să te duci undeva cu maşina doar ca sa alergi, aşa ca o invita pe Sylvie când voia să meargă sa alerge într-un parc sau într-o rezervaţie naturală.

Dar, uneori, mă suna sau îmi dădea un mesaj să- mi spună că are chef să alerge fix în momentul ăla şi, cum şî eu voiam să ies, ne întâlneam la jumătatea drumului între casele noastre şi porneam.

Alergam prin tot Fergusonul. Nu există nicio stradă din apropierea casei mele care să nu fie plină de amintiri – vorbeam despre tot felul de prostii cu Finn, mă forţam să alerg mai repede ca să ţin pasul cu el sau o lăsam mai moale când îmi zicea că e-n regula.

Asa că de-asta am tot amânat. Acum trebuie să

conduc undeva ca să ies la alergat, ceea ce

e o prostie. Dar îmi pun echipamentul şi mă sui în maşină, de parcă nu e un trotuar absolut perfect şi în faţa casei mele. în mai, m-am dus cu Alexis ia ziua verişoarei ei, într-un foişor din parc, şi-mi amintesc că acolo era o alee în jurul unui lac, aşa că merg în direcţia în care ţin minte că era parcul până când, spre surprinderea mea, îl găsesc.

Bun. Deci o să alerg.

Nu o să fac încălzirea mai mult decât o fac de obicei, deşi Finn îmi spunea mereu că nu mă încălzesc suficient. Doar pentru că a murit nu înseamnă ca tot ce spunea el era corect.

După încălzire, pornesc şi mă simt bine.

Dar, evident, fiind prima tură, mă gândesc la Finn.

Pentru că el n-o să mai alerge.

Simt că moartea lui Finn m-a dat peste cap. De câte ori o să mă mai gândesc că sa fii mort înseamnă că n-o să mai faci nimic de-acum încolo?

Ar ti trebuit sa verific câte ture de lac înseamnă un kilometru. Pietrişul de pe alee e tasat şi mai degrabă mă face să alunec, în loc să amortizeze impactul. O să fie o tură de anduranţă, nu de viteză. Dar e-n regulă. Nu m-am uitat la ceas înainte să încep şi habar n-am în cât timp parcurg primul kilometru.

— Hai sa alergam fără să ne întrebăm de ce, îmi zicea Finn, aşa că pur şi simplu alergam.

La naiba! La naiba! La naiba!

De ce n-a putut să rămână în maşină? Ce credea că putea să facă? S-o salveze pe Sylvie cu mâinile goale? Da, bine, cândva, când ne uitam la televizor, mi-a zis: „Nu aşa se acordă primul ajutor”.

I-aiTl spus ca, probabil, cineva s-a interesat cum se face înainte să filmeze, dar Finn a continuat, zicând că tipa aia n-ar fi putut niciodată să treacă de stern într- o asemenea poziţie. I-am zis că poate nu au avut cum să plaseze camera pe decolteul ei în poziţia pe care o descria el. S-a uitat spre ecran şi a zis „A, da”, pe un ton decepţionat, ca şi cum emisiunea l-a dezamăgit, alegând sânii în defavoarea unei manevre corecte de prim ajutor. Ceea ce a fost ciudat, pentru că ştiam sigur că-i plăceau sânii actriţei.

Aşa că poate Finn ar fi putut să-i acorde primul ajutor lui Sylvie dacă ea ar li avut nevoie.

Trec la a doua tură în jurul lacului. Nu mi se pare ca am alergat mai mult de trei sute de metri.

Totuşi Finn ar li trebuit să fie mai atent.

Ăsta e celălalt lucru care mă scoate din sărite. Era un şofer enervant de atent. Ce naiba s-a întâmplat? 1 se părea o tortură să conducă pe ploaie. Era aşa de paranoic!

Brusc, îmi dau seama pe cine ar trebui să fiu nervos.

Finn ne-a făcut sa aşteptăm patruzeci de minute odată, când Kyle refuza să-şi pună centura. Da, Kyle e mai tâmpit când e beat, dar a fost amuzant să-l văd pierzându-şi cumpătul când Finn i-a zis: „O

să-i dau un mesaj mamei mele să-i spun că un nemernic nu vrea să-şi pună centura de siguranţă. N-o să se supere dacă stăm aici toată noaptea. Hai, aşa facem!”

Dar, mă întreb acum, de ce nu avea Sylvie pusă centura de siguranţă?

Până azi, toată povestea asta cu „Sylvie a zburat prin parbriz, dar e bine” mi s-a învârtit prin cap, fără să o analizez.

Dacii aşa s-a întâmplat, înseamnă că Sylvie nu avea centura pusă, or, Finn nu conducea niciodată dacă un pasager nu-şi punea centura.

Sylvie spune că nu-şi aminteşte ultimele minute de dinainte de accident.

Timp de cinci-şase metri de alergat, mă întreb dacă nu cumva ea l-a omorât pe Finn, dar toate piesele puzzle-ului sunt prea disparate ca sa poată fi puse laolaltă.

Era seara când m-a sunat Finn. A murit la miezul nopţii.

A vrut probabil să discute sincer cu Sylvie şi sigur că ea nu l-a lăsat să scape uşor, aşa că, după ore întregi de condus, probabil că era distras sau obosit, aşa că a scăpat controlul volanului şi a intrat în parapet. Dar de ce nu-şi pusese ea centura de siguranţă?

Ma opresc brusc şi aproape că mă împiedic, dar îmi recapăt echilibrul, iar apoi îmi scot telefonul, înainte să mă gândesc dacă e bine ce fac, îi scriu un mesaj lui Sylvie: De ce nu purtai centura de siguranţă?

Alerg din nou şi dau frâu liber furiei care clocoteşte în mine.

De ce mi purtai centura de siguranţă?

întrebarea mă obsedează, mi-o pun din nou şi din nou, până când cuvintele îşi pierd înţelesul. Alerg în continuare, până când furia se evaporă, până când nu mă mai gândesc la nimic, doar la respiraţia mea, încercând sa trag mai tare. Continui să alerg, continui sa alerg şi să merg mai departe.

Nu aleg conştient să mă opresc; mă gândesc că mia cerut-o corpul meu, pentru că mă opresc brusc; Finn sigur mi-ar fi spus că nu e bine pentru articulaţii.

Mă[1] uit la ceas. Alerg de patruzeci şi cinci de minute, timp în care am primit patru mesaje de la Sylvie.

Acum patruzeci de minute:

Ţi-am spus. Nu-mi amintesc.

După încă cinci minute:

îmi pare rău.

Cu unsprezece minute în urmă:

Chiar dacă nu-mi amintesc, tot vina mea e.

La un minut după aceea: Îmi pare rău,

Jack.

Traducere: sunt un nenorocit.

Mă uit la ultimul ei mesaj, încă respirând precipitat. O picătură de transpiraţie se prelinge pe ecranul

telefonului şi ascunde cuvintele. Ce i-ar fi zis »

Finn?

A fost vina ploii – îi scriu şi trimit mesajul.

Nu-mi răspunde.

Opt

Probabil că ar fi trebuit să sun, nu să apar aşa aici. Antrenorul se toieste de pe un picior pe altul şi se uită la membrii echipei, care aleargă pe pistă.

Echipă din care eu nu mai fac parte.

Ceva ce eu şi Finn avem în comun.

— Teoretic, spune antrenorul, n-ar trebui să mai fii în campus. Odată ce ai absolvit, eşti ca orice alt adult, iar părinţii acestor elevi au încredere în mine că nu las pe nimeni străin să se apropie de copiii lor.

Stau în fata lui şi nu mă simt absolut deloc ca un adult.

Antrenorul se uită iar spre echipă.

Vreau doar să ţipe cineva la mine sa mă mişc mai repede, pentru ca mintea mea să se liniştească. Vreau să mă concentrez să-mi oblig corpul să facă chestii pe care nu vrea să le facă, ca să nu mă mai gândesc la toate lucrurile la care nu vreau să mă gândesc.

— Uite cum facem, îmi zice antrenorul. O să completez nişte hârtii din care să rezulte că poţi să fii voluntar pe timpul verii.

Vorbeşte cu glasul ăla al lui de dinaintea meciului şi, drept răspuns, îmi îndrept involuntar spatele.

— Dar trebuie să-mi demonstrezi Că înţelegi că risc pentru tine, Murphy.

înţelegi ce spun?

— Da, domnule, răspund răsuflând uşurat.

Asta ştiu să fac. Asta pot să înţeleg. Nu e ca la cinele cu mama şi cu tata din ultima vreme, când vor să ştie la ce mă gândesc şi cum mă simt, pentru prima data de nu mai ştiu când. Antrenorul îmi zice să mă adun sau sa zbor de-aici. Asta ştiu să fac.

Mă alătur echipei pe pista de alergare, fără să mai zic nimic.

— Ah! Bună, Murphy, zice Ricky, dar nimeni altcineva nu spune nimic.

Toată lumea e concentrată pe propriul ritm.

Fac parte din mulţime. Suntem un organism care respiră şi se mişcă la unison, în jurul pistei, tură după tura.

Inspir cu Ricky şi expir cu Jamal.

Mintea mea e goală, cum păţesc des oamenii în timp ce aleargă.

Când antrenorul sufla în fluier, eu tot aş mai putea să alerg şi mintea mea îşi aduce aminte că Finn nu e cu noi şi că nu pot să alerg fără el, dar apoi antrenorul strigă „Sărituri pe cutie!” şi singurul lucru la care mă mai pot gândi e cât de mult urăsc săriturile pe cutie.

Urăsc săriturile pe cutie.

Chiar urăsc săriturile pe cutie.

Urăsc săriturile pe cutie din tot sufletul.

Ah, şi acum alergare cu genunchii la piept? Naiba s-o ia de alergare!

Naiba să-l ia pe antrenor, care spune că trebuie să alergăm cu genunchii la piept patru minute.

Naiba să le ia de patru minute!

Singurul lucru pe care-l urăsc mai mult decât alergarea cu genunchii la piept e alergarea între jaloane.

Şi probabil că asta o să urmeze, dacă mă gândesc bine.

Cum se poate să nu ti trecut deja patru minute?

Eu şi Finn obişnuiam să ne contrazicem pe tema asta: ce era mai rău, alergarea între jaloane sau cea cu genunchii la piept?

Dar nu mai contează, pentru că nu trebuie sa alergăm între jaloane. Facem genuflexiuni.

Naiba să le ia de genuflexiuni!

Şi tot asa.) í

*

La finalul zilei, când antrenorul strigă „La duşuri!”, creierul mi se scurtcircuitează. Am iar senzaţia pe care am avut-o în subsol la Alexis, ca mă uit Ia mine însumi.

Finn e mort.

Liceul s-a terminat.

Stau şi mă uit la ceilalţi copii, care aleargă spre vestiare. Antrenorul se întoarce, mă vede şi deschide gura ca să ţipe la mine, dar îşi aduce aminte. Fac un pas în faţă.

— Ăăă, mai bine fac duş acasă...

Nu-mi vine să cred ca am voie să zic asta.

Antrenorul dă afirmativ din cap.

— Crezi că o să te întorci mâine sau săptămâna viitoare?

— Nu, îi zic. Am obţinut ce-am avut nevoie. Săptămâna viitoare o să plec la facultate şi acolo o să am unde să alerg, fără sa...

La fel de incapabil sa vorbesc eram şi acum trei ore, când am ajuns aici, dar şi de data asta mă înţelege.

— Poţi depăşi o situaţie doar dacă treci prin ea! spune, dând din cap.

De-a lungul anilor, antrenorul a rostit deseori aceste cuvinte, dar de fiecare dată era vorba de un jucător care, înconjurat de adversari, trebuia să-şi facă loc înainte ca mingea să fie luată de altcineva.

Dar are sens şi astăzi, aici.

— Da, îl aprob. Cred că tocmai mi-am dat seama de asta.

Mă bate pe spate, apoi se strâmbă şi râde de cât de ud îmi e tricoul, după care îşi şterge palma pe blugi.

— Du-te să faci duş, Murphy! Du-te la facultate! O sa treci peste toate astea.

în drum spre casă, nu mă simt mai bine, dar am un dram de speranţă că vorbele lui se vor adeveri.

Nouă

Câteva zile mai târziu, în timp ce-mi făceam bagajele, primesc un mesaj vocal.

— Bună, Jack! recunosc vocea Angelinei. Sunt mama lui Finn.

S-a prezentat nu pentru că nu mi-as fi dat seama cine e, ci pentru că a vrut să-i mai pronunţe o dată numele, să simtă că mai e al ei. înghit în sec şi încerc sa mă concentrez la mesajul ei. Vinde maşina lui Finn, dar cei de la garaj i-au spus că trebuie luate din ea toate obiectele lui personale. Vreau s-o ajut eu?

Sunt surprins. Finn îşi ţinea maşina aşa de curată, încât se tăceau şi glume pe tema asta printre băieţii din echipa de fotbal. O sun şi notez adresa garajului unde a fost dusă maşina după accident. Cei de-acolo îmi spun că pot să merg astăzi şi, cum vreau să scap cât mai repede de sarcina asta, plec către garaj.

Bărbatul care mă conduce la maşină pare să n-aibă nici cea mai vagă idee că a avut loc o tragedie.

Când descuie poarta, se întoarce spre mine şi-mi spune:

— Daunele sunt minime. Eşti sigur că mama ta vrea s-o vândă?

Ridic din umeri.

Tin în mână cheia lui Finn, unul dintre ultimele lucruri pe care le-a atins. O strâng în palmă şi mă gândesc cum ar fi dacă am putea să călătorim în timp. Ar fi asa de uşor să-i salvez viata lui Finn, dacă n-ar

> > > exista limitele de timp şi spaţiu!

— Ăăă, dacă eşti sigur că nu vrei s-o reparăm, goleşte-o şi o sa te rugăm să semnezi ceva în numele mamei tale, în birou.

Nu mă obosesc să-l corectez şi-l las să se i îndepărteze.

Mica maşina roşie a lui Finn.

Ca atunci când am intrat la el în casă, şi acum ar fi trebuit să mă aştept să fiu asaltat de amintiri.

Prima dată când am văzut maşina asta: Finn, mândru, dar stânjenit de faptul că era mândru, a condus în jurul casei mele înainte de cină, iar mama m-a lăsat să merg cu el doar pentru că-l plăcea pe Finn.

Nopţile de după petreceri, dimineţile dinaintea antrenamentelor de fotbal.

Uneori, ne dondăneam. Alteori, râdeam.

De cele mai multe ori, ascultam muzică şi nu ne dădeam seama ca avem un timp limitat împreună.

Poate dacă aş fi ştiut că o să-mi fie aşa de greu, nas fi venit. Dar cine altcineva să vină?

>

După care văd spărtura din parbriz.

Când mă uit mai bine, mi se pare că o văd şi pe Sylvie zburând prin el.

Cum de a supravieţuit?

îmi reamintesc că nu s-a dat o viaţă pentru alta. Dacă Sylvie ar fi murit în urma impactului, Finn tot ar fi alergat spre ea, tot ar fi fost agitat şi n-ar fi văzut cablul de electricitate din balta de lângă Sylvie.

Respir adânc şi fac ce trebuie să fac.

Nu sunt multe lucruri. Iau CD-urile şi umbrela din

torpedou. Din portbagaj, iau cablurile de curent şi trusa de prim ajutor. Pe bancheta din spate văd nişte ambalaje de tacos şi de bomboane, lucru care aproape că mă şochează. Doar ambalajele astea mă fac sa mă uit şi sub scaunul din fată.

Apoi văd punga.

în timp ce o scot, deşi ştiu că nu sunt droguri, tot îmi trece gândul asta prin minte, din moment ce era ascunsă şi împachetată aşa de atent.

Devine repede evident de ce a ase uns-o.

îmi spusese că mai avea de făcut un drum înainte să ajungă la Sylvie.

îmi spusese că era „absolut” sigur că Autumn îl iubea.

Asta explică şi de ce sunt gunoaie în maşina lui Finn Smith.

Brusc, o urăsc pe fata asta aşa de mult! Autumn a fost motivul pentru care Finn voia să se despartă de Sylvie şi pentru care a condus pe ploaie. Ea a fost motivul pentru care nu a fost atent în acea noapte.

Dacă n-ar fi înşelat-o pe Sylvie cu o noapte în urma, Finn i-ar fi spus probabil că trebuie să meargă acasă, că o să

vorbească la telefon a doua zi. Dar vina – vina cu privire la lucrurile pe care Autumn l-a convins să le facă – l-a ţinut treaz toată noaptea, chiar daca era târziu, chiar daca ploua şi ura să conducă pe ploaie.

Dacă ai scoate-o pe Autumn din ecuaţie, Finn ar fi în continuare în viată.

Cu o pungă de hârtie în care am pus toate lucrurile din mica maşină roşie a lui Finn, plec de la garaj şi o sun pe mama lui. Mă întreabă dacă pot să trec pe la ea, aşa ca merg spre casa lui Finn.

Arata mai slabă şi pare că nu a dormit bine, dar zâmbetul Angelinei e sincer. îmi deschide uşa şi intru în hol. în mod normal, n-ar fi trecut o perioadă aşa de lungă până s-o văd. Nu-mi aduc aminte să fi trecut vreodată o săptămână fără să vin la Finn acasă. Mi se pare natural s-o îmbrăţişez, deşi nu făceam asta niciodată când Finn era în viata.

— Mulţumesc, îmi spune. Sper că nu ţi-am cerut prea mult.

— Nu, îi zic. Mă bucur ca am putut să te ajut. Mai era şi o umbrelă pe care era scris ceva în franceză. Mam gândit că e a iui Sylvie, dar am adus restul lucrurilor, spun şi îi întind punga de hârtie.

Se uită înăuntru o clipă.

— Ai ascultat CD-urile> Jack?

Dau din cap afirmativ.

— Mulţumesc!

> îmi întinde teancul de CD-uri şi scoate trusa de J prim ajutor. O ţine în mânii cu tandreţe.

Faţa i se întunecă pentru o clipa.

— De-ar fi..., spune în şoaptă.

Şi înţeleg.

De-ar fi putut asta să-l salveze. De-ar fi reuşit firea lui precaută să-l salveze cumva.

— La început, zice, fără să-şi ia ochii de la trusa, am crezut ca o să devin genul de părinte care transformă camera copilului intr-un muzeu, lăsând fiecare obiect la locul lui, inclusiv blugii de pe jos, ştii?

Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată că sunt destul de mulţi părinţi cărora le mor copiii, încât să existe mai multe tipuri de reacţii. Mi se pare că e o întreagă lume secretă de oameni la care nu m-am gândit, înainte să apuc să mă gândesc prea mult la asta, Angelina continuă.

— Dar ieri am văzut pe cineva la semafor care cerşea şi purta nişte pantaloni prea scurţi şi m-am gândit: *Are nevoie de nişte pantaloni ca ai lui Finny.* Şi am ştiut ce ar fi vrut să fac. Sunt lucrurile lui, aşa ca, daca asta ar fi vrut Finny sa fac, asta ar trebui sa fac.

Se uită la mine şi dau din cap.

— Aş putea să las nişte lucruri sau...

Mă opresc când o văd pe Angelina încruntându- se.

— Autumn nu e pregătită să renunţe la lucrurile din camera lui Finn. Când i-am spus că mă gândesc să-i donez hainele... Ştie ca o să le donez până de Crăciun şi o sa păstreze ea blugii care erau pe jos.

Dă din cap, apoi continuă:

— îmi pare rău. Ideea era că o să păstrez

trusa de prim ajutor în maşina mea, dar n-ai nevoie de nişte cabluri de curent?

— Ba da, chiar am nevoie.

Finn mi-a spus o data sau de două ori că ar trebui să am nişte cabluri şi o trusă de prim ajutor, dar cred că ar ii considerat de ajuns dacă aveam măcar cablurile.

— Mi-ar plăcea sa ştiu că o să le foloseşti, spune Angelina. Nu că aş vrea sa ai probleme cu maşina, dar, ca în cazul CD-urilor şi al hainelor, vreau ca lucrurile lui să fie folosite.

— Da, înţeleg asta, o asigur eu. Sper ca Autumn să te lase să faci ce vrei cu lucrurile lui.

— Lui Autumn îi e greu să accepte realitatea, spunea ea întunecându-se din nou la fată. Problema nu e că nu mă lasă. Ci că...

Se opreşte iar, ca şi cum se uita la o scenă care se derulează în mintea ei. Angelina îşi muşcă buzele şi da din cap.

— îmi pare rău, Jack. Autumn va fi bine în cele din urmă. Cred că-mi fac mai multe griji pentru ea acum pentru că nu mai pot să-mi fac griji pentru el.

Pentru prima dată de când mi-a deschis uşa, ochii i se umplu de lacrimi.

— Vine la Springfield, nu?

Angelina confirmă dând din cap.

— Poate anul viitor. Autumn are nevoie de timp, repetă.

-Oh!

— Sunt aşa de bucuroasă pentru tine, Jack! încearcă ea să schimbe tonul

conversaţiei noastre. O să-ti prindă bine să mergi la facultate. E o lume noua.

— Da, sunt eu de acord, încercând să-i imit tonul vesel.

— Şi anul viitor poate o sâ-i araţi şi lui Autumn cum funcţionează lucrurile, nu?

încearcă să zâmbească.

— Sigur. Ăaă, o saluţi tu din partea mea?

— Da.

Angelina întinde o mâna spre mine, de parcă vrea să ma mângâie pe păr, apoi şi-o pune pe umărul meu.

— Mulţumesc că eşti un prieten aşa de bun pentru noi toti.

i

Poate nu sunt aşa de bun precum crede, pentru că nu-i spun nimic despre punga de plastic pe care am gasit-o sub scaun, care era pentru Autumn.

Nu i-o duc ei. Dar nici n-o arunc.

Pun cablurile l.ui Finn în portbagajul meu şi punga pentru Autumn sub scaunul din faţă, aşa cum fusese ascunsă şi la el în maşină. Nu pot sa o arunc. îl leagă pe Finn de lumea asta, dar e şi un simbol al faptului ca dragostea pentru ea l-a omorât în cele din urmă.

Autumn o să fie bine şi fără ea. Asa a zis şi Angelina.

Zece

De-abia când primesc mesajul în care Alexis îmi spune ca trebuie să vorbim îmi dau seama că nu ne-am despărţit încă. Faptul ca nu ne-am împăcat vreodată oficial nu schimbă necesitatea unei despărţiri oficiale. Aşa că ne întâlnim la cafeneaua din Ferguson.

Nu m-am gândit mult la asta, dar se pare că Alexis, da.

Când o văd aşteptându-mă la masa din mijlocul cafenelei, îmi dau seama că ceva e în neregulă. în primul rând, Alexis întârzie întotdeauna. Nasturii închişi până sus şi felul în care sta picior peste picior îmi aduc aminte de Sylvie, dar nu într-un sens bun.

— Bună! o salut şi mă aşez pe scaunul din faţa ei.

Până nu demult, credeam că sunt îndrăgostit de ea.

— Mă bucur că ai putut să vii, spune Alexis şi arată de parcă e deghizată în Sylvie sau, mai degrabă, în cea mai rea versiune a ei.

Acea Sylvie care se uita de sus Ia tine doar pentru ca te bucurai ca ai luat 6 la un test.

-Da.

Deşi ştiu că n-are niciun sens, încerc să am un ton 5J J degaj at.

— Mulţumesc că m-ai invitat. E bine să rezolvăm lucrurile înainte să mergem la facultate, nu?

— Nu, Jack, nu ştiu! spune Alexis.

— Ah!

Ne uitam unul la celălalt, după care mă uit la cana ei de cafea. încercând să amân interogatoriul ei, o întreb:

— Vrei să-ti mai iau şi tie o cafea?

— Sigur, zice Alexis.

Ce nu spune e şi „Măcar atât poţi să faci”, dar cumva înţeleg mesajul.

Plătesc, apoi îmi umplu o cană de calea şi umplu şi cana ei. în timp ce vin dinspre zona de autoservire cu cafea, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la toate daţile în care am venit aici, cu Finn şi cu Sylvie, ca să învăţăm. Chiar dacă nu învăţam noi prea mult, lucru care o enerva pe Sylvie, dar nu şi pe noi.

Fără să mă gândesc, i-am pus cafea tare, aşa cum bea Sylvie. Cu zahăr şi lapte, însă Alexis tot se strâmbă când ia prima gură. Dar nu se plânge, împinge cana intr-o parte şi se uita la mine.

— Aşadar, zice.

— Da?

— Ai fost un iubit de tot rahatul în vara asta, îmi spune Alexis.

— Cum e posibil? Când nici măcar nu sunt iubitul tau?

— M-am culcat cu tine toată vara.

Vorbeşte încet şi trist, de parcă regretă că a avut aşteptări mai mari de la mine.

— Tu eşti cea care a zis „Nu e nimic

serios. E doar convenabil”, mai ţii minte?

Face un gest cu mâna, de parcă vrea să alunge cuvintele mele – sau mai degrabă cuvintele ei.

— Nu contează dacă am fost sau nu efectiv împreună. Nu te-ai purtat frumos cu mine, aşa că am venit să-ţi zic, o dată pentru totdeauna, că am terminat-o cu tine. Gata!

Se încruntă şi-mi dau seama că deja are replica pregătită, indiferent de răspunsul meu.

— Da, ştiu. Pentru că ne-am despărţit în martie şi nu am mai vorbit de trei săptămâni.

— Şi de ce s-a întâmplat asta, iack? De ce nu am mai vorbit?

— Serios?

Suflam în cafea ca s-o răcoresc, dar încremenesc ţinând cana la gură şi mă uit şocat la ea.

— Da, serios, spune ridicând bărbia.

— Pentru că a murit Finn, Lexy

Sunt aşa de confuz! Las cana jos cu un zgomot uşor. Se varsă puţin pe degetele mele, dar nu reacţionez.

— Exact, zice şi ridică mâinile în aer, de parca am dovedit întocmai ce zicea şi ea.

— Nu înţeleg. Sufăr, Lexy.

— Şi m-ai lăsat pe mine să sufăr singură!

Nu-mi dau seama dacă toată lumea a amutit în urma ieşirii ei sau dacă am surzit eu. în orice caz, îmi tiuie urechile şi de-asta nu mă aud când zic:

— Cum îndrăzneşti?

Probabil că şi lui Alexis îi tiuie urechile, pentru ca- şi pune mâna la ureche şi zice?

— Ce? Vorbeşte mai tare!

— Cum îndrăzneşti să-mi spui asta? repet, în timp ce senzaţia asta ciudată de calm mă inundă.

Brusc, totul devine aşa de evident!

Mi-am zis de atât de multe ori că, în sfârşit, am văzut-o pe „adevărata” Alexis, că n-o să mă mai las păcălit de ea niciodată, dar mereu ajungeam să o cred. Dar acum înţeleg. Am văzut părţi din Alexis cea adevărată, dar nu am văzut-o niciodată pe de-a întregul. Acum se îmbină toate piesele şi o văd pe Alexis în întregime.

De fapt, e o imagine foarte simplă. E o fată foarte nesigură, care se defineşte doar în raport cu oamenii de care se înconjoară. Prietenii ei sunt o colecţie, un sistem planetar pe care l-a construit ca să graviteze în jurul ei.

— Cum îndrăznesc? Jack, tu...

— Nu, nu, îi zic. Dacă ai fi vrut, aş fi putut sa te invit aici şi să-ţi spun „Hei, nc-am tras-o toata vara, apoi prietenul meu cel mai bun a murit şi *tu* nici măcar nu m-ai întrebat cum mă simt”. Aş putea să fac asta. Aşa că nu ai dreptul să vii să mă iei tu pe mine la întrebări.

încerc să nu-i vorbesc ca unui copil, dar e greu.

— A fost şi prietenul meu, zice Alexis. Oare de ce tu şi Sylvie nu pricepeţi asta?

Şi se întâmplă iar. E atât de evident, încât încep să râd.

E surprinsă şi nu se mai poate concentra, iar acum, că tace, îi comunic amuzat ce revelaţie am:

— Nu e vorba de noi doi, nu-i aşa, Lex? Sylvie a terminat-o cu tine.

încerc să nu râd, pentru că acum mi se pare că sunt răutăcios, dar e totul aşa de ridicol şi de evident! Sylvie a rănit-o, aşa că acum încearcă să mă rănească ea pe mine, în loc să se uite puţin la ea însăşi şi sa se gândească de ce a luat Sylvie decizia asta.

Alexis fumegă de furie.

— Eu şi Sylvie nu ne-am certat! Avem amândouă multe pe cap, eu plec la facultate şi ea trebuie să-şi găsească un nou psihiatru – biata de ea! –, aşa că avem amândouă nevoie de puţin spaţiu.

Alexis, fata de care credeam cândva că sunt îndrăgostit, se uita urât la mine.

— Hm...

Iau o gură de cafea, chiar dacă nu s-a răcorit încă şi îmi arde gâtul.

— Presupun că asta ţi-a zis Sylvie, după care ai ripostat – pentru că mi-e foarte clar că ai ripostat – şi atunci Sylvie ţi-a zis exact ce mi-ai zis tu mie acum, nu?

— Cine şi ce i-a zis cui?

Alexis ia o gura din cafeaua care ştiu că nu-i place şi încearcă să nu se strâmbe.

— Ai lăsat-o să sufere singură, Lexy. Ce naiba?

încă o dată, simt cum se îmbină toate piesele şi văd, în sfârşit, ce ar ii trebuit să fie evident de mult.

— A doua zi după accident, de ce veneau oamenii la tine acasă, în loc să te duci tu la Sylvie? o întreb.

— M-ain dus la spital când m-au sunat părinţii ei. Eram obosită şi voiam sa merg acasă! Şi prietenii noştri aveau nevoie de un loc în care să jelească împreună, iack. Sylvie nu e singura mea prietenă.

— Există câte un subsol în fiecare casă din oraşul

ăsta nenorocit şi ştii bine asta. Sylvie avea nevoie de tine. Dumnezeule, nu m-ar fi deranjat dacă...

Calmul din vocea mea se risipeşte şi nu mă pot abţine sa nu continui:

— Ar fi fost drăguţ din partea ta dacă mi-ai fi zis ceva care să-mi arate că pricepi că a fost prietenul meu cel mai bun, Lex. Poate singurul meu prieten adevărat, nu ştiu. Dar faptul că-ţi compari durerea cu a mea? Sau cu a lui Sylvie?

Dau din cap. Conversaţia asta n-are niciun rost.

Mă pregătesc să mă ridic. Nu cred că Alexis se aşteaptă să plec tară permisiunea ei, pentru că pufneşte supărată.

Mă uit la ea pentru ultima dată. E frumoasă. Deocamdată.

— Sylvie a spus că trebuie să te maturizezi, dar... sincer, Lex! Dacă eşti aşa imatură la optsprezece ani, nu ştiu dacă o să te mai maturizezi vreodată. Sper să faci asta, dar...

Ridic din umeri.

Renunţ şi mă ridic.

— Jack, doar n-ai de gând să...

Ba exact asta am de gând să fac, iar ea nu are cum să mai schimbe nimic.

Unsprezece

Se pare că ultimul lucru pe care trebuie să-l fac ca să le arăt părinţilor mei că o să fiu bine e să ies cu „prietenii mei” înainte să plec la facultate. Nu e momentul potrivit să le mărturisesc ca mă întreb daca mai am şi alţi prieteni în afară de Finn. încep să văd cât de superficiale au fost celelalte relaţii ale mele. Aproape ca-mi doresc să nu fi fost aşa de dur cu Sylvie. Bănuiesc ca nu ar ajuta foarte mult dacă i-aş trimite un mesaj să-i spun că poate a avut dreptate, că poate nu am ştiut cu adevărat ce înseamnă prietenia până când nu mi-a fost luata.

Dar Kyle îmi scrie un SMS ca să mă anunţe că se organizează o petrecere în St. Charles în seara asta şi, deşi e prima data când cineva din clasa îmi scrie de la înmormântare încoace, sunt destul de impresionat. O parte din mine se întreabă dacă e normal. Finn nu stătea cu mine la toate petrecerile. De multe ori, era ocupat să aibă grijă de Sylvie, să nu fie provocată de cineva să se îmbete.

Când le spun părinţilor mei că e o petrecere pe celălalt mal al râului şi că o parte din echipa de fotbal o să fie acolo,

aşa că mă gândesc să merg şi eu să-mi iau la revedere, feţele lor se înseninează. Iar asta aproape că merită tot efortul meu. Dacă pot să-i păcălesc pe părinţii mei că o să fiu bine, poate că în cele din urmă o să mă păcălesc şi pe mine.

în timp ce conduc pe pod spre St. Charles, mă gândesc la cum vorbea Finn mereu despre extinderea aeroportului şi despre exodul persoanelor caucaziene din zone care devin mai diverse şi cum răspundeam „Da, oamenii sunt de rahat. Dar ce poţi sa iaci?”. Daca era şi Sylvie cu noi în maşină, vorbea ea cu el despre asta, iar eu nu mai eram atent sau, dacă era şi Alexis cu noi, o sărutam. Nu zic ca nu mi se păreau importante subiectele abordate de Finn, dar mă gândeam că suntem doar nişte copii. Ce puteam noi să facem?

Bănuiesc că nu mai gândesc astfel, dar nici nu am pe cineva care sa-mi explice toate lucrurile astea.

Aş putea s-o întreb pe Sylvie, dar se poate sâ nu mai vrea să vorbească cu mine, de la ultimele noastre mesaje.

Odată ce ajung la adresa respectivă, recunosc casa. Am mai fost aici. La o petrecere restrânsă, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea. Finn, Sylvie, Alexis şi cu mine eram acolo doar pentru că un băiat mai mare din echipa o cunoştea pe gazdă şi ne-a invitat şi pe noi. Dar, pe cât de mică a fost petrecerea, pe

atât de mult alcool s-a consumat. La un moment dat, târziu în noapte, un tip a zis că poliţistul care locuia alături o să vină curând acasă şi a întrebat dacă n-ar fi amuzant ca una dintre fete să-i arate sânii.

în ciuda faptului că mai multe persoane, inclusiv gazda, au zis că e o idee proasta din motive evidente, Sylvie s-a oferit voluntară. Nu a contat că majoritatea oamenilor erau suficient de treji încât să nu lase o fată superbeata să se pună prost cu un poliţist, Sylvie şi Finn s-au certat din nou, Sylvie reproşându-i lui Finn ca încearcă s-o controleze pentru ca nu o lăsa să facă ceva prostesc. Şi, mai rău, s-au certat în mica maşină roşie a lui Finn, în timp ce eu şi Alexis stăteam înghesuiţi pe bancheta din spate şi Alexis era supărată pe mine din cine ştie ce motiv misterios.

De fiecare data când se certau de faţă cu mine, aş fi vrut sa le spun că, după ce Sylvie se trezea din beţie, era de acord cam în 90% din cazuri că fusese o idee proastă. Iar lui Finn aş fi vrut să-i spun ca n-avea sens sa încerce s-o convingă pe Sylvie de ceva când era beată.

La naiba, Finn, las-o să doarmă! îmi ziceam. Şi uneori îmi mai ziceam şi: *Oricât de mult te-ai certa cu ea, tot n-o sa fie ca A ut unui, frate.* Dar nu i-am zis niciodată nimic, iar acum nu ştiu daca am făcut bine sau nu.

Deci.

Măcar la petrecerea asta n-o să am amintiri plăcute care să mă chinuîe.

Din fericire, de data asta petrecerea e

mult mai mare decât cealaltă. îmi dau seama după numărul de maşini parcate în faţa casei. Mă întreb dacă poliţistul mai locuieşte alături, pentru că strada e destul de aglomerată şi oamenii din curte vorbesc tare... dar deocamdată e de-abia ora nouă.

Scopul meu e să vorbesc cu cel puţin trei oameni ale căror nume sunt cunoscute de către părinţii mei, după care să plec acasă. Mâine, când mă vor întreba părinţii, o să le zic că m-am bucurat să-l văd pe X, să- mi iau rămas-bun de la Y, apoi o să le zic că mă duc în camera mea să-mi fac bagajele şi o să trag un pui de somn.

Urc scările din fata casei şi intru fără să sun la tisă, ş >

> ■

pentru că e genul de petrecere la care aşa se face. Nu dau de nimeni cunoscut; bucătăria e la capătul holului şi văd oameni stând la coadă la bere, asa că mă gândesc că pot să merg şi eu într-acolo.

Imediat îl văd pe Trevor Jones la coadă. Perfect!

— Bună, îi zic când mă apropii de el, având însă grijă să nu pară că mă bag în faţă.

Poate se gândeşte la altceva, pentru că o clipă pare livid.

— Bună, Murphy! îmi răspunde.

— Ce taci?

— Nimic, îmi zice, de parcă aş fi un profesor sau un poliţist. Tu eşti biné?

— Da. Cine mai e pe-aici?

— Ştii tu, băieţii.

— Bine! răspund la replica lui seacă.

Oare Trevor nu m-a plăcut niciodată şi de-abia acum îmi dau seama de asta?

— Ricky e aici?

— Da... Probabil...

Coada înaintează.

— Atunci te las să-ti iei de băut şi mă duc să mai
salut nişte oameni.

— Cool!

Pare uşurat. Se întoarce spre bucătărie şi eu plec.

Toată lumea îl plăcea pe Finn. îl plăceau chiar şi oamenii pe care el nu prea îi plăcea, pentru că se purta cu toată lumea la fel. Oare pe mine mă plăceau oamenii doar pentru că eram cu Finn? Oare îmi tolerau prezenţa doar ca să stea în preajma lui?

Nu pare să aibă prea mult sens şi n-am de gând să- 1 las pe Trevor, cu ciudatul lui comportament, să-mi strice seara.

în hol e un intrând unde s-au adunat mai multe fete şi văd cum una dintre ele face un semn spre mine şi le şopteşte ceva prietenelor ei. Chloe a fost cu Seth, din echipa de fotbal, mai bine de un an, dar s-au despărţit după ce Finn a condus-o pe Chloe acasă într-o noapte, când Seth n-a vrut sa plece de Ia o petrecere. Nu s-a întâmplat nimic între ei, evident. A fost doar un gest frumos, a condus-o acasă când iubitul ei a refuzat să facă asta. Dar se pare că de- atunci Chloe nu l-a mai plăcut pe Seth. Iar el s-a purtat de parcă voia să dea vina pe Finn, dar n-a găsit

niciodată un mod prin care chiar să facă asta.

Ăsta e genul de amintire din liceu pe care vreau so retrăiesc azi, aşa că, deşi n-am nici cea mai vaga idee ce i-a zis Chloe prietenei ei, mă îndrept spre ele. Câteva fete pleacă, dar una dintre prietenele ei rămâne.

— Bunăăăăăă, zic ambele deodată, pe acelaşi ton piţigăiat.

— Bună!

în rochiile lor scurte şi cu machiajul argintiu identic, par nişte gemene scoase dintr-un film horror.

— Ce taci? mă întreabă Chloe, în timp ce prietena ei – Sara? – dă din cap în ritmul cuvintelor ei.

— Mai nimic, îi zic şi, chiar dacă nu e răspunsul corect, niciuna dintre ele nu observă.

Mă fixează amândouă cu privirea.

— Da? spun ele în acelaşi timp, dând din cap.

— Plec la facultate la finalul săptămânii.

Din fericire, doar Sara îşi lasă capul într-o parte, în timp ce amândouă se uită la mine cu mila.

— Da, le zic drept răspuns la întrebarea pe care nu o pun. De-abia aştept!

— Sigur, spune Chloe. O să fie un nou început pentru tine.

Sara dă din cap aprobator.

— N-am nevoie de un nou început, comentez eu. Doar n-am omorât pe nimeni.

După ce spun asta, încerc să râd, ca să pară că am glumit, dar asta înrăutăţeşte

situaţia. Pe feţele lor apar tot felul de reacţii, iar în final milă.

— Atunci o schimbare de peisaj? întreabă Chloe.

Prietena ei, pe care îmi aduc aminte că o cheamă de fapt Steph, nu mai dă din cap aprobator de data asta.

— Am auzit despre antrenament, zice Steph.

— Despre ce?

Se strâmbă la unison şi mă întreb dacă nu cumva repetă în faţa oglinzii gesturile astea ciudate, ca de gemene.

— Ştii... Despre cum ai apărut la antrenamentul de fotbal.

Chloe îmi atinge braţul intr-un fel pe care obişnuiam să-I asociez cu flirtul, dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

— Da, am..., încep sa explic, dar nu vreau să mă justific în faţa lor, nu şi-au câştigat dreptul ăsta. Ştii ceva? S-ar putea să ai dreptate şi să-mi prindă bine o schimbare de peisaj.

Dau amândouă din cap, entuziasmate.

— Deci, ăăă, cred că o să mă duc să mai salut nişte oameni.

Sunt surprins de cât de uşurate par, dar nu-mi pasa.

— Mă bucur că v-am văzut, le zic şi le întorc spatele.

Din camera alăturată se aud ţipete, ceea ce ar trebui să fie măcar interesant.

Se pare că aici sunt majoritatea băieţilor din echipă, Ricky şi Jamal şi restul. Sunt aici şi câţiva băieţi care au venit de la echipa de juniori. Toată lumea e

concentrată la Bunny şi la jocul video pe care îl joacă.

N-am nici cea mai vagă idee cum îl cheamă de fapt pe Bunny, poate Robert sau John, dar numele lui de familie e Bunnell şi i se zice Bunny de când îl ştiu. Nu ştiu dacă să-l admir pentru asta sau nu.

Stau undeva pe margine şi-mi doresc să am un pahar de alcool în mână sau măcar un suc din care să beau.

— Hai, hai! zice Seth întruna, în timp ce Bunny încearcă să-l atace pe monstru în locul vulnerabil.

Personajul nu reuşeşte să-l lovească şi e nimicit de monstru.

— Nuuuuuu! spune Seth, în timp ce toată lumea huiduie.

— O iei personal, Seth? zic în gluma.

Toată lumea se întoarce spre mine. O milisecundă de linişte, care taie ca sticla.

— A, bună, Murphy! mă salută Ricky, exact ca la antrenament. Nu ne-am mai văzut de mult.

Cuiva din grup i se pare amuzant. Altcineva îi face semn să tacă.

— Kyle mi-a spus despre petrecere, ii zic.

Kvle tocmai a absolvit, ca mine.

— L-ai văzut pe-aici? întreb.

— Ăăă, poate?

Ricky se ţine de mână cu Jasmine, care nu s-ar fi cuplat niciodată cu el dacă Finn n-ar fi murit. Jasmine se uită la mine aşa cum au făcut-o şi Chloe şi prietena ei. Băieţii din echipă par agitaţi, se tot uită unul la altul cu subînţeles şi-şi vorbesc în şoaptă. Toată lumea

a uitat de jocul video, iar cei care stăteau pe podea se ridică şi se întind. Câţiva pleacă din cameră.

— Hei, Murphy, nu credeam că o să vii, zice Kyle din spatele meu.

Are în mână două pahare cu bere. Pe unul dintre ele i-l dă uneia dintre fetele care stau pe canapea.

— Nici eu nu prea ştiam dacă sa vin. Mersi că m-ai invitat.

încerc să-mi dau seama de ce a zis Rickv că nu ştie dacă e şi Kyle aici.

— Nu mai joci? îl întreabă Kyle pe Jamal.

Jamal ridică din umeri şi reîncepe nivelul, dar majoritatea oamenilor au plecat din cameră. Au mai rămas Ricky, Jasmine, Kyle, fata căreia i-a adus berea, Jamal şi Seth; stau toţi pe canapea. Nu mai e loc şi pentru mine, aşa că stau în picioare.

Sunt aproape sigur ca oamenii mă plăceau pentru cine sunt. Sigur, toţi îl plăceau mai mult pe Finn, dar e normal, din moment ce era atât de amabil mereu. Ricky, Jamal, Seth, mereu ne-am înţeles bine. N-am fost apropiaţî, dar ne înţelegeam bine.

Aşa că nu-mi dau seama ce se întâmplă.

Jasmine se apleacă spre mine.

— Deci, zice ea, cum te simţi, Jack? ma întreabă, pe un ton ciudat de familiar.

— Sunt bine! îi răspund, poate puţin prea entuziasmat. De-abia aştept să încep facultatea, să mai schimb peisajul.

— O sa-ţi prindă bine, zice şi dă din cap.

Am mai vorbit doar de câteva ori până acum, dar pare să aibă opinii foarte clare despre ce am eu nevoie.

— Un nou început! adaugă ca.

Tocmai voiam să-i spun „Dar n-am omorât pe nimeni”, iar de data asta nu ar fi fost o glumă, când realizez că le e teamă sa nu moară şi ei dacă stau în pr e aj m a mea. Mo arte p r în a s o ciere.

Ricky îşi analizează unghiile de la mână, de parcă e genul de tip care-şi tace griji pentru o unghie ruptă. Jamal s-a întors la jocul lui, de data asta e pilot auto şi de-abia mai reacţionează la ce se întâmplă în jur. Până şi Seth e tăcut.

— Probabil, îi zic şi Jasmine dă din cap.

— Eşti aşa de curajos! îmi spune.

Kyle, care stă lângă ea, se uită la Jasmine, apoi la mine.

— Hei, mie de ce nu-mi zice nimeni că sunt curajos? Mă mut în California. Murphy se duce în Missouri, în sud.

Fata de lângă Kyle, cea căreia i-a adus berea, râde şi dă să vorbească, dar Jasmine o întrerupe şi se apleacă spre Kyle.

Ăsta e tipul al cărui prieten a... Şi nu mai rezist.

[1]

Cred că tata numeşte asta „un râmas-bun în stil irlandez”» adică pleci tara să spui nimănui, iar eu exact asta încerc să fac acum, însă, în drum spre maşină, îl aud

pe Kyle strigându-mă. Mă întorc şi-l văd alergând spre mine.

— Ăăa, scuze pentru asta. Nu credeam ca băieţii o să se comporte aşa de ciudat.

— Nu doar băieţii s-au comportat ciudat, îi zic. Poate am eu o dispoziţie mai ciudată.

— Da, am auzit că Chloe a încercat sa flirteze cu tine.

Gândurile mi se învălmăşesc în minte. Deci chiar flirta, iar acum, după doar douăzeci de minute, toată lumea vorbeşte despre asta?

— Uite ce e! Finn? A fost un tip toarte tare şi nu merita asta. Mă tot gândesc la noaptea aia când n-a vrut să pornească până nu mi-am pus centura de siguranţă! Rahat! zice şi ridică din umeri. Ce încerc să explic e că toată lumea-i speriată. Dacă i s-a întâmplat asta lui Finn, ni se poate întâmpla şi nouă.

— Da, îl aprob eu. Aşa e.

Kvle are o tresărire când vorbeşte:

— Nimeni nu vrea să se gândească la asta. Aşa că...

— Nimeni nu vrea ca prietenul cel mai bun al tipului care a murit să strice atmosfera?

— Nu asta am spus.

Kyle se uită în ochii mei când vorbeşte, dar nu-l cred. îşi drege vocea.

— N-am vrut să crezi că lumea nu te place. Toată lumea ştie că eşti tare, Jack. Doar ca...

Deja a încercat sa mă asigure că n-a spus ceea ce a spus de fapt.

— E-n regulă, Kyle.

Chiar e. Mă bucur că oamenii nu mă urăsc, dar mă bucur şi că băieţii din echipă nu-mi sunt prieteni, pe care să-mi fie frică sa-i pierd. îl bat pe Kyle pe umăr.

Mersi de invitaţie. Succes în Caii!

Pare uşurat când mă sui în maşină.

A doua zi, dimineaţă, le zic părinţilor mei că am stat cu Kyle şi cu băieţii din echipă şi că m-am bucurat să-i văd pe toţi, dar că încep să Eu şi mai entuziasmat de plecarea la facultate.

Cred că un început nou o să-mi prindă bine.

Doisprezece

Mi se pare incredibil, dar a sosit momentul să plec la facultate.

Am terminat de împachetat fără să fie nevoie ca Charlie să vină acasă. înainte ca mama să-mi propună asta, mi-am curăţat maşina atât de bine, încât se poate compara cu a lui Finn şi am tăcut loc pentru toate lucrurile. Planul era să plec singur. Toţi fraţii mei au fost la Springfield şi tatăl meu i-a dus la cămin pe Joey, Chris, Dave şi James, dar Matt şi Charlie ştiau deja cum merg lucrurile şi s-au dus singuri.

Brusc, părinţii mei vor să mă însoţească. Am vrut să protestez, după care mi-am adus aminte de privirea Angelinei când i-am dat trusa de prim ajutor din portbagajul lui Finn. Aşa că am fost de acord să-i las să vină cu mine.

în cele din urmă, drumul a fost plăcut. Timp de cinci ore, cât a durat, mama şi tata au făcut cu schimbul – unul era cu mine în maşină în timp ce celălalt conducea maşina lor. La început, cu mama, apoi cu tata, conversaţia a părut puţin forţată. Dar lucrurile s-au mai relaxat ulterior, după care chiar neam distrat. Cred că, în general, nu mi-am petrecut mult timp singur cu un părinte, respectiv cu celălalt. Sunt mai amuzanti când nu se răstesc unul la celălalt.

Amândoi şi-au dat seama că nu e bine să vorbească despre Finn. Ştiu şi ei că umbra lui mă va urmări toata ziua. Ştiu că sunt bine, atât cât se poate să fiu, dar asta doar pentru că nu trebuie să vorbesc despre el şi cum ar fi trebuit să se mute cu mine.

— Jur, unul dintre fraţii tăi a stat fix la acelaşi etaj, zice mama.

Cară o cutie şi tine deschisă usa de la intrare cu
spatele, în timp ce eu şi tata ne chinuim să cărăm geamantanele. Alţi oameni vin în urma noastră şi intră şi ei pe uşă, iar mama continuă s-o ţină deschisă pentru toată lumea. Sunt gata să-i spun să se mişte, până nu rămâne blocată acolo pentru totdeauna, când observ cartonaşele desenate cu mâna, de pe uşile dormitoarelor. Par să aibă o temă, şi anume echipele de sport preferate ale băieţilor care stau acolo, probabil în funcţie de locul din care vin, mai aproape de Kansas City sau de St. Louis. Pare un joc periculos pentru cel care e responsabil cu activităţile în campusul universitar. Deja mi-e teama de culorile echipei sportive care o să-mi înconjoare mie numele. Dar, în afară de asta, mă întreb dacă ştie vreunul dintre ei că Finn nu mai vine.

Vreau sau nu să-i văd numele lui Finn? mă întreb. Ar fi frumos să văd o dovadă ca, nu demult, avea un viitor sau asta nu ar face decât să-mi amintească de taptul că viitorul i-a fost luat de curând? N-o să am de ales. Numele lui fie va fi trecut pe uşă,

fie nu.

— Trei sute şapte, trei sute opt, zice mama în spatele meu. Şi uite şi trei sute... ah!

Un student mai mare stă în dreptul uşii camerei mele şi dă jos plăcuţa pe care era scris numele lui Finn – scris greşit, *Phinaes.* Se întoarce şi ne vede.

— Bună! Eu sunt Josh, consilierul vostru! Tu eşti...

Se uita la cealaltă plăcuţă de pe uşa.

— Tu eşti Jack!

Se uita la mine, apoi la părinţii mei.

— A avut loc o schimbare! Nu ştiu dacă ai aflat. în

*

fine, mereu e o listă lungă de aşteptare pentru primul semestru, aşa că o să primim cât de curând numele noului tău coleg de camera. Ai luat legătura cu primul băiat cu care trebuia sa stai în cameră?

Ce ştie oare? Poate nu doar liceenii cred că 5

accidentele improbabile sunt contagioase.

— Da, îi zic. îl ştiam pe Finn. A murit. Ei sunt părinţii mei.

Cuvintele astea par să-i activeze pregătirea de consilier şi se lansează într-un întreg discurs despre cum se bucură că sunt cazat pe etajul lui şi-mi povesteşte cât de multe ocazii de distracţie oferă căminul. Deschid uşa şi aleg patul şi biroul din capătul camerei, cel mai îndepărtat de hol.

Şi eu care credeam că facultatea o să mă ajute să trec peste ce s-a întâmplat...

Mamei şi tatei le ia ceva timp să

reuşească să intre în cameră. Pe hol e haos şi Josh nu pare dornic să mă cunoască pe mine în mod special.

Mama începe să-mi aranjeze patul. Tata stă în mijlocul camerei, lângă cele două geamantane pe care le-a adus şi aşteaptă instrucţiuni.

— Adu televizorul, George, îi zice mama, fără sa se uite la el.

— Ce televizor? îi întreb.

Tata se retrage repede.

Mama face o pauză, după care netezeşte aşternu- turile.

— Am uitat să-ti zic. Domnul Smith a venit acum

câteva zile, [5] când erai la alergat. îi cumpărase un televizor lui Finn, cadou de intrarea la facultate. S-a gândit că ar H bine să ţi-l dea ţie.

Ridică perna şi o faţă de perna, înainte să se uite la mine, să-mi vadă reacţia.

Nu ştiu ce să cred.

— Ne-a spus că-şi doreşte să-l fi cunoscut [1] pe Finn mai bine, l-am povestit câte ceva despre el, că era cel mai politicos şi mai atent prieten pe care vreunul dintre voi l-a adus acasă. Ştiam că voia să vorbească > cu tine. Dar nu mi-a cerut sa te aştepte.

Mama termină de îmbrăcat perna.

— Şi, pentru că nu mi-a cerut asta, i-am zis că poate sa lase televizorul.

— Nu vreau să vorbesc cu el, decid.

— Ştiu, scumpule, mă aprobă ea.

Tata s-a întors cu televizorul greu. E aproape alarmant de mare. Tipic pentru

tatăl lui Finn.

— De ce face chestii de genul asta? l-am întrebat pe Finn după ce a primit o scrisoare în care i se spunea că a fost cumpărată o acţiune scumpă în numele lui.

Tocmai venisem de la alergat şi verificase cutia poştală, înainte sa intrăm. Pe foaie i-a căzut o picătură de transpiraţie.

— încearcă să dovedească ceva, mi-a zis Finn. Dar încă nu mi-am dat seama ce.

în casă, a aruncat scrisoarea pe masa din bucătărie, unde s-a pierdut imediat printre proiectele de artă pe jumătate terminate ale mamei lui. La un an după asta, tatăl lui l-a invitat să ia cina cu el de Ziua Recunoştinţei – mi-a fost teamă ca o să-i frângă inima şi am avut dreptate.

Televizorul de-abia începe pe comodă, dar reuşim să-l instalăm. Domină partea de sus a peretelui, ca o gaură neagră. Mă întorc cu spatele la el şi încep să-mi aranjez biroul.

Când vad că până la cină n-a venit nimeni în cameră, o parte din mine speră că s-a înşelat consilierul şi că nu exista o listă de aşteptare pentru cazare.

Unul dintre motivele pentru care părinţii mei încă sunt căsătoriţi e obişnuinţa, asa că ştim şi unde vom mânca. Mergem la acelaşi restaurant chinezesc cu fântână în centru şi cu nişte câini uriaşi, unde am mâncat de fiecare dată când am venit la fraţii mei.

Ultima dată când am fost aici, m-a enervat

incapacitatea părinţilor mei de a schimba lucrurile, dar acum familiaritatea asta mă linişteşte.

Cina decurge bine, mai bine decât mă aşteptam – la fel cum a decurs şi drumul până aici, chiar dacă sunt ambii părinţi cu mine. Vorbim despre ziua în care Chris m-a provocat să sar în fântână şi Matt i-a cerut chelneriţei numărul de telefon, iar el a fost aşa de surprins că tipa i l-a dat, încât a fost prea speriat ca s-o sune.

Nu se dondănesc deloc. Mai mult, pe la mijlocul cinei, îmi pun un cronometru pe telefon şi constat ca- şi bat cu paisprezece minute propriul record de timp în care reuşesc să nu se certe deloc; de-abia în parcare încep să se contrazică pentru a decide cine ar trebui sa conducă spre casă. Le dau un mesaj fraţilor să le dau vestea şi celor mai mici li se pare amuzant că am pus un cronometru, pe când celor mai mari li se pare lipsă de respect.

Le zic mamei şi tatei că nu e nevoie sa mai vină cu mine în cameră. Ar ii bine să plece curând, dacă vor să ajungă acasă înainte de miezul nopţii. Tata pune maşina pe avarii cât timp mama se dă jos să mă ia în braţe. E mai mult o strângere disperată decât o îmbrăţişare normală, ceea ce mă face sa mă întreb dacă, de dragul lor, n-ar fi mai bine să-i las să mă conducă în cameră... dar tocmai atunci mama îmi dă drumul, rămânând cu mâinile pe umerii mei. Mă priveşte în ochi şi nu zice nimic, după care dă din cap, face un pas în spate

şi îmi zâmbeşte.

— O sa fii bine.

— Ştiu.

Sunt aproape sigur.

— Carole? zice tata.

— Bine, spune ea şi se suie în maşină.

Le fac iar cu mâna, în cazul în care se uită în oglinda retrovizoare.

Şi se pierd în depărtare.

Sunt un adult pe picioarele lui.

Mă mira că simt că s-a schimbat deja ceva în mine sau poate în atmosfera din jur. Nu trebuie să mă duc înapoi în camera mea. Aş putea să merg undeva în campus sau aş putea să mă sui în maşină şi să plec de- aici pentru totdeauna. Orice aş decide, nu e nimeni aici care să ma oprească. Ce se întâmplă în continuare e doar alegerea mea.

Aleg să mă întorc în camera mea. Vreau sa fiu singur.

De-abia când văd uşa deschisă, deşi ştiu sigur că am încuiat-o, îmi trece prin minte că cineva de pe lista de aşteptare ar fi putut să fie repartizat pe locul liber lăsat de Finn.

îmi aduc aminte cum am citit aplicaţia pentru cămin împreună cu Finn, cum scria că vor încerca să onoreze cât mai multe cereri de colegi de cameră, dar ca ar fi mai bine să completăm şi testul de personalitate, pentru orice eventualitate. N-am tăcut asta, dar, chiar dacă aş fi făcut-o, mă îndoiesc că s-ar fi luat în calcul când a venit vorba de o repartizare de ultim moment.

Deja a apărut un nume pe uşă. Sper că lui Brett îi plac cei de la Chiefs.

Când deschid uşa, trei oameni se uită la mine, speriaţi.

— Bună! le zic.

Băiatul care stă pe patul lui Finn pare surprins, chiar şi când mama lui vine spre mine să facem cunoştinţă. Când îi strâng mâna, văd că are lacrimi în ochi. Am nimerit într-un moment nepotrivit. Tatăl lui se uită în jos.

— Noi suntem familia Carter, îmi zice femeia. Şi el e Brett!

— Bună! îmi pare bine de cunoştinţa. Voiam să-mi iau lucrurile şi sa mă duc să fac un dus.

Se înserează deja, dar afară e tot groaznic de cald şi toată lumea a călătorit şi s-a mutat azi, asa că scuza mea să fiu antisocial e uşor de acceptat.

— Dacă nu te mai vedem, speram să ai un semestru bun, zice doamna Carter.

Lacrimile din ochi îi strălucesc.

— Să ne spui dacă ai nevoie de ceva!

— Mulţumesc.

îmi iau coşul cu chestiile de duş pe care mama ma obligat să-l pregătesc înainte să mergem la masă. Mi-a spus că o să-mi pară bine mai târziu că am făcut asta, deşi nu cred că şi-a imaginat situaţia actuală. în orice caz, îi mulţumesc în gând în timp ce ies din cameră cât de repede pot.

Şi eu care credeam că părinţii mei au fost prea emoţionaţi că am plecat de-acasă!

Brusc, sunt recunoscător că familia mea e rezervată. Ceea ce mă face să-mi fie dor de ei, mai ales de mama. îi mulţumesc din nou în gând, de data asta că nu a plâns.

Nu moare, voia o parte din mine să le zică soţilor Carter. Ceea ce ar li fost nepoliticos, aşa că mă bucur ca nu am făcut asta, însă asta simt. Angelina ar da orice să fie în locul acestei femei, iar ea are tupeul să plângă? Mi se pare de rahat.

Măcar gândesc suficient de limpede cât să-mi dau seama că reacţia mea e ciudată, asa că intru la dus,

cum am zis. Aud alţi băieţi care vin şi pleacă, dar nu s-a făcut coadă, aşa ca nu mă grăbesc.

Aud doi băieţi care râd împreună. E clar că sunt prieteni de ani buni.

Dau apa mai tare. Presiunea nu e prea bună, dar măcar mai atenuează din zgomote.

Stau suficient de mult cât sa mă asigur că părinţii Lui Brett au plecat. Când ies, am degetele de la mâini şi de la picioare ca nişte stafide.

Pe hol nu e linişte, dar e ca diferenţa dintre un > >

concert şi o drumeţie: pădurea e plină de zgomote şi de activitate, dar, în comparaţie cu un concert, e linişte. Se aud râsete şi oameni vorbind, alţii se uita la televizor. Cam jumătate din uşi sunt închise.

E de-abia ora nouă, dar sper că Brett a adormit. Când intru în cameră, îmi zic că putea la tel de bine sa doarmă, pentru că-l

văd citind manualul bobocilor.

Broşurile capsate erau aşezate pe saltelele noastre când am intrat şi sunt pline de numere de telefon din campus, de care pot să fac rost şi online, de reguli despre alcool şi de hărţi sau ceva de genul ăsta. Broşura mea e în coşul de gunoi, acolo unde orice persoană normală ar pune hârtia asta risipită aiurea.

— Bună, il salut.

— Bună.

Brett nu-şi ridică privirea.

Perfect.

Mă bag în pat, îmi iau CD player-ul şi-mi trag cearşaful peste cap. Ascult la căşti albumul cu cele mai bune piese ale lui Tom Petty, pe care îl am de la Finn, până când lumina filtrată de cearşaf se stinge.

Continui să ascult până adorm.

ireisprezece

C um e la facultate?

E greu de zis.

La micul-dejun, mă întreb cum i s-ar fi părut lui Finn ouăle de la cantină care par scoase dintr-un desen animat sau aparatul care face gofre prea moi. în timp ce mă plimb prin campus, mă gândesc la cât de mult i-ar fi plăcut lui Finn copacii. Uneori îmi ridic privirea şi mă uit la grupurile de studenţi, aşteptându-mă să-l văd şi pe el. Nu ştiu cum să mă conving că nu e o greşeală: Finn nu e la facultate cu

mine.

Desigur, dacă Finn ar trăi, n-ar fi la facultate cu mine. De fapt, ar fi la facultate cu Au turn n.

Ce coşmar superb ar fi!

în mare parte, la asta mă gândesc când merg de la un curs la altul sau când mănânc singur la cantină – cât de enervanti ar li Finn şi Autumn dacă ar fi aici împreună!

După toţi anii ăştia în care i-am zis lui Finn că Autumn nu-l iubeşte şi că trebuie s-o uite, ar fi trebuit să-l laş să vorbească întruna despre ea, cel puţin în ultimele săptămâni de vara. Am fi fost deja la facultate, asa că m-as fi săturat să-l aud vorbind despre ea. Finn ar fi făcut un efort conştient să nu mai vorbească despre cât de miraculos e faptul că Autumn îl iubeşte, iar eu mi-aş fi dat ochii peste cap de fiecare dată când i-ar fi menţionat numele. în mare parte ar fi bine, aş fi fericit pentru el.

Dar ştiu ca, de fiecare dată când l-aş întreba pe Finn daca nu vrea să mergem la cantină, i-ar da un mesaj lui Autumn, să vadă dacă n-ar vrea şi ea să vină. Şi ar aştepta-o în hol, ca un căţeluş care-şi aşteaptă stăpânul, vizibil bucuros în momentul în care ar vedea-o. în cantină, s-ar uita pe furiş unul la celălalt, şi-ar zâmbi pe ascuns.

Aş fi fost fericit pentru el, pe cuvânt, jur! Dacă tensiunea dintre Autumn şi Finn era enervantă înainte, mă îndoiesc că ar fi fost mai bine odată ce ar fi devenit un cuplu.

Asta e problema când între doi oameni există tensiune sexuală: dacă te eliberezi de ea, nu scade. De obicei, creşte.

Cu fiecare fluturaş pe care îl văd în care se anunţă câte o petrecere sau o activitate pentru boboci, mă imaginez întrebându-l pe Finn dacă nu vrea să meargă şi cum mi-ar răspunde el că trebuie să verifice dacă vrea şi Autumn să vină. Autumn ar fi impulsul ascuns în spatele fiecărei decizii pe care Finn ar lua-o săptămâna asta. Şi asta m-ar frustra groaznic de tare, în cele din urmă, am ajunge să ne certăm din cauza asta.

Timp de câteva zile, când nu sunt la cursuri, mă concentrez asupra certei fictive pe care aş avea-o cu Finn din cauza lui Autumn. Uneori îmi imaginez cum i-aş reproşa că a ratat nişte planuri pe care ni le tăcuserăm împreună sau că m-am săturat să mă duc la bibliotecă, doar ca el şi Autumn sa şi-o tragă în cameră. Evident, orice s-ar întâmpla, Autumn încearcă sa-i ia apărarea lui Finn, dar el îi zice mereu că nu e cazul, ca trebuie să rezolve asta singur, aşa că ea pleacă şi, fie că suntem în campus sau la cămin, suntem doar eu şi Finn şi ne certăm.

1 1

Eu şi Finn nu ne-am certat de multe ori, dar îl cunosc suficient de bine încât sa ştiu ce ar fi zis. Ar fi

spus că relaţia asta e încă nouă şi „Ştii cât de mult înseamnă pentru mine şansa de a fi cu Autumn\

în lumea asta imaginară, în care Finn

mai trăieşte, n-aş vedea-o pe Autumn plângând după el. încă aş bănui-o că o să-i frângă inima, aşa că i-aş spune ca eu am fost mereu alături de el, nu ea. Şi dacă Autumn l- ar abandona din nou, nu se presupune că eu ar trebui să fiu aici pentru el?

Mă simt aşa de bine când sunt furios pe Finn, pe Finn care mai trăieşte şi care mă neglijează, ca să petreacă timp cu fata visurilor lui.

Oricine începe cearta sau oricum aleg să se desfăşoare dialogul, se termină mereu la fel: Finn îşi cere scuze şi promite sa-şi facă mai mult timp pentru mine. Ştiu că aşa s-ar termina, pentru că mereu i-am fost un prieten bun şi ştie şi el asta. *Ştia* şi el asta.

Am tendinţa să plâng la duş, aşa cum făceam şi a c 3 s a -

Noaptea nu-mi permit să mă gândesc cum ar fi dacă Finn s-ar afla cu mine aici. Noaptea ştiu ca Finn e mort. Chiar ştiu? Gândul încă mă sâcâie: *dacă nu a*

J

fost Finn de fapt? Daca cineva de înălţimea şi greutatea lui Finn, care purta haine asemănătoare cu ale lui, s-a oprit s-o ajute pe Sylvie, iar *el* a fost cel care a pus mâna în balta în care era cablul electric şi *el* e cel din cutia gri din mormânt, cu faţa arsă, nu Finn.

Poate că Finn s-a lovit la cap, suferă de amnezie şi s-a rătăcit pe undeva. Atât doar că ştiu că asta nu e adevărat.

În alte nopţi, îmi imaginez că Finn nu s-

a lovit la cap. Poate că Finn a crezut că a omorât-o pe Sylvie şi a fost aşa de doborât de durere şi de vină, încât a fugit şi acum crede că nu se mai poate întoarce niciodată, pentru că toată lumea îl urăşte. Poate că-i e teamă că poliţia crede că a omorât-o pe Sylvie intenţionat.

Dar Finn, viitorul doctor, a fugit sa verifice dacă Sylvie mai respiră şi dacă mai arc puls. A fugit s-o ajute, pentru că, evident, asta ar face Finn.

Chiar daca reuşesc să mă conving că, din greşeală, am îngropat pe altcineva în sicriul lui Finn, nu mă pot convinge ca ne-ar lăsa să suferim aşa. Oricum aş da-o, Finn nu e aici, cu mine.

Iar altceva nu prea mai e de zis despre facultate.

Paisprezece

După prima săptămână de cursuri, mă trezesc sâmbătă dimineaţă şi decid că trebuie să-mi stabilesc o rutină matinală. Toată lumea, de la profesori la administratori şi consilieri, zice că noi suntem cei care alegem cât să fim de independenţi şi că nu ne verifică nimeni. Ştiu ca ei se referă la învăţătură şi chestii de genul asta, dar pentru mine e vorba şi de antrenorul care nu mai e aici lângă mine ca să mă bata la cap – şi totuşi eu n-am de gând să fiu unul dintre sportivii ăia care ajung la facultate şi dau cu piciorul la tot ce au construit.

Am trecut deja prin faza de pierdut vremea, după absolvirea liceului.

Din cine ştie ce motiv, dorm doar până la ora 8, dar e mai bine, căci spre prânz se face deja cald.

Brett cel plictisitor – aşa cum am început să-i zic – încă doarme. Săptămâna asta am coabitat de parcă pe podea ar fi trasată o linie invizibilă, ca după o cearta imaginară. Nu ştiu exact de ce, nici el nu e interesat să mă cunoască, aşa cum nici eu nu sunt. Poate are prieteni la alt etaj în cămin, pentru că l-am văzut în fiecare seară în spaţiul comun, luând parte la activităţile organizate acolo, indiferent care erau acestea. Şi-a făcut singur o minge antistres; s-a dus la un film; s-a dus

chiar şi la un curs de gătit la cuptorul cu microunde. E posibil ca nici Brett să nu aibă prieteni şi poate că merge la toate activităţile astea tocmai ca să cunoască oameni. Dar, în timpul zilei, pare să nu plece deloc din cameră, plus că nu l-am văzut niciodată la cantină. Am venit de câteva ori în camera între cursuri şi l-am găsit mereu aici, de parca el n-ar avea ore la care trebuie să se ducă.

M-aş simţi jignit ca nu-şi ridică privirea şi nu mă salută când intru în cameră, dar nici eu nu vreau o relaţie formala, doar politicoasa. Dar bineînţeles că-l salut când e cazul, însă nu ştiu sigur din ce motiv – ca sa fiu prietenos sau ca să fiu un ticălos care vrea săi arate cât de nepoliticos este el?

Brett ţine pe birou o poză înrămată în care este el. E o poză tipică, în care poartă şapcă de baseball şi pare să aibă cam paisprezece ani. Probabil că atunci a avut un sezon extraordinar.

Aşa că, în prima sâmbătă la facultate, îl las pe Brett, starul echipei de baseball din şcoala generală, dormind în patul lui şi mă duc la cantină. Iau jumătate de covrig şi nişte suc şi ies afară, să-mi stabilesc noua rută.

Pista din jurul terenului de fotbal e alegerea evidentă, dar s-ar putea să nu fie mereu disponibilă, mai ales în timpul sezonului de fotbal. Mă îndrept spre peluză, dar imediat elimin şi varianta asta. Sunt prea mulţi copaci bătrâni în zona asta din campus, ceea ce înseamnă că sunt prea

multe dale ridicate de rădăcini, de care mă pot împiedica. Nu m-ar fi deranjat aşa de mult înainte, dar prefer să evit un accident absurd.

După ce dau o tură, las în urmă umbra copacilor bătrâni şi mă îndrept spre zona mai nouă a campusului. Aici trotuarele nu sunt doar mai netede; sunt şi mai late şi aşa o să pot să evit oamenii pe carei întâlnesc când alerg.

Dar nu cred că trebuie să-mi fac griji pentru asta azi. Toată săptămâna am primit fluturaşi în care sunt anunţate tot felul de petreceri de bun-venit, oficiale sau neoficiale, şi toate au avut loc azi-noapte. Brett ma trezit când a intrat în cameră, împleticindu-se, aproape de răsăritul soarelui. Mai degrabă aş zice că a fost la una dintre petrecerile astea, decât să cred că a adormit uitându-se la televizor în camera comună.

Oare eu şi Finn ne-am fi dus împreună azi-noapte?

Doar dacă ar fi venit şi Autumn şi habar n-am ce

ar fi vrut ea să facă.

Sunt pe la jumătatea unei alei lungi şi drepte, care are cam cinci sute de metri. La capăt văd o piaţetă şi câteva clădiri foarte noi, apoi aleea continuă şerpuit prin spatele lor, unde e doar zonă pietonală. Dacă tot parcursul aleii e la fel de neted, sigur o să alerg pe aici.

Oare Finn ar alerga cu mine sau ar dormi în camera lui Autumn?

Nu ştiu răspunsul nici la întrebarea asta. Nu am cum sa ştiu ce ar face Finn, dar sunt sigur că el şi Autumn ar fi tot timpul împreună, într-un mod cât se poate de enervant.

încep să alerg cu paşi lungi, în ritm constant, spunându-mi că trebuie să încetez să mă mai gândesc la Finn. Mă torturez singur cu obsesia asta.

Dar o parte din mine nu vrea să mă simt mai bine.

Cu ce o sa mai rămân după ce o să dispară suferinţa provocată de moartea lui?

Mai fac o tură – a doua.

Nu respir suficient de profund. Trebuie să o fac, ca să nu mă doară splina.

Şi trebuie să încetez să mă mai gândesc la Finn.

Pentru că acum simt ca pe o realitate concretă că el e încă în viată şi că suntem colegi de cameră.

î > o

Respiră, Murphy!

Simt că, dacă mă gândesc sucient de mult, o să trec graniţa în acea realitate.

Prea târziu.

Mă doare într-o parte, deasupra şoldului, e oribila durere de splină.

Strâng din dinţi şi continui să alerg.

Asta se întâmplă dacă nu respiri, Murphy,

încă mi-l amintesc pe Finn aşa de bine! într-o bună zi, n-o să mi-l mai amintesc. Cu fiecare clipă care trece, îl uit puţin câte puţin.

Timpul mă schimbă.

Dar pe Finn nu-l mai schimbă nimic.

Respiră, pană trece durerea!

Oare într-o bună zi o să uit cât de profundă a fost prietenia noastră şi o s-o consider doar o relaţie ca oricare alta din copilărie? Oare într-o buna zi o să-mi aduc aminte de Finn şi o sa-mi dau seama că nu mam mai gândit la el de cine ştie câţi ani?

Respiră!

Nu.

N-aş putea să stau ani şi ani în care să nu mă gândesc la Finn. Cât timp voi trăi, va rămâne unul dintre cei mai buni băieţi pe care i-am cunoscut vreodată.

Respiră! Poţi s-o faci!

Ma doare când mă gândesc că ar putea să treacă o zi fără să-mi amintesc de el, dar sigur n-o să doară aşa mereu, ceea ce înseamnă că va trebui să încetez să mă mai gândesc la Finn.

Respiră!

Sau aş putea să găsesc o metodă prin care să mă gândesc la Finn, dar intr-un fel care să nu doară.

Nu ştiu cum să fac asta. Faptul că Finn nu mai e printre noi e o mare greşeală.

Continuă să respiri!

Apoi îmi aduc aminte de dimineaţa înmormântării, cum mi-am spus că trebuie s-o fac pentru că o fac pentru Finn. îmi aduc aminte cum Angelina mi-a zis că i-ar plăcea să creadă că hainele şi lucrurile lui vor fi de folos cuiva, că Finn ar fi vrut asta.

Aproape că în-am simţit bine sa mă gândesc la Finn asa.

Respiră!

Finn ar vrea să mă simt bine la facultate, orice ar însemna asta.

Ce altceva ar mai vrea Finn?

Durerea de splină mi se mai domoleşte. Sunt la a treia tură. Mî-am intrat în ritm şi vreau să-l menţin.

încerc sa nu mă mai gândesc decât la alergare. *Continuă să respiri!*

Nu ştiu ce înseamnă asta: să mă simt bine la facultate. Poate o combinaţie fabuloasă de distracţie şi f studiu, mă gândesc. Poate e ceva diferit pentru fiecare în parte.

Doar că n-o să-mi dau seama ce înseamnă pentru mine, daca nu încetez să mă mai gândesc la cum ar fi dacă m-as afla aici cu Finn. Pentru că nu e.

Şi asta doare.

Dar e adevărat.

Respiră!

Deci.

De dragul lui Finn.

Pentru că ar vrea să fac asta.

Trebuie să-mi permit să-i accept moartea.

Respiră!

Şi asta doare.

Dar aşa este adevărul, doare.

Va trebui doar să respir până nu mai doare.

Cincisprezece

In ultimele două săptămâni, m-am lăsat absorbit de cursuri.

Finn ar fi vrut să merg la facultate, aşa ca, la naiba, fix asta am de gând să fac. în liceu am reuşit mereu să termin printre primii din clasa şi asta a fost mulţumitor pentru mine. Nu mi-am bătut capul sa fiu cel mai bun. Sylvie era hotărâtă să fie printre primii zece, iar Finn s-a luat după ea având acelaşi obiectiv, în timp ce, chiar dacă nu zicea nimic, era uşurat la gândul că Sylvie nu voia să devină seta de promoţie.

La facultate mi-am făcut un program strict. Mă trezesc devreme (înaintea lui Brett) şi iau un mic- dejun echilibrat. Mă duc la cursuri şi-mi iau notiţe cu atenţie, tară să-mi zboare gândul în altă parte. După ultima oră mă duc la bibliotecă şi-mi trec notiţele pe calculator. Subliniez pe manuale. Citesc în avans.

între cursuri e mai greu să nu mă gândesc la Finn. încerc să mă concentrez la cursurile la care am fost, dar, când nu pot să fac asta – de exemplu, când merg prin campus – citesc fluturaşi în timp ce mă plimb. Peste tot vezi fluturaşi. Fluturaşi pentru petreceri, fluturaşi pentru filme făcute de studenţi, fluturaşi pentru evenimente politice. Am ajuns să fiu la curent cu tot ce se întâmplă în campus,

deşi nu mă duc la niciunul dintre evenimentele anunţate.

Uneori îl văd pe Brett plictisitorul la câte un joc de discogolf sau la ateliere de pictură în aer liber şi mă gândesc că nu se mai limitează doar la activităţile din cămin. A rămas un mister pe care nu vreau să-l desluşesc, chiar dacă încă mă deranjează că şi el simte acelaşi lucru pentru mine, din moment ce nu mi-a dat vreo sansă.

La prânz îmi pun căştile pe urechi şi nu mă mai gândesc la asta. Când ascult CD-urile lui Finn, nu se pune la socoteala că mă gândesc la el. De câteva ori, câţiva ţipi au venit la masa mea, de parcă se simţeau prost că stau singur, dar le-am făcut un semn spre căşti şi le-am zis că sunt OK, apoi i-am ignorat până au plecat. Până acum, a funcţionat.

O data, s-a aşezat o fata lângă mine şi am făcut exact acelaşi lucru. De-abia după ce a plecat am înţeles ca nu aş ti vrut de fapt să plece, dacă m-aş fi gândit puţin. Totuşi nu mă pot imagina curtând o fată acum. Cum aş putea să mă gândesc la întâlniri, când Finn e mort?

E mai bine că i-am făcut semn să plece.

Seara, după ce plec de la bibliotecă, ma duc la alergat. Merg pe acelaşi traseu ca în prima sâmbătă. Drumul e uşor şi trag de mine până nu mă mai gândesc la nimic.

După aceea mă întorc în dormitor, fac duş când toţi ceilalţi sunt plecaţi să ia cina, iar eu mănânc când în sala de mese nu mai e aproape nimeni – aşa mă asigur că sunt

lăsat în pace.

Apoi mă culc, pentru că a doua zi de dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme ştiind că urmează o [1]
nouă zi lungă în care nu mă gândesc la Finn.

Aşa că, în mare, am rezolvat problema timpului.

Dar nu ştiu ce să fac cu alte detalii.

Ca atunci când a venit acea faţă şi s-a aşezat lângă mine. Sau cum aş putea sa mă gândesc să mă duc la o petrecere sau să mă înscriu intr-un club de alergat, când Finn e mort?

îmi sun părinţii din două în două zile. Charlie m-a învătat asta.

— în a treia zi deja o să înceapă să creadă ca ai murit, mi-a zis odată.

Părinţii mei nu vorbesc niciodată despre Finn, dar, după cum mă întreabă mama „Ce mai faci?”, deduc ca-şi fac griji pentru mine. Par să creadă că un prieten nou m-ar înveseli.

Mă întreabă asta de fiecare dată când vorbim. De câteva ori, i-am minţit că am participat la diverse evenimente, despre care, de fapt, citisem pe fluturaşi. Asta îi mai linişteşte puţin. Par siguri că eu şi Brett vom deveni prieteni în cele din urmă, chiar dacă nu l- au cunoscut, chiar dacă le-am zis că face tot ce poate ca sa mă ignore. Bănuiesc că e musai să-mi fac un prieten curând, altfel, data viitoare când o să vorbim la telefon, mama o să mă anunţe că-l trimite pe Charlie în vizită.

Din păcate, azi ar fi o zi perfectă să-mi

fac un prieten.

Nu mai am motive să mă duc la bibliotecă după ore. Tocmai am predat primele lucrări importante, am citit tot ce aveam de citit şi nu se apropie niciun test.

Din întâmplare, o zi sau două nu mai am nimic de făcut.

Poate o să iau maşina şi o să caut un parc în care să alerg. Finn zicea mereu că e bine să mai schimbi peisajul.

Aşa că, după ultimul curs, mă duc la cămin să mă schimb şi ies cu gândul să alerg mai mult ca de obicei, locaţia rămânând sa fie determinată, cum ar zice Sylvie.

N-am niciun motiv să nu-i sun pe ai mei în timp ce merg, aşa că-i apelez pe fix.

— Alo?

Tata răspunde la telefon de parcă vrei sa-i ceri o răscumpărare pentru cineva pe care îl urăşte.

Probabil că asta îi sperie pe cei care sună cu reclame.

— Bună, tată!

— Carole!! strigă el către mama.

Aud un clic şi mama răspunde. Ştiu ca e sus, în atelierul de cusut – fosta cameră a lui James –, iar tata e în atelierul lui de la subsol. Mă gândesc că tac asta pentru că aşa au o scuza să ţipe unul la celălalt, chiar dacă nu sunt supărăţi,

— Jack! se entuziasmează mama.

Probabil că eu sunt singurul motiv pentru care îşi mai vorbesc în prezent.

— Bună, voiam să văd ce mai tăceţi!

— Mă bucur că ai sunat, zice mama.

Mă întreabă dacă mi-am spălat hainele. Cuvintele ei şi mormăielile lui tata îmi arată că ei nu cred că

i

port chiloţi curaţi, dar se înşală. E uşor să speli haine. Sa le pui la loc e mai enervant. în mare parte, îmi las hainele curate în coşul de rufe şi le arunc pe cele murdare intr-un morman pe podea, până când se goleşte coşul. Din moment ce nu mă întreabă daca le- am şi pus la locul lor, eu nu pomenesc nimic despre asta.

Ultima dată când am vorbit, mama îşi tăcea griji daca mănânc. Mi se pare amuzant, deoarece când eram acasă nu erau asa de stresati. Acum, când nu mai stau cu ochii pe mine, sunt siguri ca am nevoie de ei.

— Ti-ai făcut prieteni? mă întreabă mama în cele din urma.

— Am cunoscut un tip din Taiwan aseară. Pare de treabă.

Chiar l-am cunoscut, în lift. T-a plăcut tricoul meu cu Zelda şi am vorbit cam douăzeci de secunde, înainte să coborâm şi să o luăm în direcţii opuse, dar tot se pune.

— Ai început să-ţi petreci timpul şi cu Brett? ma mai întreabă mama.

— Nu.

Mă bucur că mai am puţin până la cămin şi că o să pot să închid curând.

— Şi nici nu vreau. Mă descurc foarte bine. O să ¥

vedeţi când o să primesc notele la parţiale.

— Nu doar notele contează, intervine tata.

Cred că asta ne ia prin surprindere pe mine şi pe mama, pentru că amândoi amuţim brusc. în cele din urmă, zic:

— Cine sunteti şi ce-ati tăcut cu părinţii mei? întreb.

» i i r j

— Notele sunt importante, dar tatăl tău are dreptate, zice mama.

Dacă mama e de acord cu tata, înseamnă că sunt foarte îngrijoraţi.

— Mă simt bine, serios!

Nu ştiu daca e o minciună sau nu. Poate că „bine[1]* nu e cel mai potrivit cuvânt, dar măcar mă menţin la suprafaţa apei şi nu mă înec, nu?

Parca ghiceşte că urmează să spun că trebuie să închid.

— Ştii că poţi să ne suni oricând, da? adaugă mama.

— Da, ştiu. Sunt bine, OK? Trebuie să închid. O să

1 *

intru în lift.

Ne luăm la revedere şi, după ce închid, mă gândesc că o să-l sune pe Charlie şi o să-i zică să vină să mă vadă.

Când cobor din lift, mă gândesc că probabil Brett e în cameră şi nu se aşteaptă să vin. Orarul meu a fost destul de clar zilele astea. Dacă şi-o freacă, sper că încuie usa. Dar iată că nu: mânerul se învârte...

Plânge.

Brett se preface brusc că citeşte dintr-un manual pe care-l ţine în poală, dar poza înrămata îi alunecă din mână când o pune înapoi pe birou.

Merg spre patul meu, încercând să ignor că se şterge pe faţă. îmi pun geanta pe birou, mă aşez pe pat şi mă uit pe tavan. Ascult să văd dacă respiraţia lui Brett revine la normal.

După un minut, îl întreb:

— Vrei sa vorbim despre asta?

Mă aştept să spună că nu. Mă aştept să pretindă că nu plângea.

— îmi pare rău că m-am purtat aşa de ciudat, zice el, în schimb.

îl privesc. Stă la birou, dar el nu se uită la mine. Ia în mână poza înrămată.

— Singura persoană cu care am mai stat în aceeaşi cameră e Todd, fratele meu geamăn. A murit când aveam paisprezece ani.

îşi şterge ochii.

Ce nemernic sunt!

De ce nu m-am gândit că părinţii lui aveau un motiv să fie aşa de emoţionaţi când au plecat? Sau că se poate să existe o explicaţie pentru poza din Liga Juniorilor?

Mi-aş dori să-mi cer scuze pentru felul în care i- am judecat pe el şi pe părinţii lui, dar mai întâi ar trebui să-i explic de ce m-am purtat ca un ticălos.

— îmi pare rău, spun, fără să mai adaug altceva.

— E genul de lucru care te urmăreşte toată viaţa, ştii? şopteşte Brett.

— Da, ştiu, îi răspund.

Poate că m-a auzit, dar se precipită să-mi explice:

— De patru ani încerc să mă obişnuiesc, dar, de fiecare dată când te aud foindu-te

în pat sau trezindu- te dimineaţa, pentru o secundă am impresia că e el. Aşa că am ales să te ignor. Eşti persoana care-mi aminteşte cel mai mult că el nu e aici, cu mine.

— Nu, înţeleg.

Mă gândesc să-i povestesc despre Finn, dar nu e un moment bun.

— Cum era Todd?

îmi mut privirea, în cazul în care am pus întrebarea greşită, dar faţa i se luminează şi-mi aduce aminte de Angelina, la priveghi.

Todd ar fi putut să fie actor, jură Brett. Ştie că erau doar nişte copii, dar, dacă l-aş fi văzut pe Todd jucând, aş fi înţeles. Todd putea sa apese un buton dinăuntrul lui şi să se transforme în altcineva. Mergea la toate cluburile de teatru pentru copii din Kansas City. Nu conta ce rol era, Todd apăsă butonul ăla şi se transforma în George Gibbs sau în Mercutio sau în Omul de tinichea, nu conta.

Lui Todd îi plăcea şi să joace baseball şi voia să fie antrenor, nu contează pentru ce nivel.

— L-am întrebat pe Todd la un moment dat dacă vrea să se facă actor, continuă Brett. A ridicat din umeri. A zis că da, îi place să joace teatru. Dar că adoră baseballul. Şi voia să aibă copii, or, daca se făcea actor... cine ştie când mai devenea el tată? spune Brett şi face o pauză, apoi vorbeşte din nou. Şi aveam paisprezece ani. Mie mi se părea că e prea mult să-l întreb despre carieră, iar el îmi vorbea

despre cum voia să devină *tată.*

Tace din nou, după care reia:

— Dar ar ii fost un tată bun. Şi un antrenor grozav. Avea un fel contagios de a se bucura pentru cei din jur. Când câştiga echipa un meci, se bucura pentru toată echipa, iar când pierdea, se bucura pentru colegii care jucaseră bine, râde Brett. La şcoală circula o glumă, „Ar trebui să fii chiar ultimul nenorocit din lume ca să-l urăşti pe Todd Carter”.

Se pare că Todd şi Finn s-ar fi înţeles bine.

Brett îmi spune că Todd a murit într-un accident ridicol şi, când îmi explică, sunt de acord cu el. Todd se întorcea acasă de la antrenament, tatăl lui conducea maşina şi, aşteptând într-o intersecţie la semafor, au fost loviţi de o maşină care, la rândul ei, fusese lovită de o alta maşină condusă de un şofer

beat – âirbagul a avut o problemă şi i-a frânt gâtul lui Todd.

— Apoi a...

Brett ţine braţele deschise, dar vocea i se frânge.

— S-a stins, termin eu propoziţia în locul lui, dând din cap. Pur şi simplu.

Brett se uita la mine, curios.

— Ironia sorţii sau... mă rog, nu e ironia sorţii, dar..., încerc eu să formulez cumva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Locul din camera asta a devenit disponibil pentru ca prietenul meu cel mai bun a murit. Luna trecută, precizez eu şi simt cum îmi ard

obrajii. Nu e la fel ca atunci când pierzi un frate, mai ales unul geamăn, dar pot cumva să înţeleg ce simţi.

Brusc mi se umplu ochii de lacrimi. încercând să arăt compasiune pentru durerea lui Brett, simt că subevaluez prietenia mea cu Finn.

Nici nu apuc să mă simt stânjenit de faptul că plâng, că-l şi aud pe Brett zicându-mi:

— Luna trecută? Frate, mă mir că nu mi-ai tras un pumn când m-ai văzut.

Ceea ce mă face sa râd şi să plâng în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat?

îi explic că moartea lui Finn a fost aşa de nedreaptă, având în vedere că el era atât de precaut!

îi mai spun că era foarte bun la fotbal şi că-i ieşea tot ce-şi propunea.

Ca a iubit o fată toată viata şi că tocmai se

combinase cu ea.

Că fusese foarte multă lume la înmormântare.

Eu şi Brett nu devenim instantaneu prieteni.

Dar vorbim despre faptul că nu ne-am gândit niciodată ca o să murim.

Vorbim despre cât de uşor poate ceda corpul nostru.

Vorbim mult. Nu mai ies la alergat» în schimb mergem la cantină împreună. Pizza e surprinzător de buna. Lui Finn i-ar fi plăcut. îi spun asta lui Brett în timp ce mai iau o gură de pizza. îi mai spun şi că nu

vreau să-l uit.

— N-o să-l uiţi, mă asigură Brett, privindu-mă-n ochi, uitând de mâncare.

E aşa de sigur pe el!

— N-o să-l uiţi. N-o să-l uiţi niciodată! isi întăreşte

5 > i i

el spusele.

Mi se pune un nod în gât şi mi-e greu să înghit.

Tăcem, iar eu mă simt jenat. De-abia îl cunosc pe tipul asta şi aproape că am plâns deja de două ori în faţa lui, în aceeaşi zi.

Terminăm de mâncat, ne ducem tăvile şi ieşim. Afară, rămânem un pic pe loc uitându-ne într-o parte şi-n alta, după care trecem strada spre cămin. în timp ce traversăm, reia discuţia:

— într-o bună zi, o să te gândeşti la Finn şi n-o să te mai doară. Nu că durerea dispare. Doar m-ai văzut azi. Dar, uneori? Uneori, când îmi aduc aminte de Todd, sunt fericit că am avut sansa să fiu fratele lui. O să te simţi şi tu la fel când o să te gândeşti la Finn. Ştiu precis.

— Mulţumesc, îi şoptesc şi nu mai zicem nimic.

De-abia după câteva minute, când ne suim în lift, îmi spune:

— Recunoaşte! Credeai că sunt un idiot fiindcă tin

> 1

pe birou o poză cu mine de când eram în echipa de baseball de juniori.

■r

Probabil că pe faţă mi se citeşte panica, pentru că râde, ceea ce înseamnă că e în

regulă să râd şi eu.

Aşa cum am zis, nu devenim instantaneu prieteni, dar pentru început e suficient, încât mama sa nu mi-i trimită pe Charlie în vizită.

Şaisprezece

După cinci săptămâni de facultate, mă întorc în Ferguson. E weekendul de dinaintea zilei de naştere a lui Finn şi mi *se* pare că trebuie să fiu acolo.

Când ajung în oraş, ocolesc, cât să trec prin faţa casei lui. Pare că iarba nu a fost tunsa de când a murit Finn. A fost secetă, aşa că ar fi putut arăta şi mai rău, totuşi cineva trebuie sa se ocupe de peluză până nu se primeşte o amendă sau ceva de genul ăsta. E evident că ar fi prea mult pentru familie sa se ocupe de treburile pe care le făcea Finn.

Dar pentru mine nu e prea mult. O s-o fac *pentru* Finn, nu în locul lui.

Părinţii mei sunt fericiţi să mă vadă, mai mult decât m-aş fi aşteptat şi mai drăguţi unul cu celălalt decât i-am văzut în ultimii ani. Poate le prinde bine să stea singuri sau poate grija pentru mine i-a adus împreună.

— Am putea sa mergem la muzeul de arta mâine, sugerează mama.

lata bombăne ceva despre cum trebuie sa pună benzină mai întâi, ceea ce înseamnă ca ar veni şi el daca mergem.

— Eu o să trec pe la mama lui Finn de dimineaţă, le zic. Cineva trebuie neapărat să tundă iarba.

fac amândoi şi mă gândesc că o să protesteze, dar zâmbesc larg.

— Ar fi foarte frumos din partea ta, spune mama.

Tata zice ceva despre cum putem sa ne uităm la meci când mă întorc, iar mama spune ca o să ne facă ceva de mâncare.

Pe sub masa, le scriu pe telefon un mesaj fraţilor mei ca să le spun că cineva ne-a răpit părinţii şi i-a înlocuit cu nişte actori care nu ştiu că ar trebui să se urască. Ca de obicei, doar cei trei fraţi mai mici cred că ideea e amuzantă.

N-am sunat-o pe Angelina înainte. Pur şi simplu, am luat maşina de tuns iarba de la tata, am pus-o în portbagaj şi am pornit.

M-am simţit mai bine în ultimele săptămâni. Tot mai plâng la duş uneori, dar nu la fel de mult. Mă ajută să am un coleg de cameră cu care pot să vorbesc dacă am chef şi care înţelege când n-am chef.

Bănuiesc ca sunt prieten cu Brett, deşi nu cred că o să fim vreodată la fel de apropiati cum am fost cu Finn.

Când ajung în faţa casei lui, scot maşina de tuns iarba din portbagaj şi pornesc motorul. Huruitul familiar mă linişteşte. E în continuare cald, dar nu insuportabil. La câteva case distanţă, un arbore de lalea îngălbeneşte.

Obişnuiam să-l ironizez pe Finn când îmi arăta tot felul de copaci coloraţi. Habar nu aveam pe-atunci că, datorită lui, voi ajunge să admir toată viaţa culorile schimbătoare

ale copacilor.

Când împing maşina de tuns iarba, mă gândesc la cum frunzele de deasupra capului meu îşi vor schimba culoarea şi vor cădea şi cum el nu va vedea
asta. Nu va vedea nici frunzele tinere la primăvară.

Mă gândesc la cum Finn nu va vota, nici la alegerile locale, nici la cele prezidenţiale. Mie nu mi-a pasat niciodată de politică, dar Finn de-abia aştepta să voteze la prezidenţiale pentru prima data. Nu pare o idee aşa de proastă să încep şi eu să mă interesez.

Mă gândesc la multe în dimineaţa asta. îmi aduc aminte de toate promisiunile pe care i le-am făcut lui Finn şi îi mai fac câteva.

Când sunt aproape gata, fac o pauză şi-mi şterg transpiraţia de pe faţă. Atunci o văd în dreptul uşii de la intrare.

îi fac cu mâna, dar Autumn face un pas în spate.

N-am văzut-o pe terasă, dar pe balustradă e un pahar cu apa cu gheaţă.

Aproape am terminat curtea din faţă, aşa că aranjez şi ultimul petic şi mă îndrept spre casa ei. Beau până când cuburile de gheaţă încep sa zangăne pe fundul paharului. Bat în uşă şi îi strig numele, încet. Când văd că nu răspunde, sun la sonerie.

— Ce doreşti? mă întreabă, când deschide uşa în cele din urma.

Sunt aşa de surprins de furia ei, încât fac un pas în spate.

— Bună! Mulţumesc! zic şi îi întind paharul.

Autumn arată rău, e groaznic de slabă. Inspiră adânc înainte să-mi răspundă, ca şi cum ar avea o greutate mare pe piept.

— Mă prefăceam că Finny tunde iarba, zice, de parca ar fi trebuit să fie evident. Şi acum ai stricat totul.

— Ah! exclam, pentru că nu pot să spun nimic.

îmi smulge paharul din mână.

— E-n regulă! râde ea, deşi nu e un râs normal. M-a ajutat puţin.

închide usa în urma ei.

Mă gândesc să bat iar la uşă, ca să mai vorbesc cu ea sau sa vad dacă Angelina e acasă şi sa-i spun că nu cred că Autumn e bine. Dar nu fac asta. Deşi ştiu ca Finn şi-ar fi făcut griji pentru ea.

Cobor scările, iau maşina de tuns iarba şi mă duc acasă. Mă uit la meci cu tata şi mama vine lângă noi, să mâneam tacos cu totiL

Când îmi aduc aminte din nou de Autumn, îndepărtez gândul, aşa cum îndepărtez toate fanteziile mele în care Finn trăieşte. Nu am loc în minte şi pentru durerea ei, şi pentru a mea.

Mă întorc la facultate a doua zi.

Nu fac ceea ce ar fi vrut Finn.

Şaptesprezece

A i auzit ce-a făcut Autumn?

Mă uit la primul mesaj pe care mi l-a trimis Sylvie de când i-am scris eu, în timp ce alergam, acum câteva săptămâni. N-am mult timp să ajung la următorul curs, dar m-am oprit brusc pe trotuar. Cineva mă face idiot când se ciocneşte de mine, dar îl ignor şi răspund la SMS, în timp ce mulţimea se mişcă în jurul meu.

Ce să aud?

Sylvie ştia că Finn a înşelat-o, nu? Oare am greşit când am presupus că i-a zis? De-abia acum şi-a dat seama?

A încercat să se sinucidă.

Un tip se ciocneşte de mine, o face deliberat, ca să- mi arate că stau în drum.

— Scuze! zice o fată.

E prima zi de toamnă mai răcoroasă. Cerul e albastru şi toată lumea poartă jachete subţiri. A trecut aproape o săptămână de când am tuns iarba din faţa casei lui Finn.

Mă gândesc s-o întreb pe Sylvie dacă e sigură, dar asta ar fi o întrebare bună pentru Alexis, nu pentru Sylvie. Dacă Sylvie spune că e adevărat, atunci cel mai probabil aşa e.

Nu am nevoie s-o întreb de ce.

Şi nu contează cum.

Trăieşte, din fericire.

Totuşi mă roade curiozitatea. Nu se mai grăbeşte nimeni la curs, au mai rămas doar câţiva studenţi care se plimbă relaxaţi şi care ma ocolesc. Orice ar fi, o să întârzii. Daca ma grăbesc, aş putea să mă strecor în clasa tară să mă vadă nimeni. Dar cursul poate să mai aştepte.

Sylvie îmi răspunde imediat când o sun.

— Bună, Jack, zice, de parcă n-aş fi întrebat-o de ce nu purta centura de siguranţă ultima data când am vorbit.

— Bună, îi spun. Ce s-a întâmplat cu Autumn?

— A încercat să se sinucidă. A supravieţuit, dar e la spital, oftează ea. Taylor mi-a spus. Nu ştiu cum a aflat. Credea că o să mă bucur.

— Dezgustător, îi zic.

— Da.

— Dar Autumn e bine?

— Ma îndoiesc că e bine, Jack, spune Sylvie. Dar trăieşte.

Nu mai zicem niciunul nimic. Vântul se înteteste. Mă uit la frunzele care foşnesc în jurul meu. Un nor singuratic alunecă pe cer.

— Ar fi trebuit sa fac ceva, îi zic. Am văzut-o pe Autumn săptămâna trecută şi mi-am dat seama că nu e bine.

Sylvie pufneşte.

— Nici eu nu ştiu dacă sunt bine. Tu eşti bine?

— Nu ştiu. Dar mi-am dat seama că Autumn nu e.

Inspir adânc şi continui:

— Poate noi suntem pe drumul cel bun. Când am văzut-o pe Autumn, mi-am dat seama că ea nu e. Ar fi trebuit să-i zic ceva Angelinei sau mamei ei.

O aud pe Sylvie respirând. Mă uit în continuare la frunzele foşnind în bătaia vântului. Toţi copacii încep să-şi schimbe culorile.

[1]

— De ce mă deranjează aşa de tare că a făcut asta? se întreabă Sylvie. Sigur, nu sunt un monstru, aşa cum credea Taylor, dar de ce-mi pasă aşa de mult dacă Autumn Davis trăieşte sau moare?

— Pentru că Finn ar vrea să trăiască.

— Da, şopteşte Sylvie. Dar dacă încearcă s-o facă din nou? Statistic, e o probabilitate mare să facă asta.

— O să-i spun să n-o facă! o liniştesc eu, de parcă ar fi aşa de simplu, dar... mai ştii? Poate că e? O să-i spun lui Autumn că Finn ar fi vrut ca ea sa trăiască.

Umerii mi se relaxează brusc când spun cuvintele astea.

— Tocmai m-am întors, dar aş putea să mă duc iar acasă în weekend. în plus, fraţii mei au făcut un pariu să vadă dacă pot să-l conving pe tata să meargă la muzeul de arta.

— Ce ciudat! zice Sylvie. Dar mulţumesc. O să fiu sinceră. Dacă nu te-ai fi oferit, te-aş fi bătut la cap până te-aş fi convins să te duci. Nu cred că ar vrea să mă vadă pe mine.

— Dacă nu m-aş fi oferit, atunci ai fi avut

tot dreptul sa mă baţi la cap, îi spun. Pe bune, Sylv, ar fi trebuit să fac ceva după ce am văzut-o weekendul trecut.

Sylvie face o pauză şi apoi vorbeşte cu precauţie:

— întotdeauna vor exista lucruri pe care am fi putut să le facem diferit. Contează mai mult ce facem acum.

A fost vina ploii.

— Da, o aprob eu. Ai dreptate.

Optsprezece

Aveam impresia că un spital de psihiatrie ar trebui să fie o clădire impunătoare, la capătul unei alei lungi, cu o peluză în faţă, ca în filme, dar e pur şi simplu o altă aripă a spitalului. Are recepţie, sală de aşteptare cu scaune de plastic şi un dozator de apă.

Când ma apropii de recepţie şi întreb de Autumn, asistentul se uită la mine sceptic, de parca ar vrea să mă trimită acasă, totuşi îmi spune că ora de vizită începe peste patruzeci de minute. O să-i anunţe numele meu lui Autumn.

— Te anunţăm daca nu vrea să te vadă.

Asistentul face o pauza, ca sa vadă cum reacţionez. Când ridic din umeri, pare mulţumit şi iese pe o uşă din spatele recepţiei.

Mă aşez pe un scaun şi aştept. E posibil ca Autumn să nu vrea să mă vadă. Bănuiesc că, dacă aş fi făcut scandal, ar fi fost un semn că nu sunt o persoană care poate vizita un pacient.

Când se întoarce, asistentul îmi zice:

— Eşti pe lista ei de vizitatori, dar trebuie sa mai aştepţi o jumătate de oră.

Vede punga din mâna mea.

— E pentru Autumn?

— Da.

— Trebuie să verific ce i-ai adus. Şi nu poate să primească punga de plastic. O să-ţi dau una de hârtie.

îi dau punga şi mă bucur că am scos

prezervativele din ea înainte să vin. Se uită atent, caută droguri sau un cuţit, bănuiesc. Mă gândesc că punga de plastic putea fi un pericol pentru Autumn.

Asistentul varsă totul într-o pungă de hârtie şi mio întinde. îi zâmbesc şi îi mulţumesc. Trebuie să fie

tare greu sa lucrezi aici.

Jumătatea de oră trece repede, pentru că încerc să- mi dau seama ce o sa-i zic lui Autumn. Sala de aşteptare se umple de vizitatori, dar e în continuare linişte. încă nu mă simt pregătit pentru această vizită, când asistentul ne spune că putem să-l urmăm şi suntem duşi într-un fel de cantină.

Ceilalţi vizitatori par să ştie cum merg lucrurile şi fiecare se aşază la câte o masă. Aleg şi eu una şi mă uit în jur. Chiar miroase a cantină. Se aude un piuit şi o bufnitură surdă. Se deschid alte usi.

Autumn apare într-un grup de străini. Văd cum analizează mesele înainte să mă vadă. Expresia ei apatică nu se schimbă când vine spre mine.

— Bună!

îşi trage un scaun în faţa mea.

— Bună! îi zic. Aăă... cum te simţi?

Arată ca un manechin din magazin, pe care au fost aruncate nişte haine largi.

— Nici în zilele obişnuite n-am ştiut vreodată cum

să răspund la întrebarea asta.

Nu se uita la mine, ci undeva în spate, peste umărul meu, ca şi cum răspunsul ar fi undeva acolo, în aer.

— Cred ca majoritatea oamenilor mint, presupun eu.

Autumn nu zâmbeşte, dar umerii i se mai

relaxează puţin, începe să fie din nou ea insăşi, aşa că- mi continui ideea.

— Toată lumea spune mereu că e bine. E imposibil ca toata lumea să fie bine tot timpul. Doar se preface că e adevărat.

— Bănuiesc că nu mă prea pricep la asta.

— Poate te pricepea! prea bine la asta.

Autumn îşi lasă capul într-o parte.

încerc să-mi ordonez gândurile.

— Finn zicea că erai deprimată, dar nu am văzut niciodată asta. Nimeni de la scoală nu şi-a dat seama.

Credeam că era... sau că tu erai...

Chiar am de gând să-i spun că, până să moară Finn, am crezut că e o prefăcută?

— Sunt însărcinată, zice Autumn brusc.

Ne uităm unul la celălalt.

Poftim?

— Scuze, nu ştiu de ce am zis asta. Mi-e greu să mă gândesc la altceva acum.

— Şi Finn...

— Bineînţeles.

Izbucnesc în râs, ceea ce tot e mai bine decât să-i spun că e o prefăcută, şi totuşi... Pare confuză şi poate chiar speriată, aşa că încerc să-i explic.

— Angelina m~a rugat să strâng lucrurile din maşina lui Finn şi am găsit asta sub scaun. A făcut nişte cumpărături fix înainte să...

îmi dreg vocea şi împing punga de hârtie spre ea.

— M-am gândit că ar fi bine să ajungă la tine. Probabil că ar fi trebuit să ti-o dau atunci. Scuze!

Fac o pauză, apoi adaug:

— O dovadă în plus că se întorcea la tine.

Autumn întinde o mână, atinge punga, dar nu o deschide.

— Am râs pentru ca, mă rog, dacă te uiţi pe

bon, a cumpărat şi nişte...

Mă las păgubaş.

Deschide punga şi atinge bomboanele într-un fel care mă face să mă gândesc la mama lui. Se uită la mine şi ia bonul. Se uită peste el şi începe şi ea să râdă.

Roşeşte, iar eu îmi mut privirea. Când mă uit din nou la ea, o văd atingând cu duioşie pachetele de bomboane.

— Sunt multe bomboane, ii zic.

— Se găsesc intr-un singur loc. Lui Finn nu i-a plăcut niciodată benzinăria aia. S-a dus acolo doar ca să mi le cumpere mie. Poate încerca să nu mai fie nevoit să treacă pe-acolo o vreme.

— De ce nu-i plăcea?

— Nu ştiu.

Autumn face o pauză, apoi ia un pachet şi-l deschide.

— Poate credea ca e periculos? încerc. Ştii cât de importantă era siguranţa pentru el.

Autumn face o pauză, cu bomboanele în mână.

— Nu m-am gândit niciodată la Finny în felul ăsta, dar bănuiesc că ai dreptate.

Sunt şocat, apoi o aud că zice:

— Mereu mi s-a părut foarte protector.

Are sens, vedem aceeaşi trăsătură de caracter prin lentile diferite.

— I-ai spus mamei lui? o întreb.

Autumn scutură din cap.

— Eşti prima persoană căreia i-am spus. Am aflat acum o săptămână. încă încerc să-mi dau seama ce se întâmplă.

Baga o acadea în pungulîţa cu pudră şi o învârte încet.

— Dar o să încerci să vezi cum merge?

— Da. Vreau să-l păstrez. Deşi nu ştiu ce aş fi tăcut dacă Finny era în viaţă.

Bagă acadeaua în gură şi se uită pe masă.

Râde uşor şi ridică din umeri.

E însărcinată. Autumn poartă în pântec copilul lui Finn.

Copilul lui Finn.

— Dacă o să mai fii în St. Louis când o sa vin acasă, poate trec pe la tine să te ajut cu ceva sau sa te văd.

Copilul lui Finn.

Autumn zâmbeşte. Nu mai arata ca un manechin.

— Ai fost important pentru Finny. O să am nevoie...

Se uită repede în alta parte.

încerc să-i anticipez răspunsul. *Scutece? S-o duc cu maşina undeva?*

— O să am nevoie sa audă poveşti despre Finn şi o să am nevoie de o copie a tuturor fotografiilor cu el pe care le ai.

Mă gândesc la toţi oamenii care plângeau la înmormântarea lui. La mama lui spunând că asta era dovada impactului pe care el îl avusese asupra celor din jur.

— Da.

în mintea mea, încep să fac o listă cu oamenii cărora pot să ie cer poze. Toţi cei pe care i-am văzut la priveghi, la comemorarea organizată de Alexis. Acum e momentul să le cer oamenilor şi poveşti. Cât timp detaliile sunt încă proaspete. Cât timp durerea e încă proaspătă.

— Pot să sun şi câţiva oameni, îi spun. Şi, mai încolo, dacă o să ai nevoie de scutece sau.

— Nu ştiu de ce o să am nevoie. Părinţii par să aibă mereu nevoie de... tot...

Se uită iar peste umărul meu, ca şi cum lista cu lucruri pentru bebeluş pluteşte undeva dincolo de mine.

Aştept să-şi termine gândul. Când vad că nu o face, îi zic:

— Cum crezi că o să reacţioneze mamele... adică mama ta şi Angelina?

Autumn scuturǎ din cap şi se uită în jos, pe masa dintre noi.

— O să fie fericite. Dar o să-şi facă griji pentru mine.

— Aşa cred şi eu, îi răspund.

— Zece minute! strigă asistentul din capătul camerei, făcând u-ne să tresar im.

Râdem amândoi, apoi tăcem. Pare mai plina de viaţă decât la începutul vizitei.

— Deci, aaa...

Nu ştiu dacă ar trebui sa vorbesc despre asta, dar ceva îmi spune că Finn ar vrea să o fac.

— Sylvie m-a rugat să-ţi transmit un mesaj.

Autumn pare stânjenită. îşi muşcă buza, iar eu încerc să nu mai lungesc vorba, ca nu cumva să o fac să creadă că am venit aici să ţip la ea în locul lui Sylvie.

— Se bucură că eşti bine. Sau că o să fii bine.

Stânjeneala[1] de pe chipul ei e înlocuită de scepticism.

— Ea a vrut să vin să te văd, insist. Vrea să te faci bine.

Autumn îmi aruncă o privire dură. Dacă aş minţi sau aş exagera, m-aş prăbuşi sub privirea ei. Dar nu fac asta.

— Nu cred că înţelegi.

Sunt nervos, pentru că *ar trebui* să înţeleagă.

— Tu ai nevoie de amintirile mele cu Finn, nu? Acea parte din el care te-a iubit va trăi atâta vreme cât vei trăi şi tu, Autumn. Iar tu, prin amintirile tale, reprezinţi o parte din Finn. Deci, da, lui Sylvie îi pasa suficient cât să mă roage să mă asigur că n-ai de gând să intri în mormânt şi, odată cu tine, să dispară toate amintirile cu Finn. Şi acum, că eşti însărcinată...

Mă opresc. Practic, urlu la o femeie însărcinată, care a încercat să se sinucidă.

— N-o s-o fac iar, şopteşte şi vocea îi tremură.

— La naiba! N-am vrut să zic că...

— E-n regulă. Şi eu sunt furioasă pe mine.

— Totuşi n-ar trebui să te fac să plângi, continui eu.

Mă uit stresat la asistent, dar n-a observat nimic. A. Încă.

Autumn mă surprinde când începe să râdă, nu să plângă.

— Eşti sigur că Sylvie o să mai vrea să trăiesc când o să audă că sunt însărcinată cu bebeluşul lui Finn?

— Ăăă, nu cred că o să organizeze o petrecere în cinstea ta, dar nu e un monstru. Deci, da, când o să afle, o să vrea să fii sănătoasă, fericită! ridic eu din umeri. Să ştii ca sunt multe persoane care ţin la tine. Şi toată lumea, absolut toată lumea care l-a iubit pe Finn vrea să fii bine, OK? Chiar dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta. Rămâi în viaţă!

— OK, şopteşte.

— Vizita s-a terminat! strigă asistentul.

— Promiti?

— Promit!

Când mă ia în braţe de rămas-bun, nu simt deloc că ar fi un adio. Mă simt ca atunci când îl luam în braţe pe Finn. Ştiu că Autumn va face parte din viaţa mea multă vreme de acum încolo.

De-abia în timp ce conduc spre casa am o revelaţie: m-am tot gândit la Finn şi, pentru prima dată de când m-a sunat Alexis în acea dimineaţă, nu mă mai doare.

Sunt asa de recunoscător că Finn a trăit şi că

am
avut sansa să-l iubesc! Că şi el a avut şansa să iubească şi să fie iubit.

Şi că încă este iubit.

Mă uit stresat la asistent, dar n-a observat nimic. A. Încă.

Autumn mă surprinde când începe să râdă, nu să plângă.

— Eşti sigur că Sylvie o să mai vrea să trăiesc când o să audă că sunt însărcinată cu bebeluşul lui Finn?

— Ăăă, nu cred că o să organizeze o petrecere în cinstea ta, dar nu e un monstru. Deci, da, când o să afle, o să vrea să fii sănătoasă, fericită! ridic eu din umeri. Să ştii ca sunt multe persoane care ţin la tine. Şi toată lumea, absolut toată lumea care l-a iubit pe Finn vrea să fii bine, OK? Chiar dacă se întâmplă ceva cu copilul ăsta. Rămâi în viaţă!

— OK, şopteşte.

— Vizita s-a terminat! strigă asistentul.

— Promiti?

— Promit!

Când mă ia în braţe de rămas-bun, nu simt deloc că ar fi un adio. Mă simt ca atunci când îl luam în braţe pe Finn. Ştiu că Autumn va face parte din viaţa mea multă vreme de acum încolo.

De-abia în timp ce conduc spre casa am o revelaţie: m-am tot gândit la Finn şi, pentru prima dată de când m-a sunat Alexis în acea dimineaţă, nu mă mai doare.

Sunt asa de recunoscător că Finn a trăit şi că am
avut sansa să-l iubesc! Că şi el a avut şansa

să iubească şi să fie iubit.

Şi că[f] încă este iubit.

Autumn

Unu

Dacă nu vrei să mori nu înseamnă că vrei să trăieşti. între cele două zone mai există şi o a treia, gri, în care ştii că ar trebui să- ţi doreşti să respiri, dar de fapt această dorinţă lipseşte cu desăvârşire. Aceasta e zona în care mă aflu eu acum.

în mine este o bucată din Finn pe care trebuie s-o tin în viata, asa că n-am de ales, trebuie să mă odihnesc, aşa cum trebuie şi să respir.

De când am fost externată, acum câteva zile, mam dat jos din pat, am făcut duş, am luat trei mese pe zi şi pe unele am reuşit să nu Ie vomit. în fiecare zi! Credeam că asta o sa fie suficient.

După ce am stat aproape o lună în spital, m-am gândit ca, odată ce o să ajung acasă, o să fie de la sine înţeles ca nu voi mai încerca să mă sinucid. Dar, nu. Se pare că faptul că în mine se dezvoltă o fiinţă umană nu e suficient ca dovadă că mi-a revenit dorinţa de a trai.

Şi tocmai de-asta mă aflu în acest magazin oribil cu lucruri pentru bebeluşi.

îmi dau seama că şi mătuşii Angelina i se pare oribil acest loc, dar nu mai putem da înapoi acum. Ea şi mama au venit la mine de dimineaţă şi mi-au zis ca e foarte bine că-mi fac dus şi că mă schimb, dar că sunt îngrijorate că nu arat prea mult entuziasm pentru viitor.

— Copilul tot nu mi se pare real, am protestat. Probabil că o să mă entuziasmez mai târziu.

— Nu vorbeam de copil, mi-a zis mama.

Stătea în mijlocul camerei mele, cu mâinile împreunate, semănând mai degrabă cu un copii, nu cu o viitoare bunică. Angelina se

sprijinea de comodă într-un fel care-mi aducea aminte de el aşa de mult, încât nu pot să exprim în cuvinte.

— Trebuie să fii entuziasmată de ceva, puştoaice, mi-a spus mătuşa Angelina. Nu ai mai pus mâna pe o carte de când ai ajuns acasă.

— Ziceţi asta doar pentru ca nu am vrut să le împart bomboane copiilor care au venit la colindat aseară?

Stăteam pe marginea patului (nu *lungită în* pat!), tocmai luasem vitaminele prenatale. Poate voiau să mă vadă entuziasmată de asta.

Mama s-a aşezat lângă mine.

— E copleşitor pentru noi toate. Trebuie să ne concentrăm la lucrurile bune. Daca nu pare real deocamdată, atunci hai să-l facem noi să pară real.

Aşa că am făcut un efort să zâmbesc şi am zis:

î i

— Bine.

Aşa ca iată-ne aici, într-un magazin cu haine de bebeluşi, pe care l-a ales mama.

Când am ajuns, vânzătoarea ne-a analizat repede pe toate trei: pe mătuşa Angelina, în hainele ei hippy, pe mine, în tricoul meu spălăcit şi blugii rupţi şi pe mama, îmbrăcată în costumul ei Chanel şi cu geanta scumpă. în loc să-şi dea seama care dintre noi e însărcinata, s-a concentrat pe mama, o mişcare inteligentă de altfel, lotuşi am primit toate câte o broşură lucioasă, de parcă magazinul era un eveniment la care participam.

Se pare că există mai multe tipuri de bebeluşi. Bebeluşii moderni, care sunt înconjuraţi de suprafeţe daneze netede şi poartă doar bej, gri sau alb: bebeluşii amuzanţi, care poartă tricouri colorate, cu sloganuri ironice şi au suzete care arată ca nişte colţi de

vampir sau ca nişte mustăţi; şi bebeluşii hippy, cu jucăriile lor de lemn, care mănâncă sau poartă doar fibre naturale, tot în nuanţe de bej, gri sau alb.

Poate mai sunt şi alte tipuri de bebeluşi, dar magazinul ăsta are produse doar pentru cele trei categorii.

— Azi nu facem altceva decât să ne distrăm, ciripeşte mama. Luăm câteva lucruri, ca să ne mai crească entuziasmul.

Vânzătoarea pricepe repede. Nu avem chef de discursul ei, aşa că se întoarce la decoraţiunile de Crăciun – de care n-ar trebui să se ocupe încă* e prea devreme.

încrezătoare, mama ne duce pe mine şi pe mătuşa Angelina la raionul de articole pentru nou-născuţi şi începe să ia la rând umeraşele minuscule, aşa că o imit.

E imposibil ca bebeluşii sa fie chiar aşa de mici. Am mai văzut bebeluşi şi nu erau niciodată asa de i ? >
mici.

îmi aduc aminte cum am ţin ut-o în braţe pe fetiţa lui Angie, la spital. Oare şi ea era tot atâta? închid ochii şi încerc să-mi amintesc senzaţia, greutatea – nu era grea, dar era solidă – cum m-am întors spre Finn şi...

O, Doamne!

Totul se opreşte. Nu mai există niciun magazin. Nu mai ţin în mână niciun body. Stau pe patul de spital alături de el, iar el mă iubeşte, deşi nu ştiu asta AUi
inc a.

Cum am putut să nu ştiu? E aşa de ridicol de evident acum, încât vreau să ţip la noi, dar nu pot. Ne spunem lucrurile pe care ni le-am zis în acea zi şi, deşi fiecare cuvânt însemna de fapt „te iubesc”, nu am rostit cuvintele ca atare. Şi nu am cum să schimb asta.

Nu pot să schimb asta. Nu pot, nu pot, nu pot,

nu pot... O, Doamne!

— Ce mici sunt! zice Angelina când revin cu gândul în magazin.

Finny e mort. A fost tot timpul mort. Doar în mintea mea a mai trăit din nou, pentru câteva clipe.

Mă uit în jos, la bodyul cu buline albastre pe care-l tin în mâna.

— Tocmai mă gândeam că un nou-născut n-are cum sa fie asa de mic.

5

— Cresc repede, comentează mama. Nu ai nevoie de prea multe haine pentru nou-născuţi. După câteva săptămâni, sunt cu totul alţi copii.

Nu mai zicem nimic. Eu, mama şi Angelina ne uităm una la alta. Dacă Finn ar fi în viată, ăsta ar fi

5 T momentul în care mamele noastre ar începe să ne povestească despre noi, când eram mici.

Nw *e periculos?* Ne întrebăm una pe cealaltă, dar şi pe noi însene. în mare parte, ele mă întreabă pe mine, dar şi mama şi mătuşa Angelina trec prin asta uneori.

— Totuşi ai nevoie de mai multe decât crezi, zice mătuşa Angelina, reluând conversaţia. E incredibil cât de multe schimburi le trebuie bebeluşilor.

I

Bebeluşi. Nu Finny când era bebeluş.

Mama ia bodyul cu buline din mâinile mele şi îl adaugă la muntele de haine pe care-l ţine în braţe.

— Mereu vomită tocmai pe cele drăguţe, zice.

Mamele încep să nu mai fie sigure că a fost o idee bună să venim aici. Mama se uită la mătuşa Angelina şi, deşi încearcă să pară relaxată, se vede ca e îngrijorată. Dar nu mai sunt atentă.

Când mama vorbeşte despre vomă, încep să mă gândesc ca nu am mai vomitat de ceva

vreme, lucru care-mi face corpul să zică „A, da! Ce idee bună!" înainte să apuc să-mi fac griji pentru mătuşa Angelina, simt nevoia să găsesc un loc în care să vomit ouăle şi carnaţii de mai devreme.

> »

Deja simt gustul când ies din magazin şi ma reped spre coşul de gunoi din mall.

Credeam c-am scăpat de treaba asta. Au trecut două zile de când am vomitat ultima dată.

Şi douăsprezece ore de când am plâns.

De-abia reuşesc să ajung la coşul de gunoi şi, exact când ma aplec peste el, mâncarea ţâşneşte din mine.

Finny ar fi mândru de mine, îmi zic, în timp ce vomit din nou.

„începi să ţinteşti foarte bine, Autumn."

Pot să-i aud vocea, chiar îl aud cum îmi zice asta.

Nu. Nu cred cu adevărat că e el, deşi, într-o vreme, credeam asta. Am acceptat această nouă realitate, fără Finny, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la el. Şi când fac asta? Iată că-l şi văd.

i

Finny al meu.

„Autumn!"

Respir precipitat între reprizele de vomă. Stomacul mă doare ciudat, chiar şi când nu vomit.

— Autumn?

— Sunt bine!

— Am o sticlă de apă în geantă, zice mătuşa Angelina.

Sună bine şi sper să reuşesc să beau apa curând. Respir sacadat şi nu ma mişc de lângă coşul de gunoi.

— Unde e mama?

— Cumpără bodyul la care te uitai. Plus alte câteva zeci de lucruri din materiale exagerat de

scumpe. Nu- ţi face griji, puştoaico! O să te duc eu la un magazin cu haine la mâna a doua şi o să luăm de-acolo haine

de bebeluşi care nu-s aşa pretenţioase.

Mă ridic şi respir, încercând sa-mi dau seama cum îmi este. Mă simt ca un căpitan de vas, în timpul unei vijelii, spunându-i vaporului bătrân să se liniştească şi să înfrunte valurile.

Mătuşa Angelina îmi întinde sticla şi zâmbeşte.

Slavă cerului că nu prea seamănă cu Finny! Are zâmbetul diferit, parul mai închis la culoare, bărbia mai ascuţită. îl regăsesc în ea, dar ar putea fi mult mai rău.

Ca, de exemplu, modul în care se comportă, mereu stoică.

— E mai bine? mă întreabă.

— Dacă o sa vomit pe parcursul tuturor lunilor de sarcina? Am auzit ca unele femei păţesc asta.

Ridică din umeri.

— Atunci o să mai vomiţi încă sase luni şi o să fie

> > > oribil.

— Nu cred că aş putea să fac asta, zic şi încerc să-mi clătesc gura cu apă.

— Ba ai putea şi ai face-o, pentru că n-ai avea de ales, dar probabil nu va fi cazul, spune mătuşa Angelina. Când eşti mamă, se întâmplă mereu să pierzi controlul, după care să supravieţuieşti.

Scuip în coşul de gunoi şi mai iau o gură de apă, dar am gâtul iritat.

— Când vomiţi aşa, pare groaznic să iii mamă.

Mătuşa Angelina mă ia în braţe.

— Merită să fii mamă, îmi zice.

Simt ca mi se face rău într-un fel care n-are nici o legătură cu bebeluşul. O strâng mai tare în braţe.

— Scuze. N-ar fi trebuit să zic asta, îi şoptesc.

— Orice-ar fi, meritã să fii mamă, Autumn, chiar şi când îi pierzi.

Mi se pune un nod în stomac, ea îmi dă drumul din îmbrăţişare şi îmi zâmbeşte trist.

Un paznic se apropie de noi şi ne întreabă dacă avem nevoie de ajutor sau dacă vrem să cheme o ambulanţă. Nu e încântat că am folosit coşul de gunoi şi face semn spre o toaletă din partea cealaltă, de parcă asta ne-ar fi ajutat cu ceva. Vine şi mama, cu pungile de cumpărături. Paznicul se uită spre

Slavă cerului că nu prea seamănă cu Finny! Are zâmbetul diferit, parul mai închis la culoare, bărbia mai ascuţită. îl regăsesc în ea, dar ar putea fi mult mai rău.

Ca, de exemplu, modul în care se comportă, mereu stoică.

— E mai bine? mă întreabă.

— Dacă o sa vomit pe parcursul tuturor lunilor de sarcina? Am auzit ca unele femei păţesc asta.

Ridică din umeri.

— Atunci o să mai vomiţi încă sase luni şi o să fie

> > > oribil.

— Nu cred că aş putea să fac asta, zic şi încerc să-mi clătesc gura cu apă.

— Ba ai putea şi ai face-o, pentru că n-ai avea de ales, dar probabil nu va fi cazul, spune mătuşa Angelina. Când eşti mamă, se întâmplă mereu să pierzi controlul, după care să supravieţuieşti.

Scuip în coşul de gunoi şi mai iau o gură de apă, dar am gâtul iritat.

— Când vomiţi aşa, pare groaznic să iii mamă.

Mătuşa Angelina mă ia în braţe.

— Meritã să fii mamă, îmi zice.

Simt ca mi se face rău într-un fel care n-are

nici o legătură cu bebeluşul. O strâng mai tare în braţe.

— Scuze. N-ar fi trebuit să zic asta, îi şoptesc.

— Orice-ar fi, meritã să fii mamă, Autumn, chiar şi când îi pierzi.

Mi se pune un nod în stomac, ea îmi dă drumul din îmbrăţişare şi îmi zâmbeşte trist.

Un paznic se apropie de noi şi ne întreabă dacă avem nevoie de ajutor sau dacă vrem să cheme o ambulanţă. Nu e încântat că am folosit coşul de gunoi şi face semn spre o toaletă din partea cealaltă, de parcă asta ne-ar fi ajutat cu ceva. Vine şi mama, cu pungile de cumpărături. Paznicul se uită spre pântecul meu, apoi îşi ia staţia radio sa cheme echipa de curăţenie.

Mama descrie fiecare haină pe care a luat-o cu aşa multe detalii, încât, când ajungem la maşină, nici nu mai are rost să mă uit în pungi. Dar fac asta, ca să-i mulţumesc pentru fiecare lucru în parte, în drum spre casă. Conversaţia alungă norul din aventura noastră de azi, lipsa de entuziasm pe care speraseră so rezolve.

Tot ce are legătură cu bebeluşul îmi aduce aminte ca Finny nu e aici.

Şi asta simţim toate.

Şi vrem asta. Eu vreau asta.

El ar fi vrut asta.

Totuşi lucrurile nu sunt cu nimic mai simple.

Asa că trăiesc într-un loc în care fiecare dram de bucurie e umbrit de întunericul morţii lui Finny, estompat de nuanţele de gri ale unei existenţe stăruitoare.

Doi

Genial! zice Angie şi-şi ia privirea de la Guinevere o secundă, ca sa-mi zâmbească. Fata îi este luminoasă, dar şi umbrită de oboseală.

*>

Nu plănuisem să-i spun chiar aşa de repede. Deabia am mai vorbit în ultimele luni, dar, în momentul în care i-am văzut chipul rotund şi silueta scundă, mi-a tresărit inima şi m-a cuprins un sentiment de siguranţă.

Cred că a trecut ceva timp de când nu m-am mai întâlnit cu o prietenă.

Micul apartament de la subsol e plin de urmele vieţii a trei oameni şi de... pantofi. M-am aşezat pe marginea unei canapele în carouri achiziţionate la mâna a doua, pe care sunt mormane de haine proaspăt spălate, dar care nu au fost încă împăturite. Angie e pe podea, o schimbă pe Guinevere intr-un body pe care scrie „Primul meu Crăciun”, chiar dacă e de-abia prima săptămână din noiembrie. închide ultima capsă şi se uită la mine.

— E genial că eşti însărcinată, nu?

Se ridică pe călcâie.

— E bine, răspund, dar parcă vorbesc despre o masă la restaurant, care n-a fost chiar aşa de bună cum m- aş fi aşteptat. Sunt speriată, adaug şi zici că vorbesc despre maioneză.

— E înfricoşător!

Angie cântă în timp ce o gâdilă pe Guinevere sub bărbie. O întoarce pe burtă, în peticul de lumină care intră pe fereastra mică.

— Şi nu încetează să fie asa. Scuze!

— Ce nu încetează?

— Nu încetează să fie înfricoşător.

Râde. Eu, nu.

Angie întinde mâinile în sus şi oftează. Cască şi se uită la mine.

— Ridică-te şi lasă-mă să mă uit la tine! zice.

Fac ce-mi cere şi dă din cap, cu înţelepciune.

— îmi dau seama, zice. Se vede clar.

— Nu, de-abia pot eu sa simt ceva, Ang.

Am ultimul nasture de la blugi desfăcut, dar fermoarul se închide.

— Se vede, zice. Când naşti?

— De May Day, îi răspund. Adică pe 1 mai. Nu mă refer la alerta de urgenţa-.

Angie zâmbeşte şi cască din nou.

— Da, văd burtica mătuşii Aut, tu o vezi, Guinnie?

Se întinde pe jos şi oftează iar.

— Scuze, Autumn. Dar sunt aşa de obosită!

— E-n regulă. Şi eu sunt obosită.

Mă aşez iar pe canapea şi mă uit cum îi zâmbeşte copilului ei. Mamele noastre au fost încântate când le- am zis că i-am scris lui Angie şi că am nevoie să mă ducă la ea acasă. Mă bucur s-o văd. E asa de ciudat s-o văd în postura de mama!

încrederea lui Angie mă ia prin surprindere. Prima data am observat atitudinea asta la ea în spital, vara trecută, dar acum e şi mai pronunţată. Când mia deschis uşa, sprijinea copilul pe şold şi, după ce m-a luat în braţe şi m-a invitat înăuntru, mi-a zis:

— Scuze! I-am pus mâna pe frunte şi trebuie s-o schimb în ceva mai gros.

Asa că s-a dus să facă asta.

— E un truc sau ceva de genul? o întreb. Ce ai zis mai devreme, când i-ai pus mâna pe frunte?

— Nu, dar fruntea ei mi s-a părut cam rece.

— Ce înseamnă că e cam rece?

— Că nu este calda ca de obicei.

Casca din nou.

— îmi pare rău. De cele mai multe ori doarme noaptea. Dar când nu doarme...

Aştept, dar nu mai adaugă nimic. Mă uit în jur, la pătuţul de bebeluş şi la patul lor *queen-size.* Anul trecut, când eram încă la liceu şi am venit ultima dată aici, părea că este mult mai mult spaţiu.

— Nu ţi se pare ciudat, zice Angie, când te gândeşti cum era ultima dată când ai fost aici?

Se uita spre tavan.

— S-au schimbat asa de multe de atunci! zicem în

acelaşi timp şi izbucnim în râs.

— Ţi-am trimis un mesaj, continuă Angie, dar vreau să-ţi spun încă o dată cât de rău îmi pare de Finn.

— E copilul lui, îi mărturisesc eu.

Angie râde aşa de tare, încât trebuie să-şi acopere gura. Mă ia prin surprindere aşa de mult, încât durerea îmi amorţeşte.

— Da, bineînţeles că e copilul lui, chicoteşte ea. Al cui altcuiva ar fi putut să fie?

Se ridică şi se uită la mine.

Ridic din sprâncene.

— A Iţi oameni ar fi zis că e al lui Jamie.

Angie scutură din cap.

— N-ai fi făcut-o niciodată cu Jamie. Toată lumea putea să vadă asta.

— Ba as fi făcut-o. Daca nu m-ar fi înşelat.

— Nu.

Vocea lui Angie e fermă, la fel de încrezătoare ca atunci când vorbeşte despre fiica ei.

— Ceva nu mergea în relaţia voastră.

Nu am cum s-o contrazic, dar nu-mi place că vede în mine ceva ce nici eu nu ştiam despre propria persoană. Dacă era aşa de evident pentru ea că relaţia noastră nu avea cum să funcţioneze, cât de proastă am fost eu dacă mi-a scăpat?

— Dar de unde ai ştiut că e copilul lui Finny? o întreb. Nu ne-am mai văzut de luni întregi. Aş fi putut sa cunosc pe altcineva.

— N-aveai cum.

— Nu vad de ce ar fi fost aşa de imposibil, deşi nu rni-e clar de ce protestez.

Angie se ridică de pe podea şi se aşază lângă mine, pe canapea.

— La spital, după ce am născut-o pe

Guinnie, era evident că se întâmplase ceva între voi, zice ea, dar eu scutur din cap dezaprobator.

— Atunci eram doar prieteni.

Angie îşi dă ochii peste cap.

— Voi n-aţi fost niciodată doar prieteni, Autumn, ştii bine asta.

>

Se uită atent la mine, apoi adaugă:

— Toată lumea ştia asta, ţi-e clar, nu?

— Nu ştiam nimic, îi zic mirată.

— Nu ştiai că Finn Smith te plăcea?

O zice de parcă i-am spus că nu mai ştiu care e al doilea nume al meu.

Chiar nu ştiai? m-a întrebat el în ultima noapte.

— Credeam atunci că nu vorbeşti niciodată despre asta pentru că te simţi stânjenită, îmi explica Angie.

— De ce aş fi fost stânjenită?

— Ani întregi mi s-a părut că eşti stânjenită din cauza că-ţi era ca un frate, nu? Dar apoi am început să observ cum amândoi tăceaţi chestia aia pe care o fac animalele.

— Ce chestie?

— Ai văzut vreodată cum reacţionează un animal când vede alt animal?

— Daca am văzut vreodată...

Angie îşi ridică mâinile, să mă oprească.

— îl mai ţii minte pe Bowie, câinele pe carc-l aveam când stăteam cu ai mei? Când îl scoteam afară şi vedea un alt câine, se oprea brusc şi la fel făcea şi celălalt câine. Era clar că le treceau un milion de gânduri prin minte. După care, brusc, fie voiau să

se bată, fie să se joace. De fiecare dată când tu şi Finn Smith vă vedeaţi, la şcoală sau la mal] sau oriunde altundeva, amândoi îngheţaţi o secundă. După care începeaţi iar să vă mişcaţi sau să vorbiţi, dar era ca şi cum o parte din voi era în continuare încremenită, aşteptând ca cealaltă persoană să facă ceva.

Tot felul de amintiri se năpustesc asupra mea, ca un montaj de film fără muzică. *Finny. Finny al meu.* Nu pot să vorbesc. Dar Angie nu pare să se aştepte să spun ceva.

— După o vreme, mi-am zis ca, bine, o să se despartă de Jamie şi o să fie cu Finn. Dar nu ai făcut asta. M-am gândit ca poate mamele voastre nu voiau sa fiţi împreună.

— Nu, îi şoptesc. Pur şi simplu, n-am ştiut că era posibil.

— Ce trist! murmură Angie, cu blândeţe. Dar, evident, aţi stat ceva timp împreună, adaugă uitându- se la pântecul meu.

— O zi. Sau, mai precis, o jumătate de noapte şi o zi.

„Oh, Autumn!" Greutatea corpului lui, mirosul lui, mirosul lui Finn...

— Fir-ar sa fie! exclamă Angie.

— Nu ştiu dacă pot să mai vorbesc despre asta, îi zic.

Da din cap, apoi se întinde spre mine şi mă ia în braţe. Mă relaxez în braţele ei. Nu mi-am dat seama

câtă nevoie aveam de asta până nu s-a întâmplat.

Când Angie îmi dă drumul, se uită la fetiţa ei.

— M-am... m-am simţit cam singură, Autumn.

— Da?

— Da.

Guinevere se împinge pe coate. Ne uitam amândouă la ea.

— Şi Dave?

Nu mai pot să-i spun Dave cel Fiţos, acum, ca e tata. Nu mai pare să i se potrivească această poreclă.

— Când nu e la lucru, e la şcoală, iar când e acasă, am nevoie să aibă grijă de copil, ca să pot să mai am şi eu un minut pentru mine, fiindcă... deşi mă simt aşa de singură, totuşi nu sunt niciodată singură.

Se uită la mine.

— Rahat, te-am speriat, nu?

— Oricum eram speriată şi înainte, o asigur. Dar ma gândeam că tu ai totul sub control. Situaţia perfectă în care poate să fie o mama adolescentă.

— Nu cred că există aşa ceva, se destăinuie Angie. Toată povestea asta e...

Se uită spre tavan, apoi continuă:

— E copleşitoare, Autumn. Merită, dar e copleşitoare. O să înţelegi.

Toată lumea îmi spune asta. Nimeni nu detaliază însă. Nu mă obosesc s-o întreb la ce se referă. Mă uit la bebeluşul care încearcă să se ridice şi număr lunile. Are cinci luni. Anul viitor pe vremea asta, o să am un copil cu o lună mai mic.

S-au schimbat asa de multe anul ăsta, n-as ti crezut că e posibil.

— Ai ţinut legătura cu restul lumii? o

întreb.

Angie nu-mi răspunde imediat. Mă uit la ea şi are ochii închişi; pentru o clipă, am senzaţia că a aţipit, dar zice:

— La început, îmi trimiteau e-mailuri sau mă sunau de la facultate o dată pe săptămână şi îmi ziceam „Tare. Pare rezonabil”. Dar apoi au încetat.

Face din nou o pauză. îşi ţine în continuare ochii închişi.

— Şi-mi tot zîc „Şi eu sunt ocupata. Cu toţii trecem prin tot felul de încercări Facem chestii noi”. Şi ştiu că o sa mai ieşim când vor veni acasă de Crăciun, dar bănuiesc ca, în acelaşi timp, nimic n-o să mai fie la fel. Pentru că nici eu nu mai sunt la fel. Şi nici ei n-o să mai fie la fel, vor fi la fel de schimbaţi.

Inspiră adânc şi deschide ochii.

Dau din cap. Tot ce-mi spune are sens, dar nu am habar ce să zic.

— Sper că nu pare ca mă bucur de răul altuia, continuă Angie, dar mă bucur că o să am o prietenă care o să ştie cum e sa fii mamă.

Aşa mi-a sunat, dar, îmi dau seama că, dacă o zic cu voce tare, Angie o să ma asigure că maternitatea merită, că o să înţeleg mai târziu.

Angie cască iar, se freacă la ochi şi se uita la fetiţa ei. Copilul a adormit pe covorul de joacă şi Angie se luminează la faţă. îşi duce degetul la buze.

— Vrei să plec? îi şoptesc.

— Nu, dar poţi să vorbeşti normal, numai

să nu ridici vocea. Doarme adânc. Sunt o norocoasă.

— Bine.

— Şi ca şi cu Finn, zice Angie în timp ce adună câteva scame de pe canapea. Ştiu că ţi-am zis asta şi în e-mailul pe care ţi l-am trimis în iulie, habar nu aveam că Jamie şi Sasha erau împreună.

— Te cred! o asigur eu.

N-am nici un motiv să n-o cred şi chiar vreau să fie i adevărat.

— Când mi-au zis că sunt împreună, am fost foarte supărată pe ei. Am încercat să le spun că au creat o situaţie de tot rahatul, dar îmi tot ziceau că „Ştim! Ştim!” şi că se simt oribil.

— Asa cum era şi normal sa se simtă, comentez eu.

— Asta le-am spus şi eu!

Ne uitam amândouă la copilaş, care sforăie uşor.

— Asta am zis şi eu, repeta Angie în şoaptă. Că e şi normal să se simtă prost. Asta a fost cu câteva săptămâni înainte să o nasc pe Guinevere, aşa că pe urma mi-a fost uşor să-i evit. Dar la spital... în line, ai zis tu că nu mai vrei să vorbeşti despre asta! se uită ea la mine, apoi continuă: Când te-am văzut la spital, păreai că te simţi bine, apoi am venit acasă cu bebeluşul şi... ăăa...

Angie îşi muşca buza.

-Ce?

— Mă simt prost că am lăsat să treacă

atât de mult timp tară să vorbim, îmi mărturiseşte ea. Ar fi trebuit sa te sun eu prima.

— E-n regulă.

Nu i-am dezvăluit faptul că am fost internată, dar ceva îmi spune că ştie deja. Nu sunt pregătită să vorbesc despre asta deocamdată.

— Şi cei cu care ai ţinut legătura, vorbesc eu pe un ton cât pot de relaxat, ce mai ziceau?

Angie îmi spune că lui Brooke şi lui Noah le-a fost mai greu decât se aşteptau sa se despartă, dar, din câte ştie ea, s-au bucurat amândoi ca au reuşit s-o tacă. Râdem când ne gândim că Noah s-a înscris într-un club. Brooke a avut întâlnire cu un tip, de Halloween, dar Angie nu ştie cum a mers.

— Sasha mi-a zis că nu i-ai mai răspuns nici ei, nici lui Jamie, când ţi-au dat e-mailuri sau mesaje. Aşa că nu ştiu dacă vrei să afli ce mai fac ei.

— Ah! ridic eu din umeri. Ba vreau să aflu. Una e să nu vorbesc cu ei, alta e să mai aflu ce mai fac. Când spun că nu-i iert înseamnă doar că nu mai vreau să facă parte din viaţa mea, nu că le doresc răul.

— Ultima dată când am vorbit cu ei erau bine, încă împreună. Dar asta e simplu, într-un loc nou, în care nu mai ştiu pe nimeni altcineva.

Mă întreb dacă ma doare informaţia asta, dar nu simt nimic de genul ăsta.

Doar amintirea săptămânilor după ce m-

au înşelat, ultima primăvară de liceu.

Dacă as fi ştiut...

Măcar dacă as fi ştiut.

Lucrurile ar fi stat altfel.

Asta încă doare.

Asta nu pot sa iert.

Multă vreme, mi-am tot imaginat un scenariu în care am aflat ca Jamie m-a înşelat cu Sasha, că ne-am despărţit, ca eu şi Finny ne-am combinat şi toată traiectoria vieţilor noastre s-a schimbat. Nu pot să-mi închipui unde am fi acum dacă am fi ştiut din primăvară că ne iubim.

— Autumn! mă strigă Angie. Eşti bine?

— Scuze! M-au furat gândurile.

— Pari tristă.

— îmi doresc să fi aflat că sunt împreună când s-a întâmplat, nu la câteva săptămâni după, poate aşa eu şi Finny..., spun şi ridic iar din umeri. N-are rost să ma gândesc la asta, dar nu mă pot abţine.

Angie dă înţelegătoare din cap.

— Ştiu senzaţia.

Se uită la Guinevere, care doarme pe podea. Soarele s-a mutat şi camera e mai întunecată.

— Mă bucur că eşti aici, Autumn. Te rog să...

Şi pricep deodată că ştie ca am fost la spital, pentru că se chinuie să-şi găsească cuvintele.

— ...să nu pleci nicăieri.

— N-o să plec nicăieri, o asigur eu. O vreme m-am gândit că, dacă mor, o să fie mai bine, dar asta era înainte să aflu de

copil.

Angie se uită în continuare la fetiţa ei.

— O sa ai nevoie de mai mult de-atât, murmură.

— Poftim?

— Eu... scuze! spune şi se uită la mine. E mai bine să trăieşti, Autumn. Să nu mai uiţi asta, bine?

— N-o sa mai uit, o liniştesc eu, apoi, ca să-i distrag atenţia, adaug: Mai zi-mi o data cum a fost când ai născut.

— Nu vreau să te sperii, spune ea şi începe repede să-mi povestească.

Când vine mama să mă ia, patruzeci de minute mai târziu, ştiu multe lucruri despre episiotomie. Sincer, mi-aş dori să nu ştiu ce înseamnă asta, dar acum, ca am aflat, mi se pare important să mă informez. O să trebuiască să mă duc la bibliotecă.

— Cum a fost? ma întreabă mama, în timp ce-mi pun centura de siguranţă.

— Bine. Mi-a părut bine să le văd pe ea şi pe Guinevere.

— Aţi apucat să mai povestiţi?

— Oarecum. S-au întâmplat aşa de multe! N-am avut timp să vorbim despre toate.

Fac o pauză, apoi continui:

— Pare schimbată. Nu într-un sens rău, dar...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite şi nu sunt pe deplin mulţumită de cele pe care le rostesc.

— Pare încrezătoare şi resemnată în

acelaşi timp.

Mă surprinde când mama dă înţelegătoare din cap.

— Pare că e într-o perioadă de adaptare.

Când opreşte maşina la o intersecţie, o surprind uitându-se la mine.

— Ţi se parc mai real acum? mă întreabă. După ce ai văzut bebeluşul?

— Puţin. Dar într-un fel copleşitor.

Dă din cap aprobator. Orice am face sau am spune, situaţia tot copleşitoare este. Mă mir ă că mama continuii:

— Ştii, Autumn, dacă Finny ar fi în viaţă, ţi-aş cere sa te gândeşti mai mult la ce vrei tu decât la ce vrea el. Şi ar trebui să-ţi spun asta şi acum.

Inspiră adânc şi mă bucur că ajungem în ţaţa casei, în caz că începe să plângă.

— Nu vrei să păstrez copilul? o întreb.

Parchează maşina şi zice:

— Vreau să păstrezi copilul mai mult decât orice pe lumea asta. Dar trebuie să vrei şi tu, Autumn. Tu trebuie să vrei asta mai mult decât orice pe lume. Mai ales că o sa fii o mamă singură.

Îşî desface centura de siguranţă şi se uita la mine.

— Eu şi Angelina o să-ţi oferim tot sprijinul din lume, am spus-o şi o s-o tot spun. Dar tu trebuie să-ţi doreşti asta, pentru nimeni altcineva în afara de tine. Nu pentru mine, nu pentru Angelina sau pentru Finny, ci doar pentru tine.

Nu ştiu ce Să zic. Nu am habar cum să-i răspund la întrebare şi nici măcar nu am habar dacă mă întreabă ceva.

— Vreau să păstrez copilul lui Finny pentru mine, zic, în cele din urma.

îmi ţin mâinile în poală şi mi le privesc, apoi încep să trag de pieliţa de la degetul mare.

— Dar probabil nu aş fi vrut asta dacă ar mai fi fost în viaţă, recunosc. Şi nu ştiu cum sa iubesc copilul ăsta fără Finn.

Mama se lasă pe spate şi se uită prin parbriz, ca mine. Oftează.

— Tot ce putem face e să trăim în realitatea în care ne aflăm. Poate ai fi păstrat copilul şi dacă Finny ar fi fost în viaţă, poate nu. Dar nu mai trăieşte şi...

Face o pauza, apoi continuă:

— Dacă tu crezi că cel mai bine pentru tine e Să păstrezi copilul, atunci trebuie să ştii că nu-mi fac griji că nu-l vei iubi. Asta o să vină cu timpul.

— Dar daca nu? zic, cu vocea răguşită. Dacă e ceva în neregulă cu mine?

îmi cuprind pântecul cu amândouă braţele.

— Copilul ăsta merită o mamă care să-I iubească, adaug.

închid ochii şi scrâşnesc din dinţi. Copilul lui Finny merită o mamă mai bună decât mine.

— Primul pas ca să fii o mama bună e să tc întrebi dacă poţi sa fii o mama bună. Şi e-n regulă dacă te simţi distrusă, Autumn, pentru că să fii părinte te schimbă. E cel mai frumos şi mai dureros lucru pe care-l

vei face vreodată.

Scutură din cap, apoi continuă:

— Moartea lui Finny a fost o tragedie, dar eşti puternică, Autumn, chiar dacă nu vezi asta acum, şi o sa fii o mamă bună.

— Cred că aş fi o mamă mai bună daca Finny ar fi aici.

— Dar nu vei şti niciodată asta, zice mama. Mai ales dacă te gândeşti că n-ai decide să devii mamă dacă ar fi aici.

Ridic din umeri şi-mi mut privirea. Pentru o clipă, ne văd pe mine şi pe Finny la facultate, încercând să decidem ce să facem în legătură cu sarcina. Are dreptate; nu ştiu ce am fi decis împreună. Nu sunt obişnuită să port conversaţii profunde cu mama mea.

— Tu te-ai mai căsători cu tata, dacă ai putea s-o iei de la capăt? o întreb.

Mă tot gândesc la asta de dinainte să se întâmple totul.

Mama oftează.

— N-aş schimba faptul că te-am avut pe tine, asta e sigur. Dacă ar fi vorba doar de tatăl tău? Dacia aş putea şă călătoresc înapoi în timp, când aveam nouăşpe ani şi ne-am logodit? N-aş vrea să fac un alt copil cu el sau să o iau dc la capăt cu el, în alt mod. însă nu putem să călătorim în timp, aşa ca nu e o problemă pe care s-o pot rezolva.

Îmi ia mâna, semn ca nu vrea să mai tăcem speculaţii.

— Uită-te la mine!

Vocea ei e categorică şi ma întorc spre

ea.

— Când copilul ăsta o să vină pe lume şi o să respire în faţa ta, îţi promit că o să-l iubeşti. Şi n-o să-ţi mai pese de ce ai li făcut diferit, în alte circumstanţe. Copiii te fac să trăieşti în prezent.

Chipul ei e solemn, familiar şi obosit. Şi ea a suferit după moartea lui Finny, apoi a fost cât pe ce să mă piardă pe mine, şi totuşi ne-a sprijinit pe mine şi pe Angelina în ultimele săptămâni, fără să se plângă.

— Bănuiesc că ăsta e un alt lucru pe care n-o să-l înţeleg până n-o să se întâmple?

— Maternitatea e plină de lucruri de genul ăsta, îmi zice.

— Vreau să fac asta. Mulţumesc că m-ai întrebat.

— Bine. Hai să mergem!

Vrea să spună că ar ti bine să intrăm în casă, dar înţeleg mult mai multe din cuvintele ei.

---

5 Joc de cuvinte intraductibil. AMr *Dd)*| în 1b. engleză, strigăt de ajutor în cazuri de urgenţă,

Trei

Mă şochează cât de puţin s-a schimbat biroul doctorului Singh în ultimii ani. Mi-aş dori ca şi alte lucruri pe lume să fie la fel de constante ca pozele şi diplomele de pe pereţii de-aici, ca mormanul de dosare de pe biroul lui.

Singurul lucru care s-a schimbat e planta verde de pe bibliotecă, care a continuat sa facă frunze noi, una după cealaltă, intr-un lanţ lung, care aproape atinge podeaua.

Doctorul Singh a fost foarte mulţumit când m-a cântărit acum.

— Arăţi foarte sănătoasa, îmi zice. Când te-am văzut la spital, erai...

Face un gest cu mâinile în aer. Se pare ca nu-şi găseşte cuvintele să descrie starea mea de atunci.

— Dar acum? Acum ai culoare în obraji. Ai mai luat în greutate. Cum te simţi?

— Cred că mi-au trecut greţurile. Aşa că e mai bine.

— Chiar e bine, e bine, concluzionează doctorul Singh. Şi cum e noul terapeut? îmi pare rău că nu sau legat lucrurile cu doctorul Kleiger.

Nu mă pot abţine să nu mă strâmb.

— Nu mi-a plăcut nici de doamna nouă. Nu vreau să mă mai duc la ea. Ceva nu s-a legat.

Doctorul Singh se încruntă.

— Poate fi greu să găseşti terapeutul potrivit. Dar ai nevoie imperios de un terapeut, nu-i aşa? Nu cu multă vreme în urmă voiai să te sinucizi, iar acum eşti însărcinată? Creierul unei femei se schimbă mai mult în lunile de sarcină decât în toţi anii de adolescenţă, ştiai? E incredibil! Dar..., scutură el din cap. E copleşitor. *Eu* sunt aici să mă asigur că funcţionează noul tratament, care să-ţi facă bine atât ţie, cât şi copilului, însă ai nevoie să vorbeşti cu cineva în fiecare săptămâna. Ai multe de rezolvat.

— Ştiu. Dar am şi multe lucruri de pregătit. Am început sa vorbim despre camera copilului – unde şi cum va dormi – şi sunt aşa de obosită tot timpul!

— Trebuie să mai încerci o dată, cu un alt terapeut, insistă doctorul Singh. Te va suna asistenta mea cu o altă recomandare, bine?

Dau din cap aprobator şi zâmbeşte. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc şi eu.

— Dacă tot suntem aici, spune-mi, cum te simţi? Psihic, nu fizic.

îi spun adevărul.

— Nu ştiu. Vreau să păstrez copilul, dar parcă suferinţa cauzată de dorul de Finny anulează bucuria. Nu simt nimic. Nu ştiu cum să Eu eu însămi în această nouă realitate.

Doctorul Singh oftează şi îşi trece palmele peste fată.

— Nu e o îmbunătăţire aşa de mare cum aş fi sperat, dar arată tocmai că ai nevoie

să găseşti un terapeut la care să mergi constant. Mai zi-mi o dată de ce nu ţi sa potrivit doctorul Kleiger.

— M-am simţit ca un gândac pe care îl studia. Se uita la mine ciudat.

— Şi doctoriţa Remus?

— Eram ca o carte pe care o citea.

— Şi conversaţiile noastre cum ţi se par?

— Simt că dumneavoastră sunteti medic şi că eu am o rană pe care o tratați, încerc să-i explic.

Nu mai zâmbeşte, dar nici nu pare trist. Oftează din nou, îşi dă jos ochelarii, se uită la ei, după care şi-i pune la loc.

— Sunt extrem de ocupat, Autumn, zice. Dar am şi licenţă de terapeut. Am putea sa ne vedem o dată la două săptămâni, bine?

— Serios?

— Dar, în celelalte săptămâni, va trebui să vii şi la şedinţele de terapie de grup pe care le ţin la spital.

Nu mă pot abţine; mă strâmb.

— De ce e asa de rău?

Mă uit în jos, la mâinile mele.

— Când eram la spital... domnule doctor, eram tristă. Deprimată. La spital am participat la terapii de grup. O femeie zicea că vede demoni. Zicea că-i vede şi când tratamentul cu pastile îşi face treaba, dar, atâta vreme cât îşi aduce aminte ca demonii nu sunt reali, ea e bine. Dar apoi unul dintre demoni i-a zis ceva, asa că şi-a dat seama că trebuie să-şi schimbe tratamentul. E...

Nu reuşesc să spun ce vreau, pentru că

o parte din mine ştie că n-ar trebui să gândesc aşa.

Când îmi ridic privirea, doctorul Singh pare de-a dreptul epuizat.

— Autumn, ai încercat să-ţi iei viaţa crezând că nu meritã să trăieşti fără iubitul tău, nu?

Dau din cap ap roba n du-1.

Oftează iar şi gesticulează cu mâna stângă.

— Deci iată: eşti o tânără minunată, care are nenumărate posibilităţi, însă care crede că viaţa nu mai are ce să-i ofere şi că e mai bine să moara. Pe de altă parte – întinde şi mâna dreaptă, ca şi cum ar fi o balanţă –, avem o altă tânără. Când priveşte lumea, uneori vede demoni.

începe să-şi mişte mâinile în sus şi în jos, ca şi cum compară nişte greutăţi.

— Pentru mine, voi sunteţi cam la fel. Amândouă

vedeţi ceva care, obiectiv, nu e adevărat. Dar ea măcar ştie că demonii nu sunt adevărati, zice şi-şi lasă > 1 J > 5 mâinile pe birou. Nu? Hm... Jar eu, ca doctor, va vad asa; amândouă aveţi un dezechilibru chimic în creier, care va face să vedeţi lumea incorect.

J

— Finny chiar e mort. Nu-mi imaginez asta.

— Nu. Dar să te gândeşti că ţi-ar fi mai bine dacă ai muri şi tu? Ştiu că nu poţi să vezi asta acum, dar, obiectiv, eşti capabilă să trăieşti o viaţă fericită, plină de iubire – cu sau fără acest copil. Eşti aşa de tânără! Ar fi fost o adevărată pierdere dacă...

Nu se uită la mine. Se uită dincolo de umărul meu, ca şi cum creierul lui are un

scurtcircuit... şi recunosc senzaţia.

— Domnule doctor?

Scutură din cap.

— în fine, Autumn, grupul la care vreau sa te duci e pentru pacienţii mei cu PTSD, adică tulburare de stres posttraumatic. Are loc marţea, aşa că tocmai l-ai ratat, dar ne vedem săptămâna viitoare şi peste două săptămâni. Da?

Dau din cap ca sunt de acord. N-are cum sa fie mai rău decât când am fost internată în spital sau decât să merg la un terapeut care nu mă ascultă ca pe un om în carne şi oase.

Patru

Acest smoothie de kiwi e ca ambrozia zeilor. Nu ştiam că ceva poate să aibă un gust aşa de bun.

Angie m-a întrebat ceva, dar continui să beau fără să-i răspund. în cele din urmă, las paiul în pahar şi respir.

— Nu doar soldaţii trec prin asta. Oricine poate să aibă PTSD, îi explic.

Suntem la un magazin unde se prepară smoothie, deschis recent în oraşul vecin. Angie este cea care a propus să ieşim un pic, pentru că s-a săturat să stea acasă. L-a lăsat pe Dave la colegiu de dimineaţă, apoi a trecut să mă ia ca să mâncăm împreună de prânz. Guinevere e în landou, pe scaunul de lângă Angie. Analizează suzeta în culorile curcubeului din mânuţele ei de parcă e un cub rubik; părul blond, ciufulit, o face să semene cu un micuţ Einstein. Pe drum, i-am povestit lui Angie cum a fost la spital, deşi, aşa cum bănuisem, deja aflase totul.

— Deci o să fii într-un grup cu tot felul de adulţi? mă întreabă Angie muşcând din sendviş.

— Şi noi suntem adulţi, îi reamintesc, după care sorb din smoothie.

— Da, dar cum o să rezonezi cu cineva din grupul de terapie care are, nu ştiu, 30 şi ceva de ani?

— Nu ştiu, spun cu paiul în gură. Mă

gândesc că doctorul Singh ştie ce face.

Guinevere scânceşte şi îsi scuturã suzeta, care

zornăie. Bebeluşul scoate nişte sunete de bucurie J 1 care-mi sugerează că a rezolvat misterul suzetei, aşa că mă bucur pentru ea. Angie îi zâmbeşte şi o mângâie pe picioruş.

— Doamne, Autumn! Azi-dimineaţă am crezut că mi-a murit copilul.

— Poftim?

— Da, a dormit mai mult şi, când l-am sculat pe Dave ca să meargă la cursuri, m-am dus la pătuţ şi era perfect nemişcată, încât am crezut ca nu mai respira. Când am ridicat-o, nu s-a foit imediat, aşa că am trăit o clipa oribilă, în care chiar am crezut ca s-a stins, pe cuvânt! râde ea, apoi continuă. Dar s-a trezit şi era aşa de supărată pe mine! Probabil că visa ceva frumos.

— Dar de ce ar li putut să moară?

Nu înţeleg ce vrea să zică.

— Uneori bebeluşii mor, pur şi simplu, zice Angie. Serios! De obicei se întâmplă în primele luni, dar câteodată şi mai târziu – ridică din umeri şi se

strâmbă în acelaşi timp – copiii încetează să mai respire şi nimeni nu ştie de ce.

— Nimeni nu ştie de ce? repet, în timp ce mintea mea încă încearcă să proceseze informaţia.

Mă gândeam că, atunci când vine vorba de bebeluşi, doctorii ştiu tot.

— Cum se poate sa nu se ştie de ce?

— Există câteva teorii, zice Angie, şi

lucruri pe care le poţi tace ca să reduci riscul. Se întâmplă rar. E puţin probabil să i se întâmple lui Guinnie sau copilului tău. Doar m-am speriat de dimineaţă, când dormea asa de adânc.

Beau din nou din paharul de smoothie. Mi-am luat şi un sendvis, dar nu am chef sâ-l mănânc, cel puţin nu acum. Angie îi cântă încet fetiţei ei – despre care azi-dimineaţă credea că a murit. Mă întreb dacă trăieşte permanent cu spaima asta. Probabil că nu la nivel conştient. Sigur ca se aşteaptă ca fetiţa ei sa trăiască, dar gândul că ar putea fi una dintre mamele ai căror bebeluşi nu se mai trezesc... Nu cred că poţi uita asta. Acum, ca ştiu că se poate întâmpla, nu cred că o să uit nici eu de gândul ăsta.

Angie îi gâdilă picioruşul prin şosetă.

— Ce visai asa de frumos?

Ti sună telefonul şi zâmbeşte înainte să răspundă.

— Bună, iubitule.

Zâmbetul îi dispare de pe faţă şi îşi muşcă buza de jos.

— Trebuie s-o duc pe Autumn acasă după masă şi apoi o să iie ora de somn a lui Guinevere. Deci... poate...

Se uită la mine şi îşi sprijină telefonul pe umăr.

— Autumn, după ce terminăm de mâncat, te deranjează daca îl luăm şi pe Dave? Cursurile lui de după-amiază sunt ţinute de acelaşi tip şi e bolnav azi.

— Nu mă deranjează. Nu-ţi face griji!

Singurul lucru pe care mi-l planificasem azi este acest smoothie.

— OK, dar după aceea o să trebuiască s-o culc pe Guinnie, înainte să te duc acasă. Nu pot să-i stric programul. Ce-ai zis, Dave? întreabă şi îşi pune din nou telefonul la ureche. Ah! Sau poate să te ducă Dave acasă.

— E bine oricum.

Aproape că mi-am terminat paharul şi, înainte sa plecăm, vreau să cer o cutie pentru sendviş şi poate încă un smoothie, la pachet. Guinevere gângureşte şi se joacă din nou cu suzeta.

— OK, zice Angie. Da, ajungem într-o oră. Pentru că trebuie să terminăm de mâncat, apoi drumul până acolo! Webster Groves? Ce contează? Credeam că o so duc pe Autumn înapoi acasă şi că o să merg s-o culc pe Guinnie, iar asta ar fi însemnat ca aveam două ore la dispoziţie până veneam sa te iau pe tine! Doamne fereşte, ne vedem peste o oră.

Angie îşi dă ochii peste cap.

— E nervos că trebuie să aştepte.

— Nu aveai de unde să ştii ca o să se întâmple asta.

— Da, dar e supărat mai tot timpul.

— De ce? întreb, în timp ce iau ultima gură de smoothie.

Ridică din umeri şi se uită la copil.

— Suntem amândoi obosiţi. Chiar şi când doarme

toată noaptea, Lot suntem obosiţi. Iar el se duce şi la cursuri şi lucrează câte şaişpe

ore în Weekend la restaurantul ăla de burgeri. Nu ştiu. Simt că eu am mai multe motive să mă plâng, pentru că pe el nu vomită nimeni la şcoală sau la muncă, cum face bebeluşul cu mine, dar înţeleg de ce-i e greu şi lui.

— Şi pe el mai vomită fetiţa din când în când, nu? Mi-ai povestit că a vomitat pe tricoul lui preferat.

— Da, aşa e, îşi aminteşte Angie.

— Sunteţi bine? o întreb. Merge bine relaţia voastră?

— Da... Cred... Nu ştiu. Sunt mereu atât de multe
lucruri de făcut! Şi nici după ce s-a vindecat epiziotomia, chiar nu am avut nici un chef să fac sex. Cred ca am făcut sex de două ori de când s-a născut Guinevere, ridică ea din umeri.

— Şi Dave ce părere are despre asta?

— Nu ştiu. Ar trebui probabil să-l întreb, dar mă simt cam vinovată.

— De ce te simţi vinovată? Nu ştie toata lumea că asta se întâmplă după ce ai copii?

— Ba da, zice Angie, dar am glumit toata sarcina ca nouă n-are cum să ni se întâmple asta, pentru că noi eram, mă rog, ca iepurii. Dar uite că ni s-a întâmplat. Sincer, probabil e supărat, dar încearcă să fie drăguţ şi nu aduce vorba despre asta, şi nici eu nu aduc vorba, pentru că sunt prea obosită.

Nu pot să las lucrurile aşa. Dacă se întâmplă ceva cu Dave?

— Ar trebui să-i spui ca-ţi pasa. Că ai observat ca nu se plânge şi că asta

înseamnă mult pentru tine. Iţi dai seama cât de rău ar fi dacă s-ar plânge?

— Da, probabil, zice Angie.

— Trebuie să-i spui! Vorbesc serios.

Angie îşi Iasă capul într-o parte şi dă să zică ceva, dar brusc devine palidă. Rămâne cu gura căscată.

— Ce e?

Mă uit peste umăr şi o vad pe Sylvie Whitehouse la coadă. Studiază atent meniul.

— Oare m-a văzut? întreb.

— Sigur, zice Angie. Vrei să plecam?

— Mai voiam un smoothie.

Sunt aşa de tristă, încât îmi vine să plâng şi chiar sar putea să tac asta. Smoothie-ul ăsta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme. Voiam să-mi mai iau unul, dar acum nu pot, pentru că n-am cum să mă aşez la coadă în spatele fetei cu al cărei iubit m-am culcat cu o noapte înainte să moară.

Angie devine serioasă. Se uita la copil, apoi iar la mine.

— Stai tu aici, cu Guinnie.

Se ridică şi se duce spre casa de marcat, unde se aşază la rând, după Sylvie. Se uită amândouă în ţaţă, dar, din cât de drepţi îi sunt umerii, îmi dau seama că Sylvie ştie că Angie e în spatele ei.

— Ma? întreabă Guinevere şi chiar e o întrebare, îmi dau seama. Ma? Ma?

— E-n regulă.

Până acum s-a tot uitat în jur, dar acum se uită direct la mine.

— Ma, îmi spune.

— Vine imediat înapoi, zic şi copilul începe să plângă tare.

Ţâşnesc de pe scaun şi mă duc lângă ea.

— Şşş... E-n regulă, încerc s-o alin, dar poate glasul mi-e prea ascuţit.

Dau sa-i deschid curelele, ca s-o scot din landoul riguros securizat.

— Sunt aici, îi zic, de parcă asta ar consola-o cu ceva.

Odată ce e liberă, fetiţa nu mai plânge, dar pare confuză.

— Baba?

Aşteaptă să fac ceva, dar nu ştiu ce să fac, aşa ca o ridic uşor de subsuori.

— Ma? încearcă din nou şi scânceşte.

încep s-o legăn, ca pe o pendulă de ceas. O serie de emoţii i se citesc pe faţă: mirare, plăcere, apoi supărare. Cred că-i place ce fac, dar e enervată că o distrag de la misiunea ei.

— Nani, nani, puişor, încep să-i cânt, lucru care o face sa râdă.

Cu coada ochiului, o văd pe Sylvie care îşi aşteaptă băutura. Sincer, am încercat să nu mă gândesc la cât de mult am rănit-o eu şi Finny. Noi n-am fost niciodată prietene, dar ce s-a întâmplat a fost asemănător cu ce mi-au făcut mie Jamie şi Sasha, aşa că n-am îndrăznit să mă gândesc la asta.

Guinevere se uita la mine neîncrezătoare, ca şi cum ştie că oamenii vor zice că am furat iubitul unei fete.

— Viaţa e tare complicată, Guinnie, îi zic, în timp ce o legan în continuare.

Fetiţa nu e foarte grea, dar încep să-mi obosească braţele. Totuşi continui să o legăn, ca să nu înceapă iar sa plângă.

— Nani, nani, puişor, cânt, dar de data asta e mai puţin impresionată.

— Pare că ai un talent înnăscut cu copiii.

Angie se întoarce cu smoothie-ul meu şi cu o cutie pentru sendviş.

— Mersi, Angie!

îmi vine să plâng şi îmi dau seama, pentru prima data, că de vină ar putea să fie sarcina.

— Ţi-am văzut expresia de pe tata şi mi-am amintit senzaţia, zice Angie. N-aveam de gând să te las să pleci de aici tară încă un smoothie.

Mă ridic şi facem schimb – eu îi dau copilul, ea îmi dă paharul din care iau o gură cu poftă.

— Mersi, repet eu.

— N-ai pentru ce.

Pune fetiţa înapoi în landou.

— Mi-a zis ceva.

— Svlvie?

/

— Da, confirmă uitându-se la mine. Mi-a zis să-ţi spun că se bucură că te simţi mai bine şi să-ţi transmit felicitările ei.

Deschid gura, dar nu pot să scot nici un cuvânt.

Angie termină de aranjat landoul şi se uită la mine.

— Cum de a aflat? mă întreabă.

— Probabil că i-a zis Jack. îl mai ţii minte pe Jack Murphy, prietenul lui Finny? A venit să mă vadă la spital.

Nu l-am mai văzut pe Jack de-atunci, dar îmi dă câte un mesaj o dată la trei zile. Vrea să afle cum mă simt, ceea ce m-ar enerva în mod normal, dar ştiu că o face pentru Finny. De obicei, mă întreabă ce mai fac şi uneori îmi mai trimite câte un banc. Asemenea
glumelor lui, mai bune sau mai puţin bune, şi răspunsul meu variază mult.

— Da, îmi aduc aminte de Jack. Apropo, eşti gata? Nu ştiam că eşti prietenă cu el.

— Nu sunt, îi zic şi mă ridic. A venit să mă vadă de dragul lui Finny, bănuiesc.

— Aha! face Angie. Şi el i-a spus lui Sylvie, iar Sylvie nu te urăşte?

— Nu ştiu. Părea că mă urăşte? A fost sarcastică?

Angie face o pauză.

— Nu cred. Mi s-a părut serioasă. Nu cred că e încântată, dar părea că se bucură cu adevărat că eşti mai bine.

îşi aruncă geanta cu scutece pe umăr şi ieşim în parcare.

— Cred că e bine pentru amândouă dacă nu mă urăşte, spun, iar Angie dă din cap fără să mai spună nimic, deoarece, aşa cum se întâmplă cu multe alte lucruri în viaţa mea acum, nu e nimic de spus.

Măcar am acest smoothie.

Cinci

Am găsit un articol online, cu titlul „De ce ai nevoie *cu adevărat* pentru copil” şi deja mi-au câştigat încrederea când nu au zis „copilul tău”.

Ziceau că ai nevoie de:

1. un loc în care copilul poate să doarmă în siguranţă;
2. un loc în care să-i schimbi scutecele şi să tii

lucrurile de care ai nevoie;
3. un cărucior ca să poţi plimba copilul;
4. hăinuţe;
5. un leagăn;
6. jucării şi cărţi.

Şi, deşi ştiam că fiecare obiect de pe listă are subcategoriile lui, am decis să am încredere în simplitatea asta înşelătoare şi i-am arătat lista mamei. Asta a încurajat-o să-mi arate lista ei, mult, mult mai lunga.

în cele din urma, am făcut un compromis şi am căzut de acord s-o lăsăm pe mătuşa Angelina să aleagă unde sa mergem azi. De-asta suntem aici, în faţa unui magazin cu produse la mâna a doua.

Mama se simte trădată de prietena ei de-o viaţă.

— M-am gândit că o să alegi unul dintre marile magazine de firmă, îi zice Angelinei, care e de-a dreptul şocată.

— De ce aş baga bani în buzunarele unor

şacali corporatist!?

— Arată bine, mamă. Hai sa intrăm!

Oftează şi îşi pune geanta pe celălalt umăr, aşa că mă întorc şi intru în magazin.

înăuntru, o femeie cu parul albastru strigă puţin prea tare din spatele unei tejghele de sticlă:

— Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-mi!

Fie croşetează, fie tricotează – stă aplecată prea mult ca să-mi dau seama. Are un aer de vrăjitoare, după cum îşi ţine lucrul, care parcă e un ceaun în care fierbe licori magice.

în stânga e un şir de mese de înfăşat, adică al doilea obiect de pe lista mea. Odată ai unsa lângă ele, nu ştiu ce să aleg. Evident, nu trebuie să fie nimic sofisticat, dar ce înseamnă sofisticat? O să am nevoie de ceva mai mult decât o masa de lemn de pin, cu două rafturi, dar ce-ar fi s-o iau pe cea care se transformă în loc de joaca şi în landou? Oare un copil ar trebui să se joace şi să doarmă acolo unde îi e /J
schimbat scutecul?

Mama şi mătuşa Angelina vorbesc în continuare, lângă intrare. Mătuşa Angelina face un semn spre raftul de haine şi mama are o expresie neclintită pe faţă, în timp ce se duce spre ele şi începe să analizeze hăinuţele.

— E de la Ralph Lauren, zice suficient de tare, încât doamna mai în vârstă de dincolo de tejghea s-o privească mirată.

Mama pune obiectul respectiv pe braţ şi continuă să mai caute printre haine, fericită. Mă bucur că magazinul s-a ridicat

la înălţimea standardelor ei. Mă întorc la problema mea cu masa de înfăşat,

— Astea chiar sunt folositoare, îmi zice mătuşa Angelina.

— Care dintre ele?

Spre mirarea mea, face un semn spre cea cu landoul lângă locul de schimbat.

— în primele două luni, bebeluşii petrec aşa de mult timp dormind şi făcând LI-şi nevoile şi tu îţi petreci toată ziua moţaind pe canapea sau uitându-te la televizor lângă ceva de genul ăsta.

Se plimbă în ¡unii lui şi îl analizează de parcă verifică roţile unei maşini la o reprezentanţă auto.

— Are şi un spaţiu pentru şerveţele umede, îmi arată.

— Tu şi mama aţi..., încep, dar îmi dau seama ca ilar trebui să continui.

Umerii mătuşii Angelina se încordează.

— Eu şi mama ta ce? întreabă cu blândeţe.

— Aţi tăcut mereu să sune totul aşa de idilic, cum eu şi Finny stăteam în ţarc în timp ce voi vorbeaţi.

— Asta a venit mai târziu. Eu m-am mutat când voi aveaţi cam cinci luni şi, în primele trei luni, eu şi mama ta de-abia ne-am văzut.

— Serios? Dar tot locuiaţi aproape, nu? Şi nu lucraţi.

— Şi niciunul dintre voi nu dormea! râde ea. Chiar dacă nu aş fi fost o mamă singură, tot n-aş fi avut energia să-] iau pe Finny şi geanta lui de scutece şi să conduc până la voi. Vorbeam la telefon, dar în

mare parte încercam amândouă să supravieţuim. Primele etape ale maternităţii pot fi foarte singuratice.

— Aşa spune şi Angie.

întorc eticheta staţiei de pipi-joacă-somn. După preţ, n-ai zice că e la mâna a doua.

Angelina fluieră.

— Oricum ar fi, nu e deloc ieftin să taci un copil. Apare şi mama, cu braţele încărcate de haine.

— O, e perfect pentru sufragerie, Autumn!

întoarce eticheta pe care e scris şi preţul şi dă din cap.

— Şi o să mai avem nevoie de încă o masă de înfăşat

* > în camera ta, de un pătuţ, de o comodă...

începe să se plimbe printre articolele de mobilier, vorbind singură.

Mă uit la ea şi simt cum mi se pune un nod în stomac.

— Ţi-e rău, puştoaico? mă întreabă mătuşa Angelina.

— Nu. Doar că... nu mai merg la şcoală, aşa că mama nu mai primeşte pensie alimentară de la tata şi...

Angelina tresare.

— Ştii că nu ea plăteşte toate astea, nu?

— Poftim?

— Mama ta mi-a zis că o să-ţi spună, continuă, cu o expresie dura pe faţa. A jurat că are un întreg discurs pregătit, despre cum unii oameni nu sunt tăcuţi să devină părinţi, dar cum, mai târziu, ajung să regrete...

— A, da, deşi n-am auzit discursul ăsta. Totuşi o să vă datorez aşa de mult, tot sprijinul emoţional şi toate informaţiile... Sunt de-a dreptul copleşită...

Am vorbit de două ori cu tata la telefon de când am ieşit din spital. Ultima dată, mi-a zis că o să plece în Japonia cu serviciul şase luni, poate puţin mai mult, în funcţie de cum merge piaţa.

— Probabil o să mă întorc acasă fix înainte sau imediat după ce o să devin bunic – dacă încă mai eşti hotărâtă să faci asta.

s

S-a simţit în vocea lui speranţa că aş putea face un avort sau măcar că aş putea da copilul spre adopţie.

— Sunt hotărâtă, chit că eşti aici sau în Japonia, i-am zis.

— Bine atunci, am vorbit cu mama ta şi o să aveţi tot ce vă trebuie din punct de vedere financiar, aşa că nu mai este mare lucru de zis.

M-am gândit că e felul lui de a-mi spune că, dacă n-o să mă răzgândesc, o să plătească el tot.

Bănuiesc ca sprijinul lui financiar simbolic are o semnificaţie importantă, dar sprijinul mamelor e cel care-mi da curajul sa merg mai departe, să afin ce vor oamenii sa zică atunci când spun că o să merite totul.

îmi vine să plâng, dar Angelina mă ia în braţe.

— A, da, şopteşte în părul meu. Banii se fac la loc, dar toată înţelepciunea şi dragostea pe care ţi le oferim... O să ne fii

datoare toata viata. O să trebuiască să ne laşi să stăm cu nepoţelul nostru cel puţin trei-patru nopţi pe săptămână, ca sa te revanşezi.

Râd şi îmi dă drumul. Mama s-a întors, cu vânzătoarea în spatele ei.

— Totul e bine? întreabă mama.

— Hormonii şi recunoştinţa filială au copleşit-o pe Autumn, explică mătuşa Angelina.

— Ah, face mama şi mă mângâie pe spate. Am o veste bună. Fac livrări! zice, ca şi cum ar fi vreun miracol.

Din fericire, vânzătoarea fie nu percepe mirarea din vocea mamei, fie nu o bagă în seamă.

— De luni până joi, între 8 a.m. şi 2 p.m., recită vânzătoarea. Va trebui să mai aşteptaţi până după weekend.

— Ce zi e azi? întreb.

Vânzătoarea râde încurajator.

— Creierul oboseşte de la sarcină, scumpo, îmi spune.

— Sâmbătă, precizează mama.

Ştie că întrebarea vine mai degrabă din monotonia ’ o
zilelor mele, nu de la sarcina în sine, dar e bine că ne prefacem amândouă pentru o clipă.

Aşa că, cu banii tatei şi cu înţelepciunea şi iubirea mamelor, încep să-mi construiesc cuibul.

Şase

Seamănă cu o întâlnire A A.
Nu că ani fost vreodată la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi, dar scena seamănă cu descrierile din cărţi şi din filme. Suntem într-o ' J
încăpere din subsolul spitalului, aşa că e puţin prea frig şi prea multă umezeală, motiv pentru care mă trec fiorii şi mă cuprind cu braţele. Stăm în cerc, pe scaune pliante. Când zic „stăm”, mă refer la mine şi la alte douăsprezece persoane, toate mai în vârstă decât mine, cu excepţia unei fete, care pare de-o seamă cu mine. A ajuns mai târziu, îmbrăcată în pantaloni de pijama, duhnind a fum de ţigară. A strigat ceva în semn de scuze, în timp ce a luat un scaun pliant, dar vorbele ei grăbite au sunat fals.

încerc să mă concentrez la femeia care vorbeşte; descrie cât de mult îi e dor de munca ei ca avocat public în sistemul de justiţie juvenilă, deşi tocmai munca i-a provocat PTSD. Mă tot gândeam că o să spună că a fost atacată sau ceva de genul ăsta, dar se pare că sistemul e de vină, valurile nesfârşite de copii cărora nu li s-a dat niciodată o şansă, care au trecut prin biroul ei doar ca să fie trimişi mai departe.

încerc s-o ascult vorbind despre momentele în care meseria asta a buc

urat-o, când a câştigat cazuri şi a reuşit să achite câte un copil sau să îl ajute să nu fie trimis în sistemul de corecţie pentru adulţi. Fata de vârsta mea stă fix în faţa mea şi se foi este pe scaun, în timp ce se joacă cu păru-i blond şi murdar şi mestecă gumă, Mă uit la faţa ei şi îi văd privirea plictisită, care analizează fiecare persoană din cerc. îmi mut privirea înainte sa ajungă la mine.

— Şi-mi fac griji pentru copii, zice avocata. Copiii pe care i-am apărat înainte şi copiii pe care nu-i apăr acum, pentru că am început să fac drept contractual.

Vocea îi tremură, dar continuă:

— îi ascultă cineva? Au pe cineva căruia sa-i pese de poveştile lor?

Mă uit iar la fata nouă, să văd dacă ascultă, dar se uită direct la mine şi nu-mi mai mut privirea. îşi înclină capul, pare a fi un salut, dar mă întorc şi mă concentrez iar la avocată, care a început să plângă încet.

— Dar nu pot să revin. Nu mai suport. Am încercat să fac asta zece ani şi m-a distrus, totuşi uneori aş vrea să revin.

Din partea cealaltă a cercului, doctorul Singh spune:

— E greu când sursa traumei e şi locul de unde neam luat bucuria şi simţul identităţii. Are cineva vreo

> > >

părere despre ce ar trebui sa facă Marcia sau mai e cineva în situaţia ei, cineva care are sentimentul ăsta?

— Ar trebui să te concentrezi la copiii pe care i-ai ajutat, zice tare fata blondă. Când

eram la şcoala de corecţie, mi-ar fi plăcut să am un avocat care să dea doi bani pe mine. Poate acum aş fi fost într-un loc mai bun, dacă tu ai fi fost avocata mea şi nu cineva care şi-a băgat picioarele.

— Ai grijă cum vorbeşti, Brittaney! zice doctorul Singh, rostindu-i numele cu accent, în trei silabe.

— Dar, aşa cum ai zis, răspunde Marcia, poate ai fi fost într-un loc mai bun dacă as fi fost eu avocata ta. Acum nu mai ajut copiii să ajungă într-un loc mai bun.

Brittaney ridică din umeri şi sparge un balon de gumă de mestecat.

— Ai făcut tot ce ai putut, atâta vreme cât ai putut, iar acum nu mai poţi, deci ce sa faci?

Ridică iar din umeri, ca şi cum chestiunea ar fi rezolvată.

— Cum rămâne cu pierderea identităţii, de care vorbea Marcia? A mai rezonat cineva cu asta? întreabă doctorul Singh.

Un fost soldat pe nume Carlos începe să vorbească şi următoarea jumătate de oră e mai productivă. Mai avem patruzeci şi cinci de minute, când doctorul Singh spune că ar trebui să facem o pauza, sa mergem la toaletă sau să ne dezmorţim picioarele.

în momentul în care zice cuvântul „toaletă”, simt ca am nevoie să mă duc urgent, ţâşnesc de pe scaun şi fug pe hol unde, din fericire, toaleta e uşor de găsit.

Când ies din cabină, văd că sunt aşteptată.

— Eşti însărcinată, nu? mă întreabă Brittaney înainte sa ajung la chiuvetă.

— Da, îi zic şi dau drumul la apă.

— Ştiam eu! Mereu îmi dau seama. Uneori ştiu înainte să ştie fata respectivă. Aşa sunt eu. în câte luni eşti? Patru? întreabă şi scuipă guma în coşul de gunoi.

— Trei.

Am trecut puţin de trei luni, dar nu-i datorez informaţii medicale despre mine. încep să-mi clătesc săpunul de pe mâini.

— Fată! Ai gemeni atunci? Glumesc! Nu eşti aşa de mare. Eşti micuţă şi se vede repede. Nu că majoritatea oamenilor şi-ar da seama, dar... în fine. Când sunt însărcinată, la mine nu se vede până prin luna a şaptea.

— De câte ori ai fost însărcinată?

Nu mă pot abţine să n-o întreb asta. Privirile ni se întâlnesc în oglindă.

— De trei ori. Dar o dată am pierdut sarcina, iar acum o am cu mine doar pe cea de trei ani.

îşi mută privirea şi ridică din umeri, ca atunci când vorbea cu avocata cu PTSD.

— îmi pare rău, îi zic.

Sunt la fel de şocata de informaţia asta cum sunt de modul în care a zis-o, de parcă n-ar conta prea mult.

— Ah, s-a întâmplat foarte devreme şi tatăl copilului era un nenorocit, deci...

Ridică iar din umeri.

îmi usuc mâinile şi mă rog să nu mă întrebe de „tatăl copilului”, când o aud spunând:

— Câţi ani ai? Optişpe?

— Nouăşpe.

Arunc prosopul de hârtie la gunoi şi mă întorc spre ea.

— Eu tocmai am împlinit douăzeci şi unu, zice, mândră. Mă bucur să mai văd şi pe altcineva aici, nu doar pe dinozaurii ăia.

— Da, îi spun şi dau să plec.

N-am nevoie de o prietenă aici şi nu cred că avem ceva în comun.

Brittaney îmi povesteşte despre toate etăţile când a prezis o sarcină până când ajungem înapoi în sală, la scaunele noastre pliante. înainte să ne aşezăm, mă asigură că peste câteva săptămâni o să-şi dea seama dacă am fată sau băiat.

— Tare, îi zic şi răsuflu uşurată când doctorul Singh reia şedinţa.

Reuşesc să nu mă mai uit la ea până la final, apoi plec repede şi dau de mama în sala de aşteptare, gata să mă ducă la maşină. Odată ajunsă afară, simt acelaşi fior ca în subsol. Jacheta mă strânge în talie. în curând va trebui s-o rog pe mama să-mi ia o geaca de gravide.

— Cum a fost? mă întreabă. Crezi că o să fie util?

— Nu ştiu.

>

Şapte

O, asta mi-ar fi plăcut şi mie.

Angie vede staţia de pipi-joacă-somn de lângă canapea, în sufrageria impecabil decorată a mamei. Se aşază alături şi dă din cap.

— Nici nu va trebui să te mişti prea mult. Schimbi scutecul, pui bebeluşul jos...

— O sa-i şi citesc. Şi o sa ne jucam, cred. Trebuie să faci asta din primele săptămâni, nu?

Am citit mult despre asta. Mi-am înfrânt frica de privirile pline de critică ale angajaţilor de la bibliotecă, care m-au văzut crescând în timp ce luam teancuri întregi de cărţi hi fiecare vizită. Pe lângă o carte despre parenting franţuzesc şi alta despre dezvoltarea bebeluşilor, curajul meu a fost răsplătit cu entuziasmul bibliotecarilor şi fluturaşi despre sesiuni de lectură şi cluburi de carte dedicate copiilor de grădiniţă.

— Da, o să te joci cu el, zice Angie. Dar în mare parte o să te... odihneşti.

Spune cuvântul ăsta ca pe un eufemism blând, care ascunde ceva mai complicat.

— Dar începe să fie foarte amuzant să te joci cu Guinnie, râde ea într-un fel ciudat. E aşa de ciudat să fiu aici, fără ea!

— A fost drăguţ din partea lui Dave Şă se ofere să aibă grijă de ea în după-amiaza

asta, ca să putem să mai stăm şi noi împreună.

Mă aşez lângă ea, pe canapea, şi îmi scapă un geamăt. Deşi sunt mică, nu mai pot să-mi închid blugii din cauza burţii şi încep să rămân tară rochii şi tricouri largi. Mama vrea mergem la cumpărături de haine de maternitate. Nu a zis ca o să vină şi mătuşa Angelina cu noi.

— Dave îmi era dator, spune Angie şi ridică din sprâncene. Ne-am certat rău, pentru că a avut tupeul să-mi spună că vorbesc doar despre copil.

— Oh!

Ştiu că m-ar fi rănit şi pe mine un comentariu de genul ăsta. Am început să-mi dau seama cât de dificil va fi să fiu şi mamă... şi scriitoare. Şi unul dintre

lucrurile astea pare imposibil uneori.

— Autumn, felul în care am izbucnit în lacrimi..., zice şi se strâmbă. Dar ne-a prins bine. Acum pricepem mai bine prin ce trece fiecare, înţelegi ce zic? Dar tot îmi era dator.

Nu zic nimic, pentru că nu înţeleg. Când eu şi Jamie ne certam, chiar dacă ne ceream scuze pentru lucrurile pe care le ziceam, nimic nu se rezolva vreodată şi niciodată nu ajungeam să ne înţelegem mai bine în urma certurilor.

Dacă ar fi trăit, cu Finny nu ar fi fost aşa, când am fi ajuns în cele din urma să ne certăm. Ştiu că ne învăţaserăm amândoi lecţia şi că am fi spus ce am fi simtit.

— Hei, promit că n-o să vorbim doar

chestii despre bebeluşi, dar pot să-ţi arat cum am aranjat sus?

— Da, zice Angie şi se ridică. Aţi luat pătuţ?

Mergem sus.

— Nu am decis, ăăă, în ce metodă de somn să am încredere.

— Cum adică? îi pui pe spate şi dorm. E singurul lucru pe care trebuie să-l ştii. Oamenii se ceartă pe orice temă legată de bebeluşi.

Ajungem în vârful scării şi deschid uşa spre camera mea.

— Da, îmi dau seama.

Nu e vorba ca trebuie să aleg daca vreau un bebeluş modern sau unul hippy; dar trebuie să hotărăsc dacă o să fiu o mamă Montessori, un părinte concentrat pe stilul de ataşament sau sa adopt una dintre multele teorii sau combinaţii la care aş putea apela, din dorinţa mea de a avea un copil perfect. Mă simt de parcă mi se cere să aleg imediat o religie, când mie nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea exista un Dumnezeu.

— Mie mi s-a spus că trebuie să-l laşi să plângă. Din moment ce locuim intr-o singură cameră cu bebeluşul, nu s-a întâmplat asta. Orice ai alege sau orice ai face, cineva o să-ţi spună că greşeşti, de parcă ar fi treaba lor.

— Mda, desigur. Sunt deja o mamă rea pentru că am rămas însărcinată la vârsta asta, nu? râd eu. Uite, asta voiam sa-ti arăt!

La magazinul cu articole la mâna a

doua, mama a găsit o comodă care poate fi folosită şi pe post de masă de înfăşat, care se potriveşte cu tonurile de lemn din cameră. A fost asa de încântată când am fost de

acord să o luăm, deşi mi s-a părut atunci că totul se întâmplă prea repede.

Dar acum, că o văd în camera mea, pare o dovadă că bebeluşul lui Finny e adevărat.

— Am aranjat deja toate sertarele, zic şi îl deschid pe ai doilea de sus. Ui ta-te la asta, îi spun şi începem să ne uităm prin hăinuţe împreună, despăturind fiecare body şi bucurându-ne, stricând astfel toată munca meticuloasă pe care am făcut-o.

Sentimentul persistă. Am dovedit ceva, fie mie, fie lui Angie.

E real.

Chiar e real.

Uneori e greu de crezut.

De fapt, de obicei e greu de crezut şi, în rarele momente în care chiar pare real, e cel mai înfricoşător lucru pe care l-am experimentat vreodată. Şi apoi îmi doresc ca Finny să fie cu mine, ca să mă ajute sa numi mai fie aşa de frică, moment în care mă cuprinde dorul.

Fără să mă întrebe dacă am nevoie, Angie mă ajută să împăturesc totul la loc. Sugerează un alt sertar pentru pijamale şi are sens. încerc să ignor partea în care îmi zice că n-o sa vreau să jftiă aplec spre un sertar aflat mai jos, „când o să ai tot felul de chestii pe tine”.

— Promit că a fost ultimul lucru de părinţi

despre care mai vorbim azi, îi zic în timp ce închid ultimul sertar. Hai să ne uităm la un film!

— Nu vreau să simţi că nu poţi sa vorbeşti despre lucruri de părinţi cu mine, oftează Angie. Este un echilibru imposibil. Pe de o parte, Guinevere înseamnă totul pentru mine, pe de alta, eu am rămas aceeaşi.

— Da. Cred că înţeleg asta.

Sper că şi ea înţelege felul meu de a fi, aşa că adaug:

— Mi-am terminat romanul asta-vară.

— Autumn, asta e genial! zice Angie în timp ce coborâm scările.

— Nu cred că e cel mai potrivit cuvânt, spun şi ne oprim când ajungem la baza treptelor. Toată lumea ştie pe cineva care a scris un roman.

— Eu, nu!

încerc să-mi ascund zâmbetul, dar nu reuşesc.

— Sau cel puţin nu ştiam până acum!

— E bine că l-am terminat, zic. Sper sa fie genial într-o zi.

Am încercat să m-apuc să-l editez săptămâna trecută, dar a trebuit să mă opresc, pentru că am început să plâng şi n-am mai reuşit să mă ating de ei de atunci.

Când îl scriam, romanul părea locul în care puteam să-mi dezvălui toate sentimentele secrete faţă de Finny Dar acum, când ştiu că i-am spus totul, că nu mai trebuia să îmi ascund sentimentele în scris, manuscrisul pare imposibil de citit.

— Pot să-l citesc şi eu? întreabă Angie.

Ne îndreptăm din nou spre canapeaua

din sufragerie.

— Ăăă, încerc să mă gândesc în timp ce ne aşezăm.

— L-a citit cineva până acum?

Am crezut că mi-ai surprins perfect devotamentul, în cele mai mici detalii, după care mi l-ai reproşat, fără să te gândeşti la sentimentele mele.

Îngheţ, dar, din moment ce urma să mă aşez, cad pe canapea. închid ochii.

Insă tot mi-a plăcut povestea.

— Autumn?

Deschid ochii. Angie se apleacă spre mine, încruntată, în acelaşi fel îngrijorat al mamelor, cu care sunt obişnuită.

Inspir adânc.

— Finny l-a citit. în ultima noastră zi împreună.

— Pun pariu că a zis că e incredibil.

Eşti o scriitoare bună, Autumn. Mereu ai fost bună la asta.

De-ar fi putut să-mi spună şi că o să fiu o mamă buna!

Ştiu ca sunt o scriitoare bună. Acum vreau să fiu, în acelaşi timp, şi o scriitoare bună, şi o mama buna.

— Autumn, eşti bine?

— Scuze, mă gândeam...

Vocea mi se frânge.

— E-n regulă, Autumn. Suntem prietene de suficientă vreme cât să ştiu că uneori te comporţi puţin ciudat.

— Ce ofensă, Angie! Mereu sunt ciudată şi ştii asta, glumesc, încercând sa schimb atmosfera. Cum mai merge cu Dave?

Angie oftează.

— Ţi-am urmat sfatul. I-am zis că apreciez că nu face caz de faza cu sexul. A însemnat mult pentru el şi am avut o conversaţie minunată despre cum vreau să reîncepem să facem sex constant şi, din una în alta, am ajuns să şi facem nişte lucruri chiar atunci.

— Pare bine...

— Câteva zile, totul a mers mult mai bine. Dar ieri m-a lovit cu comentariul ăla cum că „vorbeşti doar despre copil'[1]...

— Dar ai zis ca şi asta a dus la o conversaţie utilă, nu?

— Da! confirmă Angie şi se lasă pe spate. Dar nu mă pot gândi la altceva. Urăsc că i-a trecut asta prin minte.

— Sunt sigură că n-a vrut să te rănească.

— Ştiu ca n-a vrut. Dar... mă bucur că scrii, Autumn. E bine să ai o viaţă şi un scop, în afară de cel de a fi mamă.

Oftează şi îşi sprijină capul de spătarul canapelei.

— Cura adică? Tu nu ai?

Nici nu mă gândisem că scrisul sau sa fac ceva pentru mine ar putea să mă ajute ca mama. îmi trag picioarele sub fund, încercând să mă obişnuiesc cu durerea ciudată pe care o simt în şolduri în ultima vreme.

— Cred că m-am gândit că Dave sau că dragostea şi viaţa pe care o construim împreună vor fi suficiente. Ştiam că o sa fie greu, dar m-am gândit ca, în timp ce vom lucra şi vom pune bani deoparte pentru viitorul nostru, o să fim mai mult

împreună? Poate am crezut că o sa ne fie mai bine decât ne e acum?

— Financiar sau în relaţie? Pare că nu vă e chiar asa de rău.

— Financiar. Mereu încercăm să strângem bani şi, de fiecare dată când stăm mai bine, se întâmplă ceva. Luna trecută, a fost maşina, acum două luni a trebuit să-o ducem pe Guinnie la spital, din cauza unei infecţii la ureche. Mereu apare câte ceva.

— Dar puneţi bani deoparte şi vă descurcaţi cu toate lucrurile care apar, îi amintesc.

Mi se pare aşa de ciudat să vorbesc cu ea despre probleme de adu Iţi!

— Da, confirmă Angie. Da, aşa e. Dar tot timpul apare câte ceva.

După câteva clipe de linişte, mă trezesc zicând:

— Ai vreun regret?

— Nu. Sunt exact unde vreau să fiu. Dar, cel puţin deocamdată, e mult mai greu decât credeam că o să fie.

— în cele din urmă veţi reuşi sa vă mutati din casa

părinţilor lui Dave, îi zic.

— Şi, în cele din urmă, Guînevere o să facă la oliţă şi o să meargă la grădiniţă. Dar nu pare real. Nu e vorba că nu am convingerea că eu şi Dave vom reuşi, zice Angie, uitându-se iar la mine, dar, uneori, asta e mai degrabă o alegere conştientă decât o convingere.

— Cred că tocmai asta e diferenţa între oamenii care reuşesc să se mute din casa părinţilor şi cei care nu. Tu alegi să crezi

asta.

Angie ridică din umeri, dar ascultă ce zic, aşa că poate o şi ajută.

— Poate ai dreptate. Sper să ai dreptate, zice şi râde. Uită-te la mine! Mă vait că mi-e greu, deşi ştiam că- mi va fi greu.

Sunt în aceeaşi poziţie în care ea şi mamele sunt când vorbesc cu mine. Nu mai e nimic de zis care ar putea să facă lucrurile mai bune, pentru ca e greu şi o sa mai tot fie greu o vreme.

— Doar pentru că pare imposibil nu înseamnă că nu merită să încercăm, comentez eu, deoarece e un lucru pe care mi l-am mai spus înainte şi mie însămi.

— Trebuie să găsesc ceva care să mă facă să mă simt că sunt tot eu, în afara de faptul că sunt mamă, zice Aiigie. Dar nu prea pot să mă uit Ia filme horror când Gui ne vere doarme în aceeaşi cameră.

— Atunci putem să ne uităm împreună la un film horror, sugerez. Şi, după asta, mergem la bibliotecă şi o să te ajut să găseşti nişte romane horror pe care să le citeşti când eşti singură acasă cu copilul.

— Da, bine.

De data asta, îmi dau seama că am ajutat-o, ceea ce ma bucură. Pentru că m-a eliberat de o grija pe care nici n-o rostisem articulat vreodată: că e o dovadă de egoism din partea mea să visez că o să-mi public romanul, când sunt pe cale să devin mamă.

Angie îmi face cu ochiul.

— Ah, tu aveai nevoie de cineva care să te ducă la bibliotecă, îmi zice ea.

— Nici eu nu prea am mai citit în ultima vreme, îi mărturisesc. Doar cărţi de parenting.

Angie se preface că vomită când aude cuvintele astea.

— Cine eşti şi ce ai făcut cu Autumn Rose Davis?

Sare de pe canapea şi mă apucă de mână.

— Gata, mergem la bibliotecă chiar acum. Ne uităm la film mai încolo. Ai nevoie de asta mai mult decât mine.

— N-o să zic niciodată nu.

O las sa mă ajute să mă ridic. Toată lumea ştie că cea mai bună cale prin care poţi să-ţi îmbunătăţeşti scrisul, în afară de a scrie efectiv, e să citeşti cât poţi de mult. Aşa că, până o să reuşesc să mă adun suficient de mult cât să editez volumul inspirat de Finny, trebuie să citesc.

— O sa fim OK, ma asigură Angie.

Astăzi aleg să cred şi eu asta.

Opt

Am fost la bibliotecă cu Angie ca să luăm cărţi, iar asta m-a tăcut să mă simt iar în pielea mea şi, ca urmare, în câteva zile am reuşit să editez primul capitolul din romanul meu. Inspirată de propriul curaj, am abordat-o pe mama cu precauţie şi i-am zis că ar fi bine să mergem şă-mi cumpăr haine de gravidă. A fost aşa de încântată, încât nu a putut să se abţină să nu-i spună şi mătuşiî Angelina. Aşa că acum mergem toate trei. Sau, mă rog, toţi patru.

— Ai nevoie de mine ca să te opresc să nu cumperi tot magazinul, spune Angelina de pe scaunul din dreapta.

— Şi de ce ar fi asa de rău dacă as lua tot magazinul?

> 1 > o întreabă mama. Vrem ca Autumn să se simtă bine şi să fie încrezătoare în etapa asta a vieţii ei. E bine să fii pregătit să te îmbraci pentru orice ocazie.

De cele mai multe ori, când oamenii se ceartă, nu se ceartă de fapt din cauza motivelor pentru care se ceartă. Adevărata problemă pluteşte între cuvintele lor, ca nişte libelule insistente. Acum nu ştiu exact de ce se ceartă mama şi Angelina; mereu au avut păreri diferite când a fost vorba de consumerism. Nu e nimic nou în asta. Dar substraturile discuţiei mă J depăşesc.

— în mare parte, am nevoie de blugi, zic

de pe bancheta din spate. Cred că majoritatea tricourilor şi puloverelor îmi vin în continuare.

Devin din nou conştientă de tensiunea pe care o am în dreptul mijlocului, senzaţia că e ceva acolo, care până acum nu era.

— O rochie, pijamale şi nişte haine de casă. Poate şi un costum de baie? sugerează mama.

— Trebuie să nască pe 1 mai, zice mătuşa Angelina. N-o să aibă nevoie de costum de baie. Până aici!

Poate se ceartă pentru că mama o să folosească micul cârd auriu pe care l-a folosit la toate cumpărăturile pentru bebeluş, cârd pe care i l-a dat tata, probabil ca să compenseze faptul că nu mă sprijină cu nimic altceva. Probabil că Angelina se gândeşte că, dacă îl lăsam pe tata să plătească toate lucrurile, e ca şi cum l-am lăsa să-şi plătească scutirea de toate îndatoririle de tată.

— Poate o să merg la piscina acoperită de la Y iarna asta? zic, pentru că nu sunt sigură de partea cui sunt. Nu contează ce cumpărăm şi ce nu cumpărăm cu banii ăştia; tata a văzut dintotdeauna implicarea lui în viaţa mea ca pe un dar pe care mi l-a făcut. O să se felicite pentru generozitatea de care dă dovadă, indiferent ce facem cu micul cârd auriu.

— Atunci de ce nu-i iei un costum de schi? întreabă mătuşa Angelina, exasperată. Măcar se potriveşte cu anotimpul!

— Nu cred că se tac costume de schi pentru gravide, dar putem să verificăm,

zice mama, ironică. Deşi s-ar putea sa nu fie cel mai bun moment ca Autumn sa se apuce de un sport de iarnă.

Acum e evident care dintre noi e însărcinată şi vânzătoarea vorbeşte direct cu mine.

>

— Cauţi ceva în mod special?

— Blugi.

Toate hainele de aici arată de parcă ar fi pentru..., ei bine, pentru *mame.* Adică mame adevărate, care rămân însărcinate deliberat. Mă simt ca o impostoare, cu părul meu ciufulit şi tricoul larg cu Pixi.es, care îmi acoperă blugii descheiaţi.

— Pe aici, ma invita ea.

Nu sunt sigură daca mi se pare mie sau chiar i-a pierit zâmbetul. Sunt pregătită să primesc critici pentru că sunt însărcinată, fiindcă sunt aşa de tânără şi fiindcă nu am un inel de logodnă pe deget. Până acum nu a fost aşa de rău, dar poate asta o să se schimbe odată ce o să fiu suficient de mare, încât oameni străini să vrea să-mi atingă burta şi să-mi dea sfaturi pe care nu le-am cerut, aşa cum zice Angie că o să se întâmple.

Vânzătoarea ne conduce la un raft cu blugi şi îmi arată unde sunt cabinele de probă, dar atenţia mi-e distrasă de furnicăturile din mijlocul burţii.

Nu ştiu dacă bebeluşul se mişcă – ar putea să fie el – sau e ceva ce am mai simţit până acum. Sunt dezamăgită că nu

pot să fac diferenţa dintre bebe şi gaze la stomac.

Mama deja a adunat un munte de pantaloni pe care să-i probez, nu doar blugi, dar şi pantaloni trei sferturi şi pantaloni largi, de în. Poate ar fi trebuit să fiu de partea mătuşii Angelina.

Dar o urmez spre cabina de probă, pentru că am nevoie de haine.

Stau cu spatele la oglindă în timp ce trag pe mine pantalonii. Nu mă încântă imaginea care mă priveşte din oglindă zilele astea.

în timp ce eu mi-am petrecut ultimele luni dormind şi plângând, corpul meu a inceput munca asta nouă, de parcă aşa am plănuit mereu. Fără sa-mi ceară părerea, sfârcurile mele au devenit mari şi întunecate şi sânii îmi sunt denşi şi grei.

Şi mai e şi umflătura rotundă care începe de la pelvis şi se duce în sus, spre coaste.

Ar trebui sa simt afecţiune fata de ea, nu?

* » ᶠ

în timp ce-mi trag blugii pe mine studiez elasticul din talie, îl întind să vad cât de mare va fi burta pe care o poate acoperi, apoi îi dau drumul.

Nu simt că e corpul meu. Nu simt că se mişcă un copil în mine. Mi-e greu să-mi imaginez că greutatea şi furnicăturile astea se vor transforma într-un copil. Pare că o să mă umflu ca un balon, apoi o să mă dezumflu şi, la final, cineva o să-mi dea un copil. Cumva, chiar dacă înţeleg biologia,

chiar daca mă uit la poze pe inter net, tot nu-mi vine să cred ca aşa se fac oamenii, că asa a fost făcut fiecare om.

întotdeauna mi-am imaginat că voi simţi că e ceva magic la mijloc. Dacă experienţa asta ar ti un roman pe care l-aş scrie, ar fi science-fiction, nu fantasy sau romantic.

Mereu mi-am imaginat ca o să fiu sigură că sunt pregătită când o să am un copil.

Mereu mi-am imaginat că o să am un soţ, un plan.

Suntem împreună acum, nu?

îmi muşc obrazul ca să-i opresc vocea.

Mama bate uşor la uşă.

— Autumn, cum merge?

— Blugii sunt ciudaţi, îi zic.

— O sa ţi se tot pară că ai un corp ciudat, puştoaico, spune şi mătuşa Angelina.

— îti vin? mă întreabă mama.

— Bănuiesc...

Ies din cabină şi mama trage de elastic, aşa cum făcea când eram mică, şi dă aprobator din cap. Probez alte câteva perechi de pantaloni pe care le accept sau le resping. Câteva bluze sunt OK. în cele din urmă, mama vrea să probez o rochie de cocktail.

— Fiecare femeie are nevoie de o rochie neagră, insistă mama.

Ma uit la Angelina, sperând să mă sprijine, dar se strâmbă.

— Nu ştii niciodată ce ar putea să apară, puştoaice. Nu e o idee rea să ai o rochie, pentru orice eventualitate.

Cât pe ce să întreb „Ca de exemplu o

alta înmormântare?[11], când îl simt pe Finny în mine.

— *Haide, Autumii,* mă ceartă, pe bună dreptate.

Drept pedeapsă, mă forţez să iau umeraşul din mâinile ei şi mă întorc în cabina de probă.

îmi scot tricoul şi mă opresc ca să mă uit în oglindă.

Burta e mai mare decât era ieri. Mă studiez atent, ca sa fiu sigură, pentru că n-are cum să se schimbe aşa de repede, nu?

Dar, cumva, chiar aşa e.

Mai degrabă science-fiction, decât fantasy.

îmi pun mâinile pe burtă şi mă întreb cum de nu am observat asta când mi-am pus blugii. Ar fi trebuit să observ? Deja încep sa nu mai fiu suficient de atentă? îmi iau privirea de la corpul ciudat din oglindă şi mă îmbrac cu rochia neagră. E dintr-un material elastic, care se aşază frumos pe rotunjimile corpului meu, inclusiv pe cele noi.

Când mă uit din nou în oglindă, mă miră cât de drăguţ aratăă. Mă simt ca o femeie în rochia asta, nu ca o fată. Arat ca cineva pregătit pentru ce urmează. Burta pare mai mică, mai rezonabilă, ascunsă de materialul negru.

Şi, pentru prima data după multă vreme, mă simt frumoasă.

Mi-ar plăcea ca Finny să mă vadă.

Eşti aşa de frumoasă!

— Autumn?

— Arata bine, îi zic mamei. Ar trebui s-o luăm.

în drum spre casă, tensiunea dintre mama şi Angelina dispare. Am cumpărat suficiente haine cât să i se pară fiecăreia rezonabil.

Ani blugi pe care pot să-i port cu tricourile mele vintage, câteva bluze şi o pereche de pantaloni, în caz că am nevoie sa arat mai bine, şi mai e şi rochia. O pot purta la o întâlnire importantă, poate cu un editor pentru cartea mea, sau, la fel de probabil, o întâlnire cu cineva de Ia CIA.

Am luat rochia mai degrabă ca pe un talisman, ca pe o dovadă a faptului că acum sunt, mai mult sau mai puţin, o femeie adultă.

Chiar daca nu-l am pe Finny să-mi spună că sunt frumoasă, pot să-mi spun eu asta, în locul lui.

Nouă

Uneori femeile însărcinate nu-şi mai

recunosc propriul corp, uneori femeilor care devin mame pentru prima dată li se pare greu de crezut că vor avea un copil. Ăsta nu e un semn că vei fi o mamă rea, zice doctorul Singh.

— Dar n-ar trebui să-l iubesc mai mult? întreb.

îşi ridică mâna, intr-un gest de ambivalenţă.

— Şi? îţi iei vitaminele prenatale?

— Da.

— Ai fost la toate controalele la ginecolog? Faci mişcare?

— Ies la plimbare de câteva ori pe săptămâna.

Nu înţeleg de ce şedinţa asta de terapie se concentrează brusc pe sănătatea mea fizică.

— Atunci pare că-ţi iubeşti pruncul cât de mult poţi, concluzionează doctorul Singh. Iubirea e acţiune şi toate acţiunile pe care le faci demonstrează iubire.

E rândul meu să ridic din umeri.

— Voiam să vorbesc cu tine şi despre celelalte planuri pe care le ai, în afară de cele care-l privesc pe copil. Eşti în continuare un om care are nişte visuri. Ziceai că vrei să scrii un roman, nu?

— Am scris un roman.

— Scrii un roman acum?

— Nu, râd eu pentru prima dată în ultimele zile. Am scris deja unul. L-am terminat. Mă rog, acum îl recitesc ca să-l corectez.

încă mai plâng când îl editez, ceea ce mă împiedică să înaintez rapid, dar nu mai trebuie să mă opresc din cauza lacrimilor, ceea ce e un pas înainte.

Şi, când nu editez, citesc cărţi care nu sunt despre copii. Poate n-o să merg la facultate anul ăsta sau anul viitor, dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi predau singură un curs de literatură.

— Dar povestea e terminata?

Doctorul Singh ridică din sprâncenele-i stufoase, într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Da.

— Asta e foarte bine. Foarte bine, repetă el şi îşi aşaza mai bine ochelarii pe nas. Ai idee cât de multe persoane încep să scrie un roman, dar nu-l termină niciodată?

— Probabil, multe? Dar sunt şi multe care termină.

— Fiul meu are treizeci şi doi de ani şi lucrează la romanul lui din facultate, zice doctorul Singh. Cred că ar trebui să iii mândră de tine.

— Finny era mândru de mine, îi zic.

De-abia aștept să-l citesc!

Doctorul Singh se foieşte puţin pe scaun.

— Sper ca la terapia de grup de

săptămâna viitoare sa le spui şi celorlalţi de ce te afli acolo. înţeleg de ce nu ai luat deloc cuvântul săptămâna trecută, dar sper că e un loc în care te simţi confortabil.

— Da, poate, îi zic[3]. Deşi fata aceea, Brittaney, e cam enervantă.

Doctorul Singh începe să râdă, ceea ce mă ia prin surprindere.

— Ah, da! Brittaney e ceea ce generaţia mea numeşte *o gură mare.* O ştiu de mult sau, mă rog, mai degrabă i-am cunoscut pe părinţii ei într-un mediu profesional... în fine, nu e cazul sa-ţi zic eu povestea ei, dar e o persoană de la care ai ce învăţa, Autumn.

Nu mă pot abţine să nu ma strâmb.

Brusc, doctorul Singh pare bătrân. Strânge din buze înainte să vorbească:

— Autumn, e o supravieţuitoare! spune el, accentuând ultimul cuvânt.

— Căror evenimente le-a supravieţuit?

— Tuturor evenimentelor! răspunde doctorul Singh.

Zece

Totul arată bine, îmi zice doctoriţa, în timp ce se uită pe rezultatele analizelor. Dacă poţi să mai încerci o dată să ne dai o probă de urină înainte să pleci...

— Scuze, îi zic. Mi se pare că fac pipi foarte des, dar, când chiar trebuie, nu reuşesc.

— Se întâmplă mereu. Dar încearcă încă o dată, pentru că e cea mai bună cale de a vedea daca e vreun risc de preeclampsie. Ai vreo întrebare înainte să facem scanarea de organe?

— Ce să facem?

— Ecografia.

— A, nu.

în încăpere e răcoare şi de-abia aştept să mă îmbrac cu blugii de gravidă.

— Asta e programată săptămâna viitoare, nu? Nu, peste două săptămâni.

Face o pauză, scrie ceva, apoi se uită la mine şi zâmbeşte.

— Hai să vedem dacă reuşeşti să ne dai o probă de urină, bine?

La baie, ghemuită pe toaletă, cu un urocultor între picioare, mă gândesc la cum a zis doctorul Singh că dragostea înseamnă acţiune şi la cum acţiunile mele spun că fac tot ce pot ca să mă iubesc pe

mine şi pe bebeluşul care încă nu mi-e clar că este în pântecul meu. Mă întreb dacă un alt act de iubire e că încerc să urinez pentru un test de preeclampsie, gând care mă face sa chicotesc şi, în cele din urmă, reuşesc.

Când asistenta ia urocultorul, întreb:

— Săptămâna viitoare o sa se asigure că bebeluşul are toate organele?

— Da. Sunt sigură ca o să fie bine.

— Nu-mi fac griji, îi zic. Doar m-a mirat când doctoriţa a numit-o scanare de organe. Are sens, dar niciodată nu m-am gândit în felul ăsta.

Mă bâlbâi şi nu prea ştiu despre ce vorbesc. Biata asistentă îmi zâmbeşte şi spune că trebuie să ducă recipientul – şi face un semn spre proba de urină – în spate.

La recepţie verific daca mai au nevoie de ceva, dar mama deja mi-a făcut următoarea programare şi a plătit consultaţia cu micul cârd auriu, aşa că putem să plecăm.

— A fost totul bine? mă întreabă ea. Ai stat destul de mult acolo.

— N-am putut să fac pipi.

— Dar numai asta faci, Autumn.

— Asa am zis şi eu!

îmi sprijin capul de geam. Simt nişte furnicături în stomac, care ar putea să fie ori de la bebeluş, ori de la prânzul de ieri. Tot nu-mi dau seama.

Scanare de organe.

O să-i scaneze organele şi o sa se asigure că sunt toate acolo, la locul lor, de

dimensiunea şi de forma potrivită, pentru că uneori nu sunt.

Uneori rinichii nu sunt acolo sau creierul nu e pe cât de mare ar trebui să fie sau inima nu are forma potrivită.

Uneori copiii mor în somn, fără motiv, şi mi se taie respiraţia când îmi dau seama că bebeluşul ăsta o să moară într-o zi.

Din fericire, bebeluşul ăsta va trăi o suta de ani —

* *

totuşi într-o bună zi va muri, cum a murit şi Finny. Cum voi muri şi eu.

Tot ce pot să fac e să sper ca voi muri eu înaintea bebeluşului.

Cât de absurd mi se pare totul!

— Eşti bine? mă întreabă mama.

— Mă gândesc la ecografie. Sper că totul o să fie bine.

— Probabil ca aşa va fi, spune ea, dar nu mai adaugă nimic altceva, pentru că ştie că, timp de optsprezece ani, şi Angelina a crezut că Finny va trăi mai mult decât ea.

Ştie că uneori copiii mor în somn.

Şi niciuna dintre noi nu e atât de necugetată, încât sa creadă că necazul nu poate lovi de două ori în acelaşi loc.

[1]

Unsprezece

Poate ar trebui să te duc la toate magazinele cu produse la mâna a doua la care merg, îi zice mătuşa Angelina mamei.

Ne întoarcem de la Vintage Mother Goose, de unde voiam să luam un pătuţ.

— Angelina, jur ca o să întorc maşina şi o să mergem la Pottery Barn, răspunde mama.

— Nu, gata, nu mai zic nimic.

Am decis cum va dormi copilul: într-un pătuţ în camera mea, cel puţin un an. N-o să-ţ las să plângă, dar o sa încerc să aştept să se liniştească singur, aşa cum este sugerat în cartea despre parenting franţuzesc pe care o citesc în prezent.

Acum mai am de luat doar un milion de decizii cu privire la copilul asta.

Dar măcar e un început.

Mama şi Angelina au încercat să mă lase să mă lămuresc singură, să decid ce fel de mamă vreau să fiu, fără să-mi spună ce trebuie sa fac, aşa cum a tăcut familia lui Angie. Mătuşa Angelina a dormit în acelaşi pat cu Finny până când el a împlinit doi ani, pe când mama m-a ţinut într-o altă cameră, cu monitorul dat pe cel mai mic volum, astfel încât trebuia să ţip din toti rărunchii ca s-o trezesc. Niciuna dintre metode

[5]

nu se mai recomandă în ziua de azi şi

niciuna dintre cele două mame nu a încercat să mă convingă să fac ca ea.

Aşa că, atunci când le-am spus că am decis să cumpăr un pătuţ pe care să-l pun în camera mea, măcar în primul an, nu mi-au pus la îndoială decizia.

Angelina a sunat la Vintage Mother Goose sa afle daca pătuţul pe care l-am văzut data trecută mai e disponibil, dar mama insistă să ne mai uităm la el o dată, înainte să-l cumpărăm.

Aceeaşi femeie în vârstă se afla la tejghea când ajungem.

— V-aţi întors, dragilor? zice, fără să se oprească din tricotat, dovedi ndu-mi că e vrăjitoare.

Mama, expertul în cumpărături în orice situaţie, ne conduce spre raionul cu mobilă, unde e aşezat pătuţul.

— Nu prea se potriveşte cu lemnul din camera ta, zice. Ar fi mai bine să fie complet diferit. Pe când aşa, o să arate de parca am încercat să-l asortăm, dar nu am reuşit. Sunt sigură că online putem găsi o culoare mai potrivită.

— E perfect, îi spun. Din câte ştiu, revistele de design interior nu fac reportaje despre camerele mamelor adolescente, aşa că nu cred că ratam vreo oportunitate.

Ating grilajul ajustabil.

— Bine atunci, scumpo. Dacă aş fi în locul tău, m-ar linişti culorile asortate când as fi în tranşee.

— în tranşee? De ce descriu oamenii maternitatea de

parcă te-ai duce la război?

Mama şi mătuşa Angelina se uită una la cealaltă şi ridică din umeri.

— Cum vi se pare? întreabă vânzătoarea apropiindu- se de noi.

Mama se ocupa de detaliile achiziţiei şi ale livrării. Mă uit la pătuţ şi încerc să mă conving că, într-o bună zi, în el va fi nu doar o salteluţă, ci şi un copil.

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? mă întreabă mătuşa Angelina.

— Că ar trebui s-o lăsăm pe mama să cumpere o saltea personalizată, din blana organică de lamă sau ceva de genul?

— Exact! Ţi-a respectat dorinţa şi nu a transformat biroul tatălui tău intr-o camera de copil victoriană, plina de creton, aşa că ar trebui s-o răsplătim cumva.

Mă întorc spre ea.

— Din moment ce sunt banii Iui tata, în cele din urmă va trebui s-o las să facă ceva cu biroul.

Angelina se încordează brusc.

— Ce-ai spus?

— Din moment ce sunt banii lui tata...

— Nu sunt banii tatălui tău, Autumn. Asta ţi-a spus mama ta?

— Nu, doar am presupus.

Angelina pare şocată. Probabil că are legătura cu Finny, dar nu înţeleg. Se uită peste umărul meu, spre locul în care mama vorbeşte cu vânzătoarea. Strânge din buze.

— Mama ta nu ţi-a spus despre

înţelegerea cu tatăl lui Finny?

Nu mai înţeleg nimic.

— Despre ce? Cu *el?* întreb.

— Autumn, şopteşte ea. îmi pare rău, dar o s-o omor pe mama ta.

— Mamă! o strig în timp ce mă întorc.

Ea şi vânzătoarea se întorc simultan spre mine.

— Despre ce înţelegere vorbeşte mătuşa Angelina? Cu... Cu...

Nu reuşesc să-l numesc pe acel bărbat *tatăl lui Finny.*

— Lasă-mă sa termin de aranjat livrarea şi putem să vorbim despre asta mai încolo, zice mama, pe un ton cântat, de parcă ar lucra la biroul de relaţii cu clienţiţ

Nu mă las convinsă.

— Despre ce aranjament e vorba? o întreb pe Angelina.

A încercat să-mi fie alături, dar să-mi lase şi spaţiul de care am nevoie. în toată perioada asta, am admirat-o pentru calmul ei, dar acum pare că e pe cale să-şi piardă minţile.

A avut încredere în prietena ei cea mai bună să-i spună mamei nepotului ei informaţia asta delicată, înţelegerea cu bărbatul care i-a abandonat copilul.

— Nu ştiu toate detaliile, dar se pare că, în schimbul unor lucruri pe care eşti tu dispusă să i le oferi – să aibă acces la copilul tău, să-i trimiţi veşti sau poze –, tatăl lui Finn v-a dat, la rândul lui, acces la contul de economii pe care l-a deschis pe numele lui Finny.

începe sa vorbească din ce în ce mai tare, dar îşi dă seama şi înghite în sec, apoi inspiră adânc.

încerc în continuare să înţeleg de ce a rostit în aceeaşi frază cuvintele „cont de economii” şi „Finny”, asa că e clar că amândouă avem nevoie să ne liniştim.

) >

— Gata, am terminat! exclamă mama din spatele meu.

Nu mă întorc să mă uit la ea. Nu mă pot abţine sa nu mă uit la mătuşa Angelina, căreia i se citeşte durerea în priviri.

— Chiar aşa, mamă?

Am fost de acord să vorbim despre acest subiect când ajungem acasă.

— Da, vreau să te privesc în ochi când vorbim despre asta, i-am zis mamei, când a sugerat să aşteptăm până ajungem acasă.

Pe drum nimeni nu a zis nimic şi atmosfera a fost

>

la fel de rece ca toamna târzie de afară.

Odată ajunse acasă, după ce ne-am aşezat la masa din bucătărie, mă uit în cele din urmă la ea şi zic:

— Ştiu deja ce o sa spui: că ce faci tu este bine pentru toată lumea.

— Nu e o scuză, mă aproba mama. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Şi atunci de nu i-ai spus? insistă Angelina. Am hotărât că o să fie decizia lui Autumn.

— Cum a aflat că sunt însărcinata?

— E vina mea, puştoaice, recunoaşte mătuşa Angelina. M-â sunat exact când ai ajuns la spital. Avea nevoie de ajutor cu un proiect despre Finny şi totul era aşa de copleşitor, apoi am crezut că o să te pierdem şi pe tine şi am aflat de sarcină şi... nu ştiu. I- am zis pur şi simplu.

— Iar el i-a tăcut mamei o ofertă pe care ea n-a putut s-o refuze? le întreb pe amândouă.

Mă simt ca şi cum o bucată din mine a fost vândută.

— Am vrut să-ţi spun, zice mama. Dar n-am tac ut-o şi mi s-a părut mai uşor şă aştept până când...

— Până când ce? Până când omul ăsta ar fi cerut sa aibă acces la copilul meu, din moment ce deja a plătit pentru asta?

— Până când ai fi putut să gândeşti mai limpede, să nu te laşi condusa de emoţii, îmi explica mama, dar îmi dau seama că ştie şi ea cât de penibil sună.

— Uite, ţi-am mai zis, Claire, dacă Autumn vrea sa aibă acces la bani, are oricum temei legal şi am fi putut să-l dăm pe John în judecată, în loc să-l lăsăm pe el să facă regulile.

— Da, îmi aduc aminte, Angelina, răspunde mama. Dar...

— OK, despre ce bani vorbim? întreb. Haideţi să lămurim asta!

— De fiecare dată când John se simţea. vinovat că şi- a abandonat fiul, punea nişte bani într-un cont pe care l-a deschis pe numele lui Phineas, fără ca eu să ştiu; uneori, dacă era foarte măcinat de vina,

mai cumpăra chiar şi câte o acţiune. De-abia după ce a murit Finny şi-a dat seama John cât de mult s-a strâns de pe urma faptului că s-a simţit vinovat.

— Şi cât de mult s-a strâns?

— Suficient cât să-l creşti până la optsprezece ani şi să mergeţi amândoi la facultate – asta după ce l-ai fi dat în judecată, în numele moştenitorului lui Finny, şi ai fi plătit avocatii. E un caz clar, Autumn. El are acces la cont, dar e pe numele lui Phineas Smith, tatăl copilului tău.

— Şi dacă nu-l dăm în judecată şi îi spunem să nu mă mai contacteze vreodată?

— Păstrează el toti banii, mă lămureşte mama. Şi noi ar trebui să folosim banii din fondul tău pentru facultate ca să creştem copilul.

— Aş vinde eu casa, adaugă mătuşa Angelina. Oricum ma gândeam sa fac asta, din moment ce stau la voi de cele mai multe ori.

Se uita supărată la mama şi mă gândesc că asta n-o să se întâmple şi în seara asta.

— Am găsi noi o soluţie.

— Dar ar fi mult mai greu pentru toată lumea, Autumn, inclusiv pentru copilul tău, zice mama. Nu trebuie să-ţi spun cu câte obstacole va trebui să te confrunţi doar pentru că ai rămas însărcinată aşa de devreme. Banii ăştia ar putea diminua sau chiar înlătura obstacolele astea.

— Dar ai promis că o s-o laşi pe ea să

aleagă, îi aminteşte mătuşa Angelina, scuturând din cap.

Trădarea asta e o problemă între ele două, o problemă mult mai profundă decât dacă aş fi şi eu implicată vreun pic. Mamele au format mereu o echipă şi nu s-a mai întâmplat să se certe aşa. Dacă Finny ar fi aici, ne-am uita unul la celălalt în timp ce am asista la acest conflict istoric.

— îmi pare rău, zice mama din nou. Ştiu că nu schimbă cu nimic situaţia. Dar o s-o tot spun.

— Şi, dacă nu-l dăm în judecată, putem să folosim în continuare micul cârd auriu?

— I-am spus că nu eşti pregătită sa discuţi detaliile.

Mama începe să roşească, pe măsură ce minciunile ei ies la suprafaţă.

— Dar vrea să facă parte din viaţa copilului atât cât îl vei lăsa, Autumn.

Se uită la mătuşa Angelina şi la mine cu o privire mai rugătoare decât când îşi cerea scuze.

— Bărbatul ăsta regretă foarte mult ce s-a întâmplat.

— Asa şi trebuie, zic. Şi asa ar trebui sa faci şi tu.

Mama da din cap aprobator. Fie mimează, fie şopteşte că îi pare rău, cert e că vorbeşte prea încet, nu pot s-o aud.

Doisprezece

Marcia, fosta avocată, a adus o cutie de cafea pe care s-o împartă cu toată lumea de la şedinţa de terapie de grup. Miroase incredibil. Până acum nu mi-a plăcut cafeaua, dar, de data asta, aş vrea şi eu sa iau o gură – însă se vede clar ca sunt însărcinata şi nu ştiu dacă nu cumva o să mă judece cu toţii.

Nu e vorba că femeile însărcinate n-au deloc voie sa bea cafea; doar că nu trebuie să bea multă. Doctorul a zis că o ceaşcă mare de cafea pe zi e în regulă. Până acum, n-am vrut să beau deloc.

Toată lumea se poartă ca şi cum regula zice ca nu ai deloc voie să consumi cofeină pe parcursul sarcinii şi deja mă simt stânjenită, într-o încăpere plină de oameni trecuţi, majoritatea, de treizeci de ani.

Dar cafeaua miroase asa de bine!

— Sunteţi gata să începem? ne întreabă doctorul Singh.

Toată lumea începe să murmure în semn de aprobare, când sar brusc de pe scaun.

— Mă duc să..., apuc să zic înainte sa mă reped spre masă.

îmi plouă în gură în timp ce-mi torn cafea, peste care pun şi un pic de lapte. Mă întorc repede în cerc, atentă să nu vărs nici măcar o picătură preţioasă.

Una dintre femeile mai în vârstă se apleacă spre mine în timp ce mă aşez.

— Crezi că e bine să...

— Doamne, Wanda! Vezi-ţi dracului de treaba ta, mormăie Brittaney.

îşi dă ochii peste cap, se uită la mine şi îi zâmbesc vag, în semn de mulţumire.

Doctorul Singh nu-i reaminteşte lui Brittaney să vorbească frumos, ceea ce înseamnă că e şi el de acord că Wanda ar trebui să-şi vadă de treaba ei. începem şedinţa, iar doctorul Singh ne vorbeşte despre cum trauma poate cauza schimbări fizice la nivelul creierului. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la cât de interesantă i s-ar fi părut lui Finny toată discuţia asta despre căi neuronale inflexibile.

Romanul tău a fost dictat de creierul tău, Autumn, cuvânt cu cuvânt, şi mi-aş dori să înţeleg cum de este creierul tău capabil să facă asta. Are mâinile pe volan, faţa ii e luminată de beculeţele de pe bord. Simpla lui prezenţă mă făcea sa mă simt mai plină de viaţă.

— Uneori, intervine Brittaney, pot să-l aud pe fostul meu iubit zicând „Mi-ai omorât copilul. Mi-ai omorât fetiţa”, iar şi iar, exact aşa cum mi-a spus în realitate. Şi mi se pare că nu pot să mă abţin, fizic, să nu mă gândesc la momentul ala. Creierul meu rămâne blocat într-o buclă.

O parte din mine crede că n-am auzit eu bine. Mi- am acoperit gura cu palma şi, când las mâna jos, mă uit în jur, dar nimeni nu pare să creadă că Brittaney a zis ceva şocant. Câteva persoane dau din cap

cu înţelegere. Altcineva vorbeşte despre cum nu se poate abţine să nu analizeze momentul de dinainte de atacul fizic violent.

îmi beau cafeaua în timp ce ascult şi mă întreb de ce sunt aici.

Dar apoi îmi aduc aminte: şi eu pot să aud vocea iubitului meu.

De data asta, nu mă miră când o văd pe Brittaney la toaletă aşteptând u-mă să ies din cabină.

— O sa ai o fetiţă! mă anunţă brusc. M-am gândit că vrei sa ştii.

Se sprijină de un blat, aproape că stă pe el, picioarele de-abia îi ating pământul.

— Tare! îi zic şi mă îndrept spre chiuvetă.

— Ştiu că nu mă crezi, dar am întotdeauna dreptate. Când ai ecografía la care afli?

— Săptămâna viitoare.

Mă spăl pe mâini. Asta pare să fie rutina noastră acum.

— Eşti nerăbdătoare?

Mă uit în sus. Privirile noastre se întâlnesc în oglindă.

— Nu, recunosc.

— De ce nu? Ai cu cine sa mergi? Unde e tatăl bebeluşului?

— A murit, îi zic, pentru ca, dacă tot vorbim, măcar sa ştie care e situaţia.

J >

Mă întorc şi iau un şerveţel ca să mă şterg pe mâini.

— O sa meargă mama cu mine. Dar mi-e teamă că o sa fie ceva în neregulă cu

bebeluşul.

— O, Doamne, o să fie bine! zice şi ridică din umeri. Şi, dacă nu, oricum n-ai ce să faci. Uneori se întâmplă lot felul de rahaturi! oftează ea.

Ezit, dar în cele din urmă o întreb:

— Cum a murit bebeluşul tău?

— Cancer la creier, zice Brittaney. S-a întâmplat repede. L-au depistat la controlul de un an şi a murit înainte să împlinească doi ani.

— îmi pare aşa de rău!

— Asta este! spune şi, pentru prima data, îmi dau seama că nonşalanţa ei e de fapt o armură.

Mă simt vinovată că nu mi-am dat seama de asta mai devreme.

— Dacă a murit de cancer, atunci de ce zice fostul tău iubit ca a murit din cauza ta?

Pentru prima dată, Brittaney pare stânjenită de conversaţia noastră.

— Asa cum ti-am mai zis, la mine nu se vede că sunt
înSărcinată pânĂ în al treilea trimestru şi îmi venise ciclul doar de câteva ori înainte sa rămân însărcinată, aşa că mi-a fost uşor să nu accept asta o vreme. Când am aflat sigur că sunt însărcinată, trecuseră deja şase luni şi aveam treişpe ani. Fumam de la unşpe ani, aşa că mi-a fost greu să mă las. Dar, în cele din urmă, doctorul mi-a zis că stresul îi tace mai rău copilului decât o ţigară. Eram foarte stresată, ştii ce zic? Femeia la care stăteam în plasament

atunci era o scorpie. Nepotul ei a fost tatăl copilului şi, din moment ce avea nouăşpe ani, îi era teamă că o să intre în belele cu asistenta mea socială. A fost haos.

— El avea nouăşpe ani? Şi tu treişpe?

— Oricum, el cumpăra ţigările! zice şi ridică mâinile în aer, exasperată. L-am întrebat pe doctorul oncolog şi a zis că ţigările ar fi putut creşte riscul cu 1%, dar că bebeluşul meu a făcut cancerul din motive genetice, nu că am fumat eu o ţigară pe zi.

Brittaney ridică din umeri, ca de obicei.

— Am reuşit să mă las de fumat ultima dată când am rămas însărcinată. Eram de vârsta ta şi lucrurile stăteau ceva mai bine. Tocmai îmi cumpărasem propria casa.

— Ai o casă?

Probabil că ar trebui să se simtă insultată de mirarea mea, dar nu pare să observe.

— OK, n-o să-ţi vină să crezi, dar, înainte ca părinţii mei s-o ia tazna din cauza drogurilor, au fost *medici,* chicoteşte ea şi se apleacă spre mine, ca şi cum ar vrea să-mi spună o glumă porcoasă. îţi dai seama cum e să mergi la Medicină, să te căsătoreşti, sa ai un copil la grădiniţă şi după aia să devii dependent de cocaină? Ce rataţi! râde ea şi îşi dă ochii peste cap. Dar singurul lucru pe care n-au putut să-l vândă pentru droguri – şi, crede-mă, au vândut tot ce s-a putut pentru droguri, inclusiv pe mine – a fost asigurarea de viaţă. Am putut să încasez banii când am făcut optişpe ani şi mi-am luat propria

casă, fără nicio datorie. Nu e în cel mai bun cartier, dar şcoala e OK şi merg pe jos la muncă, aşa că nu dau bani pe benzină.

— Fetelor! zice Wanda, în timp ce baga capul pe uşă. Vă aşteptăm. E totul bine?

— Da, da, spune-i lui Singh că venim, zice Brittaney. Ce pupincurista! îmi şopteşte.

Dau din cap aprobator.

E o supravieţuitoare, mi-a zis doctorul Singh.

N-am vorbit nimic despre mine în timpul şedinţei de terapie de grup, deşi doctorul Singh m-a privit insistent de câteva ori. Nu ştiu ce vrea de la mine.

5

Ceilalţi vorbesc despre cum au fost împuşcaţi sau violaţi ori despre cum n-au putut să-şi salveze copiii.

Poate că, atunci când doctorul Singh a zis că am ce să învăţ de la Brittaney, a vrut să spună ca o să-mi dau seama că n-am de ce să fiu traumatizată.

Dar, chiar dacă circumstanţele trăite de noi sunt diferite, lucrurile pe care le zic ceilalţi despre traumă sună ca lucrurile pe care te simt eu când mă gândesc la moartea lui Finny – e ca şi cum purtăm cu noi o cicatrice care nu se va şterge niciodată.

Nu vorbesc, dar ascult.

La finalul întâlnirii, văd că am primit un mesaj de la mama. A făcut pană la maşină şi o aşteaptă pe Angelina să-i schimbe cauciucul, deci o să întârzie. Ma opresc

brusc în hol. Ar li trebuit să-mi iau la mine cartea despre parenting franţuzesc, ca să am ce citi în cazuri de genul asta.

— Eşti bine? mă întreabă Brittaney.

Deja şi-a scos ţigările şi o brichetă, deşi nici n-am ieşit încă din clădire.

— Da, mama o să întârzie.

— Rahat! Unde locuieşti?

— în Ferguson.

— în Ferguson locuia şi mama mea adoptivă preferată! Eu stau în North County. Pot sa te duc eu acasă.

— Nu, nu...

— Fată, oamenii îşi aduc copiii nevaccinaţi şi plini de muci în spitalul ăsta tot timpul. O să iei tot felul de bacterii care o să-l facă pe bebeluşul tău să aibă superputeri sau mai ştiu eu ce. Nu-ţi face griji! Nu fumez în maşină! O termin înainte sa ajungem în parcare. Stai aici!

Nu apuc să protestez, că deja iese afară şi-şi aprinde ţigara, ignorând marcajele şi călcând pe spaţiul cu flori şi arbuşti care înconjoară clădirea, ca să ajungă mai repede în parcare.

După câteva minute, apare o maşină care huruie şi ştiu că e maşina ei. îmi tace semn să mă sui, asa că deschid uşa şi mă aşez lângă ea.

— O sa mai ţin geamul deschis un minut, până-mi iese fumul de ţigară din haine.

— Nu, nu trebuie să faci asta, o asigur eu şi îmi dau seama că poate simte nevoia să-mi protejeze copilul din cauza traumelor prin care a trecut. Dar îţi mulţumesc!

Brittaney întoarce la sensul giratoriu şi iese din campusul spitalului.

— Am sunat-o pe mama mea din Ferguson şi o să trec pe la ea după ce te las pe tine!

— A, ce frumos! Când ai locuit cu ea?

— Când Dione era bolnavă.

Simt durere în felul în care îi rosteşte numele.

— A avut grijă de mine după aceea. Ea a fost cea care m-a încurajat să completez toate actele ca să încasez asigurarea alor mei, pentru că, la început, ziceam că nu vreau să am de-a face cu nimic ce poartă numele lor, ştii ce zic?

— Da, cred că da.

— Da? se uita ea la mine în timp ce învârte manivela ca să deschidă geamul maşinii.

— Recent am aflat că... ăăa... tatăl iubitului meu – care este tatăl copilului – a pus o mulţime de bani pe numele fiului său înainte să moară, aşa ca, legal, banii ăştia ar trebui să ajungă la copil. Ca să-i încasez, fie trebuie să ţin legătura cu el, fie să-l dau în judecată... dar parte din mine nu vrea să aibă de-a face cu asta.

— Dar nu sunt banii tăi, zice Brittaney, în timp ce face baloane de gumă de mestecat. Sunt banii copilului tău, nu? Aşa că ar trebui să te gândeşti la asta.

— Ştiu.

— Trebuie să te gândeşti la viitor, chiar dacă acum ţi se pare că nu mai ai unul. Asta mi-a zis Sherry, mama mea adoptivă. Ai visuri şi rahaturi de genul ăsta,

Autumn?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Da, am visuri şi rahaturi de genul ăsta. Vreau să devin scriitoare, îi mărturisesc eu. Adică sunt deja scriitoare. Am scris un roman şi am început să-l editez şi, când o să-l termin, o să caut un agent, apoi o editură.

— Pe bune? Bravo, fată! Sunt mândră de tine. Dar nu prea faci bani din scris, nu?

— Nu, probabil că nu.

— Frate, ma bucur că aveam deja bani când am aflat că sunt însărcinată cu CiCi – pe lata mea o cheamă Cierra, dar nimeni nu-i zice aşa, poate doar eu, când sunt nervoasă –, dar e scump să ai un copil. Ai citit *Manualul de supravieţuire al mamei cool?*

— Ăăă... nu.

— Trebuie neapărat să-l citeşti, bine? Cum căcat o cheamă... are nume de sirenă şi de politiciană? Ariei Gore, asta e! Citeste-o! E musai!

— OK. Mersi!

E o surpriză plăcută să primesc o recomandare de carte de la ea, nu mă aşteptam la asta.

— O sa ies de pe autostradă curând. Pe ce stradă stai?

îi spun cum să ajungă la mine acasă („— Nu cred! Obişnui am să mă îmbăt pe malul apei de lângă casa ta!”) şi nu mai zicem nimic, dar tăcerea e surprinzător de liniştitoare.

Mă uit pe geam şi admir anotimpul splendid după care am fost botezată.

— Ar trebui să încerci să nu te stresezi cu ecografia, zice Brittaney.

— De cele mai multe ori, bebeluşul nici nu pare adevărat, recunosc, în timp ce admir culorile toamnei. Dar, când pricep că e real, doare, pentru că nu pot să mă gândesc la copilul ăsta fără să mă gândesc la Finny, la cum a murit şi la cum şi bebeluşul ăsta o să moa...

¥

îmi dau seama ce zic şi dau să-mi cer scuze, însă Brittaney dă din cap cu înţelegere.

— Să-ţi faci griji pentru copil e în natura meseriei, ca să zic asa.

5

— Dar cum trăieşti cu asta?

Am atâtea întrebări de pus, despre atât de multe lucruri!

— Nu ştiu. Cred că motivul pentru care nu-mi pierd minţile de spaimă că ceva o să i se întâmple lui CiCi e că mă gândesc că, dacă aş face asta, cine ar mai fi mama ei? Da, poate merită ceva mai bun, dar sunt singura mama pe care o are. Mă rog, dacă eu şi iubita mea ne-am căsători într-o zi, ar avea două mame, dar înţelegi tu ce vreau să zic. Acum CiCi are nevoie de mine – mă asigur că e curată şi hrănită, că ştie că e iubită –, aşa că nu-mi permit s-o iau razna.

— Curată, hrănită, iubită, repet.

Pare că piesele de puzzle încep sa se aşeze.

— Da, astea trei lucruri sunt cam 90% din treabă. Şi sunt şi singurele lucruri pe care le ai sub control. Lumea o să-i pună piedici copilului tău, oricum ai dao. Tot ce poţi să

faci e să-l înveţi să se spele pe dinţi şi sa se iubească pe sine.

— E primul lucru pe care mi-l zice cineva despre parenting şi pe care chiar simt că pot să-l fac, îi mărturisesc eu.

Se vede casa mea şi Brittaney parchează, în timp ce eu tot repet „curată, hrănită, iubită". Asta e lista de care aveam nevoie, metoda de măsurare a standardelor minime. Atâta vreme cât copilul lui Finny e curat, hrănit şi iubit, o să mă descurc.

Sigur, pe măsură ce copiii cresc, încep să se spele şi să se hrănească singuri şi partea cu iubirea devine mai complicată când se desprind de părinţi – dar atunci relaţia noastră o să aibă deja o bază solidă şi faptul ca ii voi cunoaşte personalitatea mă va ajuta sa ma orientez.

Deocamdată, când o să mă gândesc la copil, o să ştiu că tot ce trebuie sa fac e să mă asigur că e curat, hrănit şi iubit.

— A, şi încă ceva! zice Brittaney când opreşte maşina. Legat de ecografic...

— Da?

— Daca e ceva în neregulă cu copilul tău, atunci o să fie norocos să te aibă pe tine ca mamă, pentru că tu oricum o să-l iubeşti şi o să faci tot ce poţi pentru el. Copiii care au norocul să aibă o mamă căreia îi pasa pornesc cu dreptul în viaţă, orice-ar fi.

— Mulţumesc! O să mă gândesc la asta. Şi mulţumesc şi pentru ca m-ai adus acasă şi că ai vorbit cu mine. Apreciez asta.

— Ah, n-ai pentru ce!

Mă dau jos din maşină şi, când să închid

uşa, mă strigă şi mă întorc spre ea:

— A, şi, Antumii?

— Da?

— Am dreptate când zic că o să fie fetiţă. O să vezi!

Treisprezece

Tatăl lui Finny mi-a răspuns. A fost de acord cu toate condiţiile mele.

Până la urma am ocazia sa port rochia neagră, deoarece restaurantul la care mi-a propus să mergem este genul ala de loc care i-ar plăcea şi lui tata, în care e uşor să crezi că angajaţii sunt mai frumos îmbrăcati decât tine.

Mă gândesc să-mi fac un coc, dar decid că e prea formal, aşa că-mi prind părul în coadă. Mă machiez discret.

Vreau să arăt ca un adult.

Nu vreau să arăt ca un copil care încearcă să arate ca un adult.

Pentru prima dată în viaţa mea, mi-aş dori sa ştiu să conduc. Mă duce mama, probabil că e un gest de penitenţă.

Ea şi Angelina seamănă cu Angie şi Dave; poartă conversaţii necesare şi constructive, dar trebuie să lucreze la relaţia lor cât mai curând posibil.

Mie mi s-a părut ceva mai uşor s-o iert pe mama. Poate în mintea mea se întâmplă prea multe lucruri acum, ca să mai fiu şi supărată, dar, cumva, am reuşit să trec peste minciunile ei, spunându-mi ca atât ea, cât şi eu încercăm să facem ce e mai bine pentru copiii noştri, în timp ce trecem prin situaţii complicate.

— Mă duc la grădina botanică, zice mama, în timp ce încetineşte ca să mă lase în tata restaurantului.

Mama nu încearcă niciodată o parcare paralelă în oraş.

— Dar n-o sa stau în Climatron, aşa că pot să mă întorc imediat, daca ai nevoie de mine. Scumpo, eşti sigură ca...

— O să tac asta singură, îi zic. Pentru ca e decizia mea.

— Bine.

— Mulţumesc!

înainte să deschid uşa, îmi îndrept umerii şi ridic bărbia, sa par mai încrezătoare decât sunt de fapt.

Dincolo de usa restaurantului e întuneric, ca şi

cum clienţii şi-ar dori ca masa de prânz să fie servită noaptea. Lămpile sunt aranjate artistic, iar lumina slabă creează impresia că este data de lumânări, fără riscul unui incendiu. Ţin poşeta-plic, pe care am împrumutat-o de la mama, în dreptul burţii, încrezătoare, în timp ce mă îndrept spre tânăra de la intrare.

Mă uit în ochii ei atent machiati şi zic:

— Aveţi o rezervare pentru două persoane pe numele Smith?

— Da, îmi răspunde, fără să se uite pe listă. Domnul a ajuns deja.

E evident că i s-a spus sa se uite după o fată însărcinată care se preface că e adult, dar zâmbesc şi îi mulţumesc, după care o urmez în încăperea întunecată.

Am avut o problemă cu pantofii în ultima

clipă, dar, din fericire, mama trăieşte exact pentru situaţii de genul ăsta. Se pare că, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le păţeşti când eşti însărcinată – ţi se modifică textura şi culoarea părului, dobândeşti alergii pe care nu le-ai avut niciodată, pot să-ţi cadă şi dinţi –, ţi se mai schimbă şi măsura la pantofi.

Aşa că, încălţată cu pantofii cu tocuri ciudate ai mamei, o urmez pe femeia asta, ca să mă întâlnesc cu fostul iubit al mătuşii Angelina; mi se pare mai simplu sa ma gândesc la el aşa, decât ca la tatăl lui Finny.

Uit de gândul ăsta pe măsura ce mă apropii de masa, pentru că tatăl lui Finny e acolo şi mă aşteaptă.

îl văd pe Finny, Finny la cincizeci de ani, cu fire albe în parul blond, cu riduri apărute după decenii de zâmbete largi. Apoi acest zâmbet familiar, pe care îl ştiu mai bine decât pe al meu, mă întâmpină.

Se ridică şi ştiu cât de înalt e înainte să-l văd. Ştiu cât de lungi are picioarele. Recunosc gestul pe care-l face din cap când zice:

— Autumn, bună!

— Bună!

încerc să nu mă holbez la fantoma din faţa mea, dar tânăra mi-a tras scaunul şi toată lumea aşteaptă să ma aşez. Ca să fiu politicoasă, mă aşez prea repede, în timp ce ea încearcă sa împingă scaunul şi ajung să stau la zece centimetri de masă. Mă aşez mai bine în timp ce tânăra îi zice lui ohn că va veni imediat şi o chelneriță.

— Mă bucur să te văd din nou, zice când rămânem singuri.

— Din nou?

— Da, confirmă el, în timp ce trăsăturile lui stranii continuă să mă fascineze. Când tu şi Phineas aveaţi

> * şapte ani sau... nu, nouă? Era după ce a murit tata. Phineas a venit pentru o scurtă vreme la mine şi, când Angelina a venit să-l ia, erai şi tu cu ea.

— Nu-mi amintesc.

Mă forţez să-mi mut privirea.

Mai târziu va trebui să-mi dau seama ce să fac cu informaţia asta, cu faptul că ştiu cum ar fi arătat Finny la maturitate, că farmecul lui de puştan nu s-ar fi risipit nici măcar după ce primele semne de maturitate ar n început sa apară. îmi permit să simt durere doar cât să mă pot concentra totuşi.

— E ciudat că nu-mi aduc aminte, zic şi ridic bărbia, daca ne gândim ia cât de rar te-a văzut Finny.

John Smith dă din cap şi inspiră adânc. Se foieşte pe scaun în timp ce încasează lovitura verbală pe care i-am dat-o, iar când ridică din umeri, mă străduiesc să nu mă las bântuită de cât de largi sunt.

— Tocmai de-asta suntem aici. Mulţumesc că ai fost de acord.

Dau să-i mulţumesc şi eu, din reflex, dar mă abţin imediat şi îi zic doar:

— Cu plăcere.

— Da, reia el, şi expresia confuză, dornică să-i mulţumească pe ceilalţi de pe chipul

lui, care e aproape identic cu faţa lui Finny, aproape că mă termină. Nu am cuvinte să spun cât de mult regret că nu l-am cunoscut şi nu l-am apreciat pe Phineas cât am avut ocazia.

Brusc apare şi chelneriţa şi sunt de acord să-mi pună lămâie în apă, după care îmi întinde un meniu care seamănă cu o invitaţie la o nuntă. John pare să aibă deja în faţă un dirty martini, dar nu s-a atins de el. Au început să se formeze broboane de condens pe paharul care conţine, probabil, o vodcă incredibil de scumpa.

— Deci, John? zic, după ce comand o salată-aperitiv al cărei nume sună ciudat şi chelneriţa a dispărut în clarobscurul sălii. De ce n-ai fost alături de el?

— încercam să nu fiu un tată groaznic, explică şi râde amar. înţeleg că am eşuat lamentabil, dar atunci credeam că, dacă nu-i eram alături, nu aveam cum săi stric viata.

John ridică paharul de martini şi ia o gură, apoi se uită fix spre el.

— în puţinele ocazii când am avut curajul să vin să-l văd, Phineas părea aşa de fericit! Nu fericit să mă vadă pe mine, ci fericit în general, părea să evolueze frumos. îmi povestea despre tine şi despre fotbal, despre lucrurile pe care le învăţa la şcoală şi care-l entuziasmau, apoi îmi ziceam „Vezi? N-are nevoie de tine”.

— Trebuie să fi ştiut că, la un anumit moment...

— Da, fireşte.

Pune paharul de martini pe masă şi mă priveşte în ochi, implorându-ma să-l cred.

— Am fost un las. Daca as 11 fost un tată adevărat

pentru Phineas, ar fi trebuit să-mi înfrunt trecutul şi sa accept eşecurile propriului tată. Ţi s-a întâmplat vreodată să te uiţi în urmă şi sentimentele tale să fie

aşa de evidente, iar gândurile să-ţi pară clar nişte minciuni?

— Da, îi răspund, pentru că şi eu îi datorez sinceritate, chiar dacă nu mi-a câştigat încă încrederea.

John dă din cap, recunoscător.

— Totul s-a destrămat după ce s-a născut fiica mea, îmi explică. Fosta mea soţie m-a convins cumva sa facem un copil şi, în momentul în care am văzut-o pe Stella la maternitate, mi-am dorit sa mă pot întoarce în timp, sa asist la momentul în care a venit Phineas pe lume.

— De ce îi zici Phineas, în loc de Finn sau de Finny? îl întreb.

Povestea lui mă face să-mi pun atât de multe întrebări, dar asta mă sâcâie cel mai tare.

John roşeşte în obraji.

Roşeşte aşa cum ar fi roşit fiul lui – nu un roşu puternic, ci mai degrabă un roz care îi scoate în evidenţă oasele delicate ale feţei şi părul auriu.

— Tot vorbeam cu oamenii şi mi-am dat seama că

nimeni nu-i spunea aşa. Dar Phineas a fost

numele bunicului meu.

— Angelina l-a botezat după bunicul tău?

Ideea mi se pare aşa de şocantă, încât nu ştiu dacă să-l cred sau nu.

— Nu chiar. Nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul meu, iar tatăl meu a fost alcoolic. Dar, când eram mic, nemernicul de taică-meu îmi spunea poveşti despre cât de minunat era tatăl iui, cum se duceau la pescuit şi cum îi dădea sfaturi de viaţă înţelepte. I-am spus Angelinei că am crescut doar cu mitul unui tată – pe care în realitate nu l-am avut – şi că singura brumă de bine pe care o am în mine vine, probabil, de la un bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată.

— Aşa că şi-a botezat fiul după ceea ce ai bun în tine, termin eu ideea în locul lui.

Dă din cap confirmând.

— Poate a crezut că fiul ei era singura brumă de bunătate care avea să vină vreodată din mine. Când i- am văzut numele pe certificatul de naştere, mi-am dat seama că Angelina a vrut sa fie poetică, nu maliţioasă.

— Şi, după ce s-a născut şi fiica ta, n-ai mai putut să te minţi singur...

Nu vreau să-mi distrag atenţia de la defectele lui.

— Nu, n-am mai putut.

Se joacă cu paharul de martini de pe masă, dar nu mai cere altul.

— Dar el avea aproape paisprezece ani deja şi m-am gândit că era probabil prea târziu. Am intrat în depresie. I-am cumpărat maşina în anul următor...

Facem o pauză şi ne gândim la maşina lui roşie, la maşina pe care a iubit-o şi care a fost martoră la moartea lui. Maşina în care i-am admirat trăsăturile luminate de beculetele bordului şi unde mi-am dorit aşa de mult să-i şoptesc cele doua cuvinte care ne-ar fi schimbat viata.

Cum vrei

— Eşti bine? mă întreabă John.

Amintirea mi se înceţoşează de lacrimile pe care mi le reţin. Inspir adânc, dar pare mai degrabă ca o să izbucnesc în plâns, nicidecum că o să mă calmez.

— Apropo, îi şoptesc, a iubit nenorocita aia de maşină.

— Un lucru bun am făcut şi eu.

Când râd, lacrimile reţinute adineauri îmi curg pe obraji şi altele nu-mi mai vin. Mă şterg discret la ochi, cu grija machiajului, şi mă uit la John. îngrijorarea blândă din ochii lui aproape că-mi topeşte hotărârea de a continua sa l pun la zid.

— Ştiu că mai avem multe lucruri de discutat, dar pot să te întreb cum te simţi? E totul bine cu...

— Mâine fac marea ecografie. Cea care are scopul să ne asigurăm că bebeluşul are tot ce trebuie ca să fie viu.

— O să afli şi sexul?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

îmi aduc aminte că astfel de informaţii ar trebui să facă parte din înţelegerea noastră

financiară şi încerc să readuc discuţia pe făgaşul de dinainte.

— Deci, pe lângă maşină, de fiecare dată când te simţeai vinovat, puneai bani deoparte pe numele lui Finny?

— Da, am documentele cu mine, dacă vrei să te uiţi peste...

— Anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, Finny a venit

*/

la tine să-ţi cunoască soţia şi fiica, apoi ai dispărut din nou. Ce s-a întâmplat atunci?

— Nu ţi-a spus nimic?

Nu. Mi-am dat seama că durerea era prea mare, asa ca nu l-am întrebat nimic.

De data asta, John ia o gură mare de băutură înainte de a vorbi.

— Fosta mea soţie a ştiut de la început despre Phineas. Cred că se gândea la el ca la o anecdotă amuzantă din zilele mele de cuceritor. Dar, când ne-a văzut împreună, totul a devenit real pentru ea.

îmi imaginez cât de şocant trebuie să fi fost să-i vadă pe Finny şi pe John unul lângă celălalt, să stea la aceeaşi masă cu versiunea mai tânără a soţului ei, lângă fiica pe care o considerase mereu unicul lui copil.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost...

Mai ia o gură de martini şi pune paharul pe masa.

— A fost rece cu el, cred că aş putea spune. A făcut tot ce a putut să-i arate clar că ea, cu Stella şi cu mine suntem adevărata familie. Şi eu n-am făcut nimic,

Autumn.

Nu clipeşte în timp ce recunoaşte asta, apoi continuă:

— Ar fi trebuit sa zic sau sa fac ceva, măcar când am rămas singuri. Dar căsnicia era oricum pe butuci şi- mi imaginam că o să-mi pierd şi al doilea copil dacă o să încerc să reiau legătura cu primul şi...

Apare chelneriţa cu salatele noastre. A mea e cu alge de mare şi fâşii de castravete, seamănă cu un bol de spaghete verzi. Salata lui John e predominant roşie. Ma trezesc comandând şi friptură, şi homar şi mă întreb dacă nu cumva o să leşine chelneriţa dacă îi cer

la final o pungă în care să iau la pachet ce nu pot să mănânc. înainte sa plece, îl întreabă pe John dacă mai vrea un martini. Ezită şi zice că deocamdată nu, poate după ce ne aduce antreurile.

După ce pleacă, ne uităm unul la celălalt. Conversaţia noastră a fost întreruptă intr-un punct pe care nu mai are sens să-l continuăm. Ştim amândoi

cum l-a abandonat din nou pe Finny. Ştim amândoi că n-a participat la ceremonia de absolvire şi că n-a dat niciun semn vara trecută. Ştim amândoi cum se termină povestea.

— Nu vreau să mă simt de parcă-ţi vând copilul, îi zic, în cele din urma.

închide ochii şi dă din cap.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât înţeleg mai bine ca a fost o mişcare

disperată şi manipulatoare, Autumn. Ţi-am fluturat în faţa banii care aparţin, de drept, copilului tău. Tocmai de-asta am adus azi toate actele. Banii sunt ai tai şi ai copilului, chiar dacă decizi să nu mă mai vezi vreodată.

Ia o servietă de sub masă şi scoate un plic, pe care îl pune pe colţul mesei.

— Mulţumesc, îi spun, deşi încă nu sunt sigură că pot să am încredere în el; poate e un alt gest manipulator.

— Orice îmi poţi da, zice el, o să accept. Şi dacă vrei sa nu-ţi cunosc niciodată copilul, o sa accept şi asta. Tot ce-ţi cer e ca azi sa rămâi cu mine la prânz şi să- mi povesteşti despre fiul meu.

— Să-ţi povestesc despre Finny?

înghite în sec şi ochii i se umezesc.

— M-am întâlnit cu tot felul de oameni care l-au cunoscut. Mi-am tot luat notiţe şi chiar am înregistrat unele conversaţii. Acum câteva săptămâni, am ieşit la prânz cu antrenorul lui de fotbal şi cu câţiva dintre colegii lui de echipă.

Scoate un dosar mult mai mare din servietă şi începe să-l răsfoiască.

— M-am întâlnit cu profesori, unii chiar din şcoala primară, care mi-au povestit cum era. M-am întâlnit cu colegi şi cu părinţi care au luat legătura cu mine, apoi cu Sylvie Whitehouse şi am...

Se uită Ia mine.

— Cum se simte? întreb.

— Se vindecă. Sper că ştii că-şi doreşte ca şi tu să

faci acelaşi lucru.

— Sincer, simt surprinsă că nu mă urăşte. Mi se pare că ar avea tot dreptul.

— E incredibil de matură pentru vârsta ei, zice John. Mi-a spus că mă înţelege când vorbesc despre cum m-am uitat în urma şi mi-am dat seama că m-am minţit în ceea ce-l priveşte pe Phineas pentru că, atunci când s-a uitat şi ea în urmă, şi-a dat seama că ştia că vă stătea vouă în cale.

— Dacă o mai vezi, spune-i că ne stăteam singuri în cale. Şi că mă bucur să aud că se vindecă.

Dă din cap şi mi se pare că se întreabă dacă o să mă mai vadă vreodată.

— O să am şi eu nevoie de o parte dintre poveştile pe care le aduni. Şi Jack încearcă să facă rost de poze de la diverşi oameni. Poate reuşim să facem o carte pentru copil.

— Phineas zicea mereu că eşti o scriitoare excelentă.

— Ei bine, de dragul autenticităţii, ar trebui să păstrăm cât mai mult din vocile originale, dar pot să editez puţin textele, ca să fie mai clare, să aranjăm evenimentele în ordine. Cred că va fi foarte utilă experienţa ta despre cum mitologia unei figuri paterne poate să modeleze un copil.

Când chelneriţa ne aduce antreuri le, John nu mai comandă un martini. Oricum nu mai avem loc pe masă, cu toate documentele pe care le-a întins, împreună

construim o altă moştenire pentru copilul lui Phineas.

Paisprezece

Autumn, ai buzele albastre, îmi zice mama. O să se sperie doctorul când o să te vadă.

Aşteptăm sa mi se tacă ecografia. Mama a luat deja un prosop alb şi s-a apucat sa-I umezească.

— Claire, alea sunt ca să şteargă gelul după ecografic, o atenţionează mătuşa Angelina.

— Trebuie să mă laşi să termin dulciurile astea mai întâi, zic şi ridic pachetul preţios de bomboane pe care Finny mi l-a cumpărat acum multe luni.

La început, m-am gândit că o să le păstrez pentru totdeauna, că o să le mângâi ca pe un săculeţ cu monede de aur. Dar, într-o zi, m-a cuprins o pofta! Corpul meu cerea pudră colorată şi dulce. Corpul meu avea nevoie de asta, pentru copil – asta îmi spunea. Poate chiar copilul îmi spunea că are nevoie de asta. Şi chiar dacă ştiam ce mi-ar fi zis Finny, viitorul student la Medicină *(„Problema cu teoria asta e lipsa de orice valoare nutritivă, Autumn* 9, ştiam şi că, dacă ar fi fost în viată, s-ar fi informat şi ar fi aflat ca ce mănâncă mama influenţează aroma lichidului amniotic din uter. Probabil că ar fi trebuit să accepte că, poate, cumva,

corpul meu îmi cerea să-i dau copilului ceva delicios.

Când mi-am imaginat conversaţia, am început să plâng şi, în timp ce plângeam şi mâneam pudra de bomboane, am numărat restul pachetelor. Ca să influenţez lichidul, probabil că ar trebui să mănânc o cutie întreagă deodată, or, aveam suficiente pachete cât să fac asta o săptămână.

De-asta e atât de important să termin ultimul pachet albastru înainte să vină doctorul: ca să pot să împart cadoul lui Finny cu copilul.

Mama vine la mine cu prosopul umed, dar îi dau mâna laoparte.

— Mamă...

— Buna, bună! zice o femeie în halat de doctor, când intră în cabinet.

— Nu face infarct. Doar a mâncat bomboane, îi explică mama.

Angelina oftează şi se scarpină pe frunte.

— Am terminat! le anunţ şi chiar asa este, şi-mi dau seama cât de copilăroasă par în situaţia asta.

Iau prosopul din mâna mamei şi mă şterg la gură.

— O să trebuiască să-ţi mai aducem un prosop pentru mai târziu, zice doctoriţa, în timp ce se aşază cu un oftat pe scaun.

— Scuze! Am avut nişte pofte groaznice.

— E-n regula. Mai sunt destule prosoape în dulap. Numele meu e Jackie şi o să mă ocup de ecografía principală, apoi o să vină doctoriţa ta şi o să-ţi explice ea

imaginile, dacă e nevoie. E prima ta sarcină?

— Ăăă, da, normal! zic, roşind.

— O, scumpo, am văzut câteva fete de vârsta ta care erau deja la al treilea copil. Ce-ai zice să te întinzi pe spate... aşa. Şi ridică-ţi tricoul... perfect!

Se întoarce şi se uită la ecranul din faţa ei, apoi apasă pe nişte butoane.

— La cum văd eu lucrurile, nu contează câţi ani ai când faci copii sau câţi copii faci, atâta vreme cât ai grijă de ei. OK, ca să confirmăm câteva lucruri, eşti Davis Autumn R., născută pe 28 septembrie...

După alte câteva întrebări, Jackie îmi pune un gel albăstrui pe burta din ce în ce mai mare, se uită la mine şi zâmbeşte, sincer entuziasmată.

— Eşti pregătită să-ţi vezi copilul? mă întreabă.

Mama şi mătuşa Angelina chiţăie la unison într- un colţ, în timp ce eu şoptesc:

— Sunt pregătită.

Apasă sonda cu fermitate pe burta mea. Văd nişte pete negre şi albe pe ecran, apoi...

— Uite-l, zice Jackie. Deja pozează pentru cameră. Ar trebui să fac poza până nu se mişcă. Merită s-o păstrezi.

Şopteşte ceva şi aud zgomotul tastelor. Le aud şi pe mame plângând în spatele meu, dar altfel, foarte distant.

Finny, îi zic. *Ăsta e copilul nostru.* îmi înghit nodul din gât, ca şi cum chiar i-aş spune asta cu voce tare. *Chiar am făcut un copil.*

Piciorul – picioruşul copilului nostru – zvâcneşte şi simt o furnicătură, aceeaşi furnicătură despre care mi-am tot pus întrebări săptămânile astea.

Am simţit copilul nostru mişcându-se, Finny.

— Am salvat-o pe-asta ca s-o printăm. Acum e timpul să-mi fac treaba. O să mă mut aici şi o sa încep să masor capul şi creierul..,.

Cât timp lucrează, ba mă ignoră, ba îmi explică ce face. De câteva ori, îmi face semn spre imaginile mai clare – spatele curbat sau picioruşele strânse la piept, cu toate cele zece degete.

Mamele încă mai scâncesc, printre şuşoteli care sugerează fericirea. Le-am zis că, pe de o parte, voiam să vina cu mine, dar că, pe de altă parte, nu, pentru că e un moment pe care ţi-ai imaginat ¿întotdeauna că o să-l împărtăşeşti cu tatăl copilului... dar nici nu voiam să fac asta singură.

Situaţia e OK. Ele sunt cu mine aici, mă sprijină, dar recunosc că mi-aş fi dorit foarte mult ca Finny să fie aici, alături de mine.

— Mi-ai spus dacă vrei să afli sexul copilului şi am uitat eu? mă întreabă Jackie. Sau am uitat sa te întreb?

— Nu m-ai întrebat. Dar nu m-am hotărât încă dacă vreau să ştiu.

Subiectul ăsta a fost o reala controversă în familia noastră. Angelina crede că e

important să stabileşti o conexiune cu copilul, fără să te gândeşti la identitatea de gen. Mama crede ca e important sa ai timp să planifici şedinţele foto.

Nu ştiu ce ar fi vrut Finny.

Mi-ar spune că cel mai bine ar fi să fac ce-mi dă încredere că voi deveni o mamă bună, dar ar fi sperat sa aleg totuşi ceva.

Nu ştiu ce să aleg.

Nu as ti ales ce ar fi vrut el, dar as fi luat în calcul

dorinţa lui şi urăsc faptul ca nu ştiu.

— Dacă nu vrei să ştii, poţi să nu te uiţi, zice Jackie, dar oricum nu trebuie să-mi mut privirea, pentru că am ochii plini de lacrimi.

închid ochii, ca să-mi stăvilesc lacrimile, şi o întreb:

— Poţi sa-mi scrii pe o foaie? O să mă hotărăsc mai târziu.

— Sigur, acceptă Jackie. Vrei să-ţi dau plicul ţie sau cuiva din familie?

— Îl iau eu, intervine mama, în timp ce Angelina adaugă:

— Pot să-l ascu...

— Dă-mi-l mie, îi zic lui Jackie. Mătuşă Angelina, nu te pricepi aşa de bine cum crezi la ascuns lucruri, iar tu, mamă, ştim cu totii că tu l-ai deschide. Mă mir că

nu te-ai uitat când a zis Jackie să nu ne uităm.

— Angelina m-a pus să-mi acopăr ochii, bombăne mama.

— Adică ţi-am acoperit eu ochii, Claire, se ciondănesc ele, ca de obicei.

Diferenţele de temperament au fost mereu liantul prieteniei lor.

— Până acum, totul arată bine. Copilul are organe genitale, care nu vor fi dezvăluite deocamdată. Dar să nu te mire dacă doctoriţa ta o sa-ti modifice data naşterii după ce o să se uite la măsurătorile mele, probabil că o să fie cu câteva zile mai târziu decât estimarea iniţială.

începe să mă cuprindă panica.

— Dar, ăăă... ştiu exact data la care a avut loc... ăăă... evenimentul... ăăă... conceperea copilului. Dacă bebeluşul pare prea mic...

Se întoarce spre mine.

— Nu e prea mic. Bebeluşul e de dimensiuni normale. Dar conceperea propriu-zisă poate să aibă loc fie la câteva minute după eveniment, cum i-ai zis tu, fie câteva zile mai târziu. Judecând după dimensiunea copilului tău, aş zice că a fost conceput la mai bine de două zile după eveniment.

-Ah!

în cabinet se lasă liniştea şi-mi dau seama că şi mamele procesează informaţia asta odată cu mine.

— S-ar putea ca următoarele zece minute să fie cam plictisitoare, mă anunţă Jackie. O să mă uit la abdomenul copilului şi o să mă asigur că are toate organele şi că sunt de dimensiunea potrivită. N-o sa vezi mare lucru pe ecran.

— OK, zic şi deja îmi mut privirea, gândindu-mă la cum data conceperii e aşa de diferită de ce îmi închipuiam eu.

Credeam că acest copil e tot ce a mai rămas din povestea noastră de dragoste, dar nu e deloc aşa. Când a murit, mai era o urmă de Finny în mine şi deabia după ce a murit, când eu plângeam sau urlam, când sufletul meu striga după sufletul lui, a început sa se formeze în mine copilul lui Finny.

Copilul asta nu e tot ce a mai rămas din povestea noastră de dragoste. Copilul asta e continuarea poveştii noastre.

Simt iar o furnicătură în mine şi mă uit pe ecran, sa vad daca se mişcă ceva, şi văd o inimă.

Mă miră că o recunosc şi poate că mă înşel, dar pare să aibă forma unei inimi umane, care nu arată deloc ca imaginea pe care o vedem pe felicitările de Sfântul Valentin. întorc capul spre Jackie, să-i spun că recunosc inima, când văd că se încruntă uşor.

Nu se încruntă foarte tare. Nu pare speriată, ci e figura unui om concentrat, ca un mecanic când ii este descris sunetul pe care îl scoate un motor.

în spatele meu, le aud pe mama şi pe mătuşa Angelina vorbind despre faptul că, dacă nu ştim sexul copilului, asta înseamnă că mama are voie să cumpere haine de la magazine mai scumpe.

— Au mai multe opţiuni de haine neutre, zice ea.

— E totul bine? o întreb pe Jackie, suficient de tare cât sa mă asigur ca mă aud şi mamele.

Brusc, tac amândouă.

— Da, răspunde Jackie, la fel de concentrată. Dar trebuie să mai fac câteva poze cu inima copilului tău, însă se tot mişcă. Cred că bomboanele pe care le mâneai încep să o afecteze...

— De ce trebuie să-i mai faci câteva poze la inimă? întreb.

Jackie se uită la aparat, înainte să se uite la mine. Deschide gura.

— Ai zis cumva „să *o* afecteze”? întreabă mama.

Jackie tace ochii mari şi se uită când la mine, când la mama.

— E-n regulă, o liniştesc eu. Poţi să ne răspunzi amândurora. Dar mai întâi mie.

— O să-ţi explice totul doctoriţa ta, zice Jackie. Nu am calificarea necesară să-ţi dau detalii, dar îţi pot spune că cel mai probabil o să fie bine. Şi da, e fetiţă. Şi e absolut perfectă, cu excepţia acestui lucru mărunt, care probabil că o sa fie în regulă. OK, Aut umn?

— OK, zic şi dau din cap, ca să-i arăt ca sunt bine, pentru ca ea să se poată întoarce la treaba ei, să facă pozele de care are nevoie.

— Mamă, mătuşa An..., încep să zic, dar amândouă sunt deja lângă mine.

Mama mă ia de mână şi Angelina îmi pune o mână pe umăr şi plângem şi zâmbim toate, pentru că eu şi Finny vom avea o fetiţă şi probabil că o să fie bine.

Probabil.

Cincisprezece

I ui Finny i-ar fi plăcut priveliştea asta. Poate J k „privelişte” e o exagerare. E strada pe care am crescut, dar lumina soarelui o face să para vibrantă, aşa cum nu se întâmplă în fiecare an, iar anul ăsta Finny nu e aici s-o vadă.

Respir adânc, ca să suport durerea.

Trebuie să mă obişnuiesc cu lucrurile pe care Finny şi-ar fi dorit să le vadă, pentru că, sper, probabil că o voi vedea pe fetiţa noastră tot restul vieţii mele.

Are o gaură mică în inimă.

Uneori, găurile astea se închid singure, înainte ca bebeluşul să se nască.

Uneori, gaura devine mai mică, dar nu se închide de tot până pe la un an, insa e suficient de închisă încât să nu fie o problemă.

Şi, uneori, e o problemă.

Uneori, copiii se duc la culcare şi nu se mai trezesc.

Uneori, copiii au nevoie de operaţii care să le salveze inimile micuţe.

E prea devreme să ştim cum vor sta lucrurile cu copilul meu şi al lui Finny. Doctoriţa mi-a zis că a tratat femei ai căror fetuşi aveau găuri mai mari în inimă decât fetiţa mea, copii care sunt acum la liceu sau la facultate.

Deocamdată, o să fac nişte ecografii suplimentare, ca să contorizăm

dimensiunea găurii, să ne dăm seama ce e de făcut. Angie o să vină cu mine la următoarea programare. Mă gândesc s-o întreb şi pe Brittaney daca vrea să vină cu mine la cea de după.

N-o să pot sa mă mai plimb foarte mult, nu pentru ca o sa devin prea mare, ci din cauza frigului.

E Ziua Recunoştinţei şi nu e mereu aşa de frig în St. Louis. Se întâmplă des ca trandafirii să fie încă înfloriţi, chiar şi după ce frunzele îşi schimbă culorile, dar nu şi anul ăsta. Anul ăsta, trandafirii şi-au îndeplinit misiunea, au înflorit la timpul lor şi şi-au acceptat soarta.

Am rupt câţiva trandafiri morţi din grădina mamei mele şi i-am împrăştiat în timp ce m-am plimbat şi am vorbit încet cu copilul nostru.

Iau o pauză de la roman, nu pentru că simt nevoia să plâng, ci pentru că simt nevoia să gândesc. Simt că Izzv şi Aden ar trebui sa se certe mai des, astfel încât cititorul să înţeleagă că iubirea lor e adevărată. Am început să discut acţiunea cu bebeluşul, care, în momentul ăsta, e un ascultător foarte bun.

— Vreau să includ o ceartă pe tema balului, îi explic, dar nu pare natural, iubita mea.

M-am gândit să-i spun aşa într-o dimineaţă, când m-am trezit dintr-un vis frumos, pe care însă nu mi 1am putut aminti.

Cât despre numele ei adevărat, încă n-

am luat o decizie. Mă îndoiesc că o să mi se arate în vis. Mama scrâsnesle din dinţi de nerăbdare. Sunt atât de multe lucruri gravate şi imprimate, personalizate şi cu monograme pe care e disperată să le cumpere! E bine că mă ocup eu acum de micul cârd auriu.

Mătuşa Angelina mă ajută şi mai puţin când vine vorba de nume şi-mi spune că-i place oricare dintre cele pe care le propun, chiar şi cele ridicole. îmi place să-mi povestească despre ea că a avut o listă lungă de nume şi că, după ce s-a născut bebeluşul, i le-a citit. 1 s-a părut ca cel mai bine a reacţionat la numele Phineas şi la ideea că familia ar putea să-i spună Finny. Uneori spune că a dat din picioare, alteori că a gângurit, uneori ambele, dar crede cu tărie că el şi-a ales numele.

Nu i-am spus că ştiu cum a ajuns numele pe lista ei, dar, la un moment dat, o să vorbesc cu ea despre asta. Acum sunt uşurată că a acceptat situaţia pe care am negociat-o cu John, cu veştile şi vizitele ocazionale pe care le-am plănuit. Am fost amândouă de acord că vom fi alături de ea, dacă îi va frânge şi ei inima.

Deocamdată, l-am sunat pe John să-i spun că o să avem o fetiţă şi i-am zis despre problema la inimă. A tot repetat că-şi permite să mă trimită la cei mai buni doctori şi m-a mirat până şi pe mine încrederea cu care i-am spus că probabil o să fie totul bine.

— Sunt deja atât de mulţi oameni care au grijă de ea! l-am asigurat. Dacă are o

problemă congenitală, atunci are noroc să aibă în jurul ei doctori şi oameni care o iubesc.

Când mă apropii de casă, văd maşina lui Jack pe alee. în ultima vreme, mie, mamei şi mătuşii Angelina ne-a fost mai uşor să vorbim despre ce avem nevoie când plângem după Finny şi am fost toate de acord că locul gol de la masă ne împiedica să vorbim despre Ziua Recunoştinţei. Când Jack a venit să adune frunzele cu grebla de pe peluza noastră, l-am întrebat dacă ar vrea să participe la două cine de Ziua Recunoştinţei, dar ne-a spus că, la cât de plină o să fie casa lui cu fraţii lui şi cu soţiile şi copiii lor, ar prefera să petreacă ziua cu familia noastră. A părut bucuros ca are o scuză să scape din locul acela care o sa arate ca o casă de nebuni.

E greu să explic de ce o să mă ajute să-l văd pe Jack, dar sunt sigură de asta şi de-abia aştept să-i spun că o să am o fetiţă. Va trebui să-i spun şi despre gaura din inimă şi cum probabil va fi bine, *probabil,* dar cred că încep să mă pricep la asta.

Ani vorbit cu Jack la telefon ieri, dar vreau sa-i spun lucrurile astea în faţă. În plus, nu mi s-a părut un moment bun.

— Deci... aaă, a zis el. Sper că nu e prea ciudat că-ţi vorbesc despre asta, dar cred că ar trebui să afli înainte să vin la cină mâine, în cazul în care ţi se pare o problemă. Se întâmplă ceva cu Sylvie şi cu mine.

— Se întâmplă ceva?

— Pai, umbrela ei era la mine şi, când m-

am dus să i-o duc înapoi, s-a întâmplat ceva, continuă Jack. Şi cred că o să se tot întâmple. Ştiu că e o situaţie foarte ciudată, dar am vrut să ştii... ţi se pare o problemă?

— Chiar nu e. Da, mi-a zis câteva lucruri nepoliticoase în liceu. Şi ce? E vina mea că eu şi Finny nu am fost împreună, nu a ei. Mă bucur pentru voi, Jack, şi cred că şi Finny s-ar bucura.

— Serios? Pentru că m-am tot întrebat dacă nu facem ceva greşit.

Nu mi s-a părut deloc greşit. Mi s-a părut ca are sens. I-am zis că singura mea grijă, dacă va deveni ceva serios, e să nu fie ciudat pentru el să facă parte din viaţa bebeluşului. A zis că o să vorbească despre asta cu Sylvie, înainte să devină ceva serios. Că şi bebeluşul e important pentru el. M-am surprins zâmbind. Lua în serios posibilitatea ca lucrurile să devină... serioase.

Am fost oarecum impresionată de maturitatea de care au dat dovadă Sylvie şi Jack. Aşa ca le-am răspuns Sashei şi lui Jamie. Le-am spus că pot sa înceteze să-mi mai scrie ca să mă roage să-i iert. I-am iertat deja. Am învăţat că viaţa şi inimile sunt complicate. însă chiar dacă i-am iertat, le-am explicat cil nu vreau să-mi mai scrie. A venit momentul să mă concentrez la viitor şi, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat între noi, între ei, am nevoie ca relaţia noastră să rămână în trecut, în copilăria noastră, când am făcut greşeli şi am supravieţuit.

Deocamdată, la începutul vieţii mele de adult, mă înconjor de oameni care sunt legaţi cumva de Finny, aşa cum sunt şi eu. Cum sunt şi Jack, mama, mătuşa Angelina şi chiar şi John. Şi de oameni care-mi dau sfaturi bune şi care ţin la mine, ca Angie şi Brittaney.

Jack m-a văzut apropiindu-mă şi mă aşteaptă în vârful dealului. Ridică mâna să mă salute şi fac şi eu

> 1

acelaşi lucru.

Ştiu că vor fi zile când voi simţi că nu am niciun viitor.

Dar, cel puţin azi, simt că Finny e în continuare alături de mine.

Mulţumiri

Toate mulţumirile mele merg spre Gina Rogers, o povestitoare extraordinară şi muza care l-a readus pe Finny Ia viaţă.

îi mulţumesc şi agentei mele, Aii McDonald, şi tuturor celor de la 5 Otter Literary. Doamnelor, sunteti extraordinare.

Annette Pollert-Morgan, nu aş ti reuşit să fac asta fără tine. Mă rog, poate aş fi reuşit, dar n-aş fî fost la fel de mândră de cartea asta fără dragostea ta, uneori dureros de sinceră.

Familia mea m-a sprijinit aşa de mult în toate momentele frumoase şi grele din cariera mea. Rob, Austin, mama şi tata, Elizabeth, vă mulţumesc pentru tot. Cuvintele sunt de prisos.

Fiul meu, Percy, a fost foarte răbdător cât timp am scris cartea asta. De curând m-a întrebat dacă, odată ce o să termin romanul, o să trebuiască şă mai scriu vreodată.